

Προβληματισμοί

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

95ον Τεύχος

HELLENIC INSTITUTE for STRATEGIC STUDIES

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ-ΜΑΡΤΙΟΣ 2019

Νίκης 11, 105 57 Αθήναι

Ευρώ 0,01

Άρθρα

*** Η διακύβευση των Ευρωεκλογών και η επομένη ημέρα**

Του Αντιναυάρχου ε.α. Β. Μαρτζούκου ΠΝ

*** Ντρέπομαι**

Του Αντιναυάρχου ε.α. Β. Μαρτζούκου ΠΝ

*** Πως η Ελλάδα μπορεί να εφαρμόσει το θεώρημα της Middle Power**

Του Κυρίου Κωνσταντίνου Γρίβα

*** Πως παγιδεύτηκε στρατηγικά η Ελλάδα**

Του καθηγητού Κυρίου Παναγιώτη Ήφαιστου

*** Συνθήκη Πρεσπών: Η Αναγκαστική Αφετηρία μιας Νέας Αρχής**

Του Υποστρατήγου ε.α. Ιπποκράτους Δασκαλάκη

*** Η συμφωνία των Πρεσπών και οι σλαβόφωνοι Έλληνες**

Του Κυρίου Αγγέλου Συρίγου

*** “Το “Μακεδονικό” και το τουρκικό τόξο στα Βαλκάνια”**

Του Συνταγματάρχου ε.α. Δημητρίου Κωνσταντινίδη

*** Κρίση Ιμίων: Προβληματισμοί**

Μέσα από μια Διαφορετική Προσέγγιση

Του Υποστρατήγου ε.α. Ιπποκράτους Δασκαλάκη

*** Το τελευταίο λάθος του Ερντογάν θα είναι και μοιραίο;**

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ιωάννου Αθ. Μπαλτζώη

*** Πιθανές Μελλοντικές εξελίξεις στην Μεσόγειο-Ελληνο-Τουρκικές Σχέσεις**

Του Κυρίου Ναστού Παναγιώτη

*** Σηκώνει τσουνάμι διεκδικήσεων η «Γαλάζια Πατρίδα»**

Του Κυρίου Γιάννου Χαραλαμπίδη

*** Η Σύγκρουση των Δύο Κόσμων που Έρχεται**

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ιωάννου Αθ. Μπαλτζώη

*** Το Δυτικό Ζήτημα και οι Επιδιώξεις της Γερμανίας**

Του Ταξιάρχου ΤΘ ε.α. Βασιλείου Βάσιλα

*** Ο θεσμός του Μουφτή στην Ελλάδα (1878-2019)**

Του Υποστρατήγου ε.α. Σπυρίδωνος Δ. Κουρκούμπα

*** Ο Ρόλος της Γυναίκας στην Αρχαία Σπάρτη**

Της κ. Μαρίας Χριστίνας Παπαγιαννοπούλου

*** Γιατί ένα ασήμαντο κρατίδιο όπως η πΓΔΜ βρίσκεται στο επίκεντρο;**

Του Κυρίου Δημητρίου Α. Ζακωντίνου

Δοκίμια

*** “Αυτός”, “αυτοί” και τα “μυστήρια”**

Του Υποστρατήγου ε.α. Κωνσταντίνου Αργυροπούλου

Επισκοπήσεις

*** Με μια Ματιά, η Ελλάδα και ο Κόσμος**

Του Αντιστρατήγου ε.α. Χ. Μουστάκη

Επιτίμου Διοικητού 1ης Στρατιάς

Οι Προβληματισμοί του Εκδότη

Αγαπητά μέλη και φίλοι,

Το ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ. αλλάζει στέγη μετά από ασύμφορα μεγάλη αύξηση του ενοικίου. Η σχετική έρευνα ανέδειξε αριθμό υποψηφίων διαμερισμάτων σε Αθήνα και περίχωρα. Μετά από συνεκτίμηση σειράς κριτηρίων, το ΔΣ απεφάσισε κατά πλειοψηφία να κατηφορίσει το Ινστιτούτο στον Πειραιά (Κολοκοτρώνη 100, πλησίον Δημοτικού Θεάτρου) περί τα τέλη Απριλίου 2019. Το γεγονός αυτό αποτελεί νέο σταθμό στην ιστορία του Ινστιτούτου το οποίο ευελπιστεί ότι θα τύχει της συμπαράστασής του συνόλου των μελών του. Είναι αυτονόητο ότι η επίτευξη του σημαντικού έργου του ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ. οφείλεται στα μέλη του τα οποία πιστεύουν σε αυτό και αποτελούν την δύναμή του. Στην λεπτή αυτή και μεταβατική χρονική στιγμή της μεταστεγάσεως (με υπαρκτό ρίσκο), ζητούμε την παρουσία και συμπαράσταση των μελών μας. Το γεωγραφικό άλμα της νέας διεύθυνσής μας αντισταθμίζεται από την κεντρική του θέση, το σχετικά χαμηλό ενοίκιο και τον χώρο του διαμερίσματος ο οποίος πληροί τις λειτουργικές απαιτήσεις. Εν καιρώ τα μέλη θα πληροφορηθούν ως προς τους τρόπους προσβάσεως στο νέο σπίτι μας.

Η Ελλάδα αν και βουτηγμένη στα προβλήματα, δεν τρέχει για να καλύψει το χαμένο έδαφος αλλά στροβιλίζεται στην δίνη των τετραπλών εκλογών. Το μέτρο έχει πλέον απολεσθεί. Αησιμονήθηκαν τα αίτια της κρίσεως και οι δαπάνες για το δημόσιο έχουν ήδη αυξηθεί κατά δύο δισεκατομμύρια €, την τελευταία τετραετία. Πλανάται όμως αυτός που νομίζει ότι το κακό τελειώνει εδώ. Επίκειται η προεκλογική πρόσληψη 8.000 ακόμη ατόμων στο δημόσιο (πολλοί εξ αυτών και εκτός ΑΣΕΠ), την στιγμή που το κράτος χρωστά δισεκατομμύρια στον τελματωμένο ιδιωτικό τομέα (και κύριο τροφοδότη του Δημοσίου), ο οποίος μη έχοντας πρόσβαση σε ρευστότητα των τραπεζών, απολύει εξουθενωμένους σταδιακά τους υπαλλήλους του. Για αξιολογές ξένες επενδύσεις ούτε λόγος στο βασίλειο της αδράνειας και της ιδεοληψίας. Η επιδείνωση του κοινωνικού κράτους στις κύριες εκφάνσεις του της υγείας, της παιδείας και του βιοτικού επιπέδου, δεν απαιτεί ανάλυση αφού αποτελούν καθημερινό βίωμα των πολιτών.

Η ασφάλεια του πολίτη είναι το νέο σύντομο ανέκδοτο. Τα δικαιώματα των δεκάδων στραγγαλισμένων υπερηλίκων εντός της οικείας των έρχονται σε δεύτερη μοίρα μπροστά στα δικαιώματα των ληστών και στραγγαλι-

στών τους αφού η αυτοάμυνα με όπλο στο άσυλο της οικίας αποτελεί κακούργημα. Εξ άλλου ας πρόσεχαν οι αναιδείς που παρήκουσαν τις οδηγίες του Υπουργού ΠΡΟΠΟ και δεν προσποιήθηκαν ότι κοιμούνται. Εν μέσω όλων αυτών η αστυνομία ψάχνει για ασυρμάτους και ζητά προστασία (άραγε από ποιον;) προκειμένου να μην λεηλατούνται τα αστυνομικά της τμήματα. Μετά το πόρισμα της πυρκαϊάς στο Μάτι όσοι κόμπαζαν ότι όλα έγιναν τόσο τέλεια ώστε θα έκαναν ακριβώς τα ίδια σε παρόμοια μελλοντική περίπτωση, θα έπρεπε όχι απλώς να παραιτηθούν αλλά να προβούν σε «χαρακίρι» εάν διέθεταν ίχνος ευθυζίας.

Τα ανωτέρω κρατικά «κατορθώματα» συμπληρώνει η άκριτη ταχεία προεκλογική ελληνοποίηση δεκάδων (ή και εκατοντάδων) χιλιάδων μεταναστών με όψιμες σκανδαλώδεις απλουστευτικές διατάξεις, γεγονός που αποτελεί πρακτικά ενσυνείδητη υπονόμηση Εθνικών Ζωτικών Συμπεριφορών. Την ίδια στιγμή οι πραγματικοί Έλληνες του εξωτερικού δεν έχουν δικαίωμα ψήφου και εάν το αποκτήσουν αυτό θα περιορίζεται στην εκλογή τριών (από τους 300) βουλευτών.

Το εμβατήριο «Μακεδονία η ξακουστή» με το οποίο η πολιτική ηγεσία «καμάρωνε και φούσκωνε» στις εξέδρες των επισήμων δεν θα ξανακουσθεί με διαταγή των ιδίων (και του πρώην Α/ΓΕΕΘΑ και νυν Υπουργού ΥΠΕΘΑ). Κατά τα άλλα φταίνε οι αποδοκιμασίες χιλιάδων συμπολιτών μας που ξαφνικά απέκτησαν ναζιστική και ρατσιστική αντίληψη και νοοτροπία. Στην αυτοκριτική τους οι διαμαρτυρόμενοι Έλληνες πολίτες θα πρέπει να λάβουν υπ' όψιν τους ότι εκτός από «ανώριμοι και μη σκεπτόμενοι» όπως τους χαρακτηρίζει ο Κος Πρωθυπουργός, είναι και «μοναχοφάηδες» όπως τους αποκαλεί ο Κος Κοτζιάς αφού δεν αφήνουν τον Ερντογάν να συνεκμεταλευθεί τα υποθαλάσσια κοιτάσματα υδρογονανθράκων εντός της ελληνικής ΑΟΖ στο Αιγαίο και την ΝΑ Μεσόγειο.

Δεδομένου ότι τα δημοψηφίσματα επί εθνικών θεμάτων αποτελούν προνόμιο άλλων κρατών, οι Έλληνες πολίτες θα έχουν πολλαπλές ευκαιρίες να εκφραστούν εντός του 2019. Ας τις αξιοποιήσουν.

Μάρτιος 2019

Αντιναύαρχος Β. Μαρτζούκος ΠΝ
Επίτιμος Διοικητής ΣΝΔ
Πρόεδρος ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.

Ιδιοκτήτης: ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ. ΚΩΔΙΚΟΣ 016037

Εκδότης-Διευθυντής: Β. Μαρτζούκος

Υπεύθυνος Συντάξεως: Κ. Αργυρόπουλος

Υπεύθυνος Τεχνικής Υποστηρίξεως: Α. Τόσιος

Συντ/κή Ομάδα: Ε. Τέμπος, Α. Μπασαράς, Π. Κατσαρός, Ι. Μπαλτζώης

DTP-Καλλιτεχνικά: Κ. Αργυρόπουλος

Εκτύπωση: ΝΕΜΕΣΙΣ Α.Ε.

Διευθυντής

Γραφεία: Νίκης 11

TK 105 57 Αθήναι

Τηλέφωνο: 210 8211025

Fax: 210 8211056

E-mail: elesme@otenet.gr

Λιαδίκτυο: www.elisme.gr

Η διακύβευση των Ευρωεκλογών και η επομένη ημέρα

Του Αντιναυάρχου ε.α. Β. Μαρτζούκου ΠΝ

Για πρώτη φορά προ των Ευρωεκλογών του Μαΐου υπάρχει τόσο έκδηλη η ανησυχία για το αποτέλεσμα. Οι προσπάθειες των Βρυξελλών αλλά και των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων εστιάζονται στην αποτροπή της πιθανότητας σημαντικής ανόδου ευρωσκεπτικιστικών, εθνικιστικών και λαϊκιστικών κομμάτων, όπως αποκαλούνται, γεγονός το οποίο στην καλύτερη περίπτωση θα αναστείλει το όραμα της Ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης.

Υπάρχει σειρά δυσλειτουργιών στην ΕΕ η οποία «γκριζάρει» το ευρωπαϊκό όραμα και προβληματίζει τους Ευρωπαίους ψηφοφόρους. Μεταξύ αυτών η άνιση ανάπτυξη των κρατών μελών, η έλλειψη αλληλεγγύης (οικονομικής, κοινωνικής, ασφάλειας, άμυνας), το BREXIT, ο βαθμός παρεμβάσεως των Βρυξελλών (και μάλιστα από διορισμένους και μη εκλεγμένους φορείς) στο εσωτερικό των κρατών μελών κ.λπ.. Το θέμα εν τούτοις που κυριαρχεί και προκαλεί τεκτονικές αναταράξεις είναι το μεταναστευτικό. Παρά τις σχετικές προσπάθειες και τα μικρά βήματα προόδου, η μετανάστευση προκαλεί ρήγματα διακρατικής συνοχής και παράλληλα διαχωρίζει τις κοινωνίες από τις ηγεσίες τους.

Το έντονο μεταναστευτικό φαινόμενο οφείλεται κυρίως στον υπερπληθισμό της Αφρικής και Ασίας (και τις τρομακτικά αυξητικές τάσεις αυτού), την σημαντική διαφορά βιοτικού επιπέδου αλλά και κλίματος ασφάλειας μεταξύ της ΕΕ και των περιοχών αυτών του πλανήτη, την επίδραση της κλιματικής αλλαγής, την γήρανση της Ευρώπης και την υψηλή κερδοφορία ορισμένων κέντρων τα οποία οργανώνουν και συντονίζουν την διακίνηση ανθρωπίνων μαζών.

Η συντριπτική πλειοψηφία των μεταναστών είναι Μουσουλμάνοι, γεγονός που καθιστά ιδιαίτερα δυσχερή την αφομοίωσή τους από τις κοσμικές Δυτικές κοινωνίες. Στην ανεξίτηλη Ευρώπη δεν αποτελεί πρόβλημα το Ισλάμ ως θρησκεία αλλά το παράλληλο ολοκληρωτικό νομικό και κοινωνικό πλαίσιο το οποίο επιβάλλει στους πιστούς του. Παρά τα μακροχρόνια ευρωπαϊκά πολυδάπανα προγράμματα ενσωματώσεως αυτών, τα αποτελέσματα είναι πενιχρά αφού αντί εντάξεως των μεταναστών στις κοινωνίες που τους φιλοξενούν, δημιουργούνται παράλληλες πολιτισμικές κοινωνίες (θύλακες ή γκέτο) οι οποίες προκαλούν πλειάδα καθημερινών βιωματικών προβλημάτων στους Ευρωπαίους πολίτες. Μεταξύ άλλων και το αποκρουστικό φαινόμενο της ισλαμικής τρομοκρατίας συνδέεται άμεσα με την μετανάστευση Μουσουλμάνων στην Ευρώπη.

Η ανησυχία των Ευρωπαίων για το σήμερα μετατρέπεται σε φόβο για το αύριο των τέκνων τους όταν συνειδητοποιούν ότι ο πληθυσμιακός συσχετισμός θα ευνοήσει καθοριστικά τους μετανάστες, εντός του 21ου αιώνα, με κίνδυνο να αλλοιωθεί το ευρωπαϊκό κοσμικό και δημο-

κρατικό κεκτημένο. Ο φόβος είναι υπαρκτός δεδομένου ότι σύμφωνα με όλες τις στατιστικές ενδείξεις το μεταναστευτικό σημερινό ρεύμα θα μετατραπεί σε «τσουνάμι» κατά τα επόμενα χρόνια.

Έναντι των ανωτέρω εξελίξεων η ηγεσία των Βρυξελλών επικροτεί την άνευ όρων παράλληλη συνύπαρξη ασύμβατων πολιτισμικά κοινωνιών. Ο αντιπρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Κύριος Timmermans αποκαλεί τους ανησυχούντες Ευρωπαίους ως ισλαμοφοβικούς και πολέμιους της διαφορετικότητας. Η Υπουργός εξωτερικών υποθέσεων Κυρία Mogherini δηλώνει ότι το Ισλάμ ανήκει στην Ευρώπη και την κουλτούρα της, ενώ η επικεφαλής του ΔΝΤ Christine Lagarde θεωρεί ότι η μαζική μετανάστευση από Αφρική και Ασία θα επιλύσει το δημογραφικό και οικονομικό πρόβλημα της Ευρώπης. Αντιστοίχως οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις (φιλελεύθερες και σοσιαλιστικές), με αρωγό τους τα ΜΜΕ, φροντίζουν να επιβάλλουν την νέα πραγματικότητα.

Μέσω ενός καινοφανούς ηθικού και νομικού πλαισίου ο Ευρωπαίος που αποτολμά να ενασκήσει θεμελιώδη δικαιώματά του όπως η ελευθερία σκέψεως και εκφράσεως στους τομείς αυτούς, απαξιώνεται με χαρακτηρισμούς όπως «ρατσιστής», «ξενοφοβικός», «φασίστας» και υπό κατάλληλες προϋποθέσεις διώκεται και ποινικά.

Οι Ευρωπαίοι έχυσαν επί αιώνες ποταμούς αίματος για να αποτινάξουν δια παντός τον σκοταδισμό του παρελθόντος που επέβαλαν δεσποτικά ιδεολογικά ή θεοκρατικά ολοκληρωτικά καθεστώτα και να εγκαθιδρύσουν τα κοσμικά δημοκρατικά Δυτικά κράτη. Το σημερινό κίνητρο της ανησυχίας τους δεν είναι η αιφνίδια απόκτηση «φασιστικής» και «ρατσιστικής» αντιλήψεως αλλά η προάσπιση αυτού του κεκτημένου. Αναγνωρίζουν την ανεξέλεγκτη μαζική μουσουλμανική μετανάστευση ως τον καταλύτη δυσμενών εξελίξεων και μη έχοντας την στήριξη των κυβερνήσεών τους στρέφονται προς οιοδήποτε κόμμα θέτει έμπρακτα στην αντζέντα του το μεταναστευτικό ως πρώτη προτεραιότητα.

Κατά συνέπεια όταν οι έντρομες ευρωπαϊκές κυβερνήσεις προσπαθούν να ανακαλύψουν τα αίτια της ανόδου των εθνικιστικών κομμάτων εν όψει των Ευρωεκλογών του Μαΐου, καλό θα είναι να κοιταχθούν πρώτα στον καθρέπτη. Ο Ευρωπαίος ψηφοφόρος επιθυμεί την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση αλλά πρωτίστως απαιτεί αυστηρά ελεγχόμενη μετανάστευση και πλήρη ενσωμάτωση των μεταναστών στις Δυτικές αξίες και κοινωνίες, ως προϋπόθεση παραμονής τους. Οι Δημοκρατίες οφείλουν να αυτοπροστατεύονται και οι ανίκανες προς τούτο κυβερνήσεις νομοτελειακά τιμωρούνται και δυστυχώς μαζί τους θα τιμωρηθεί και το ευρωπαϊκό όραμα.

10 – Φεβρουαρίου – 2019

Ντρέπομαι

Του Αντιναυάρχου ε.α. Β. Μαρτζούκου ΠΝ

Ντρέπομαι για μία Κυβέρνηση μειοψηφίας, που στις πα-
ραμονές εθνικών εκλογών, εν μέσω εσωτερικών κατηγο-
ριών για χρηματισμό από γνωστό ξένο ανθέλληνα, δίχως
το τελικό κείμενο του αναθεωρημένου Συντάγματος των
Σκοπίων και με την αρωγή ιδιοτελών τυχοδιωκτών πολι-
τικών άλλων κομμάτων (μεταξύ αυτών και πρώην «Μακε-
δονομάχου»), σπένδει στην ψήφιση μείζονος Διεθνούς
Συμφωνίας εθνικά επιζήμιας στο διηνεκές, αγνοώντας τα
υπόλοιπα πολιτικά κόμματα και κυρίως την συντριπτική
πλειοψηφία του ελληνικού λαού.

Ντρέπομαι διότι η «ισχυρή» Ελλάς, μακροχρόνιος
και πιστός εταίρος των Δυτικών Συμμαχικών και Διεθνών
Οργανισμών, υπέκυψε στις δήθεν διαπραγματεύσεις και
έδωσε στο τεχνητό κράτος των Σκοπίων όλα όσα επεδίωκε
κατά τις τελευταίες δεκαετίες έναντι ισχνών και νεφελω-
δών ανταλλαγμάτων. Από αύριο με ελληνική συγκατάθεση
γεννάται η κρατική οντότητα με το όνομα «Βόρεια Μακε-
δονία» και η οποία είναι θέμα χρόνου να επιδιώξει σε κά-
ποια ευνοϊκή συγκυρία και με την αρωγή «προθύμων» την
ένωση με την «αλύτρωτη αδελφή Νότια Μακεδονία».

Ντρέπομαι διότι με ελληνική υπογραφή δύο εκα-
τομμύρια Σλάβοι, Αλβανοί, Τούρκοι, Ρομά κ.λπ., ενός τε-
χνητού πολιτικού μορφώματος που ονειρεύονται την
«Μακεδονία του Αιγαίου», θα αναγνωρίζονται διεθνώς ως
«Μακεδονικός λαός» και θα αποκαλούνται από την διεθνή
κοινότητα ως «Μακεδόνες», ομιλούντες την «Μακεδονική
γλώσσα». Κατόπιν αυτού ο όρος «Βόρεια Μακεδονία»
χάνει αυτομάτως την υποτιθέμενη γεωγραφική του και
μόνο διάσταση και γίνεται η «ελεύθερη» κοιτίδα των απαν-
ταχού «Μακεδόνων».

Ντρέπομαι για την ηχηρή σιωπή του ανωτάτου πο-
λιτειακού άρχοντα αλλά και για την συναινετική υπογραφή
του σημερινού υπουργού άμυνας και χθεσινού ανωτάτου
στρατιωτικού ηγέτου που είχε ταχθεί να φυλάσσει Θερμο-
πύλες.

Ντρέπομαι για στρατευμένους κονδυλοφόρους,
ιδεοληπτικούς παπαγάλους των ΜΜΕ και ακαδημαϊκούς
μαϊντανούς με βαρυσήμαντα βιογραφικά, που ευθυγραμ-
μιζόμενοι με ξένα συμφέροντα επιχειρηματολογούν περι-
σπούδαστα υπέρ της σκοπιμότητας της συμφωνίας των
Πρεσπών, τοις κείνων ρήμασι πειθόμενοι.

Ντρέπομαι για το μάταιο αίμα των προγόνων μου
υπέρ της Μακεδονίας, αυτής που σήμερα παραδίδεται αμα-
χητί με μία υπογραφή. Ντρέπομαι τα παιδιά μας που δεν
θα μαθαίνουν για τον μακεδονικό αγώνα και τους αγνούς
Έλληνες πρωταγωνιστές του (εκτός εάν επιβληθεί να χα-
ρακτηρίζονται «ακράιοι εθνικιστές ή και τρομοκράτες, όρ-
γανα του ιμπεριαλισμού της ελληνικής άρχουσας τάξης»).

Ντρέπομαι για την απόγνωση των 2.5 εκατομμυ-

ρίων πραγματικών Μακεδόνων της ελληνικής Μακεδονίας,
οι οποίοι δεν θα τολμούν να εκστομίσουν προς την διεθνή
κοινότητα την μακεδονική καταγωγή τους για να μην εκλη-
φθούν ως Σκοπιανοί.

Ντρέπομαι για την Ελλάδα των επομένων ετών
εντός της οποίας η προσωδυμία «μακεδονικός» θα εκλείψει
από ελληνικά προϊόντα, από σταθμούς, από ιδρύματα, από
μέγαρα και από τοπωνύμια, ενώ ανά την επικράτεια θα
ανοίγονται φροντιστήρια εκμαθήσεως της «μακεδονικής»
γλώσσας και ξένα κέντρα θα ανακαλύπτουν την ύπαρξη
«μακεδονικής μειονότητας», στο όνομα των «ανθρωπίνων
δικαιωμάτων», του «δικαιώματος του αυτοπροσδιορι-
σμού», της «Διαβαλκανικής συνεργασίας» και της «στα-
θερότητας» στην περιοχή.

Ντρέπομαι κάθε μελλοντικό συμπολίτη μου, αρ-
νητή της Συμφωνίας των Πρεσπών που όταν θα ορθώνει
ανάστημα, θα χαρακτηρίζεται ως συναισθηματικός, αφε-
λής, γραφικός, αμόρφωτος και ανιστόρητος ή ως φασίστας
και ακροδεξιός, ενώ θα διώκεται για επιθετική συμπερι-
φορά κατά φίλης χώρας, όπως επιτάσσει η Συμφωνία των
Πρεσπών.

Ντρέπομαι για τον πάντα ευκολόπιστο και πάντα
προδομένο Έλληνα που ψηφίζει με κύριο κριτήριο ψευδείς
και ανεφάρμοστες παροχές, ακόμη και αν η παράταξη που
τις υπόσχεται πίστευε ενεργά στο παρελθόν ότι τα Σκόπια
πρέπει να λέγονται «Μακεδονία» και ακόμη εάν παλαι-
ότερα θυσιαζόταν για μία «αυτόνομη Μακεδονία» σχημα-
τισμένη από τον εδαφικό ακρωτηριασμό της Ελλάδος.

Ντρέπομαι για την διαχρονική έλλειψη Εθνικής
Στρατηγικής που οδηγεί σε πολιτικές παλινωδίες και εθني-
κές αποτυχίες. Ντρέπομαι που όλα αυτά τα χρόνια της πο-
λιτικής αβελτηρίας και αδράνειας, την σημαία του
μακεδονικού ζητήματος σηκώνει συστηματικά, ακούραστα
και με πατριωτικό ενθουσιασμό κυρίως ο απόδημος ελλη-
νισμός, αυτός δηλαδή που η πατρίδα του στερεί το δι-
καίωμα να ψηφίζει, την ώρα που ελληνοποιεί προεκλογικά
χιλιάδες μετανάστες από Αφρική και Ασία.

Ντρέπομαι που ανήκω στην ζώσα γενιά Ελλήνων,
που λόγω της Συμφωνίας των Πρεσπών, του κατευνασμού
της Τουρκίας, της ανικανότητας για οικονομική και τεχνο-
λογική ανάπτυξη και κυρίως λόγω της παντελούς αδρά-
νειας έναντι της υψίστης απειλής του συνδυασμού
«δημογραφικό – μετανάστευση», θα κληροδοτήσει στα
παιδιά και τα εγγόνια της μία κοινωνικά εφιαλτική, οικο-
νομικά εξαρτημένη, τύποις δημοκρατική και δυστυχώς
συρρικνωμένη Ελλάδα.

Ελπίζω σε ολική ανατροπή με παρέμβαση από μη-
χανής Θεού, που θα διαψεύσει τους φόβους μου.

23 – Ιανουαρίου - 2019

Πως η Ελλάδα μπορεί να εφαρμόσει το θεώρημα της Middle Power

Του Κυρίου Κωνσταντίνου Γρίβα

Επανειλημμένως ο γράφων έχει αναφερθεί στην ανάγκη εθνοκεντρικής στρατηγικής και αυτόνομου γεωπολιτικού ρόλου της Ελλάδας στο διαμορφούμενο διεθνές σύστημα, μακριά από εξαρτήσεις, ταυτίσεις και πάσης φύσεως «ανήκειν». Η συνήθης αντίδραση σε παρόμοιες απόψεις είναι ο χλευασμός, δεδομένου ότι η «μικρή», «ασήμαντη» και «χρεωκοπημένη» Ελλάδα δεν μπορεί -κατά την τρέχουσα αντίληψη- παρά να αποτελεί χώρα-εξάρτημα κάποιας Μεγάλης Δύναμης. Σήμερα θα επιχειρήσουμε μια προέκταση της άποψης για εθνικά ανεξάρτητη, αδέσμευτη και αυτόφωτη γεωπολιτική λειτουργία. Στο παρόν άρθρο, λοιπόν, θα εξετάσουμε, σε πολύ γενικές γραμμές, πώς η Ελλάδα μπορεί να λειτουργήσει ως μεσαία δύναμη (Middle Power) στο σύνθετο σημερινό διεθνές σύστημα.

Η κυρίαρχη αντίληψη για τη μορφή που έχει το σημερινό διεθνές σύστημα είναι πως αυτό μετατρέπεται σε πολυπολικό. Όμως, αυτός ο όρος εκφράζει μια πιο πολύπλοκη κατάσταση από ότι συνήθως εννοείται. Μεταξύ των άλλων, σήμερα φαίνεται πως

βρισκόμαστε στη φάση αποκρυστάλλωσης της δεύτερης γενεάς του σύγχρονου πολυπολικού διεθνούς συστήματος. Η πρώτη γενεά προέκυψε από την έμπρακτη αποδόμηση της φαντασίωσης ενός μονοπολικού κόσμου, ελεγχόμενου, υποτίθεται, από τις ΗΠΑ.

Η μετεωρική άνοδος της Κίνας, η λιγότερο εντυπωσιακή, αλλά επίσης σημαντική, άνοδος της Ινδίας και η αναγέννηση της Ρωσίας, σε συνδυασμό με τον εγκλωβισμό των ΗΠΑ στον χιμαιρικό και αυτοκαταστροφικό «Πόλεμο ενάντια στην Τρομοκρατία», οδήγησαν στη λήθη το όνειρο της αμερικανικής μονοκρατορίας. Αυτή η δομή ακολουθήθηκε από την εξέλιξη πολλών μεσαίων χωρών, που αποτελούν τη δεύτερη γενεά του πολυπολικού συστήματος, σε φιλόδοξους αυτόνομους δρώντες.

Ορισμένες από τις χώρες αυτές είναι η Ινδονησία, το Πακιστάν, το Ιράν και η Τουρκία. Οι χώρες

αυτές δεν έχουν, φυσικά, τα μεγέθη των ΗΠΑ της Ρωσίας ή της Ινδίας. Αξιοποιώντας, όμως, τα κενά μεταξύ των μεγαλύτερων δυνάμεων, μπορούν να έχουν και αυτές σημαντικό μερίδιο στη διεθνή κατανομή ισχύος. Με ποδοσφαιρικούς όρους, θα μπορούσαμε να πούμε ότι παίζουν και αυτές στην Α' Εθνική του διεθνούς συστήματος. Ως ουραγοί μεν σήμερα, αλλά με φιλοδοξίες για το μέλλον. Έτσι, οι νέες δυνάμεις δημιουργούν ανησυχίες στην «παλαιά φρουρά» που βλέπει τα προνόμιά της να απειλούνται.

Δευτερογενής πολυπολικότητα

Ως αποτέλεσμα αυτού του ανταγωνισμού προκύπτει σταδιακά μια δευτερογενής πολυπολικότητα. Αυτή είναι το πλέγμα των μεσαίων δυνάμεων, οι

οποίες αναπτύσσονται ως τέτοιες, ακριβώς χάρη στην αλληλεπίδραση των μεγαλύτερων δυνάμεων του πολυπολικού διεθνούς συστήματος. Με ποδοσφαιρικούς όρους θα μπορούσαμε να την αποκαλέσουμε Β' Εθνική. Όμως, θα ήταν μια παραπλανητική παρομοίωση.

Γιατί, σε αντίθεση με τις ποδοσφαιρικές κατηγορίες, οι Μεσαίες Δυνάμεις υπάρχουν ως τέτοιες, όταν λειτουργούν ως ρυθμιστικός-ελεγκτικός παράγοντας μιας μεγαλύτερης δύναμης. Μιας δύναμης της Α' Εθνικής του πολυπολικού κόσμου.

Βασικές προϋποθέσεις για να λειτουργεί μία χώρα ως Μεσαία Δύναμη είναι ότι πρέπει να βρίσκεται σε ένα κρίσιμης σημασίας υποσύστημα του διεθνούς συστήματος, να μην έχει φιλοδοξίες και δυνατότητες Μεγάλης Δύναμης και στο ίδιο υποσύστημα να υπάρχει μια Μεγάλη Δύναμη του πολυπολικού διεθνούς συστήματος. Από την ύπαρξη αυτής της Μεγάλης Δύναμης, η Μεσαία Δύναμη αντλεί μεγάλο μέρος της πολυτιμότητάς της.

Συγκεκριμένα, ένας από τους ρόλους της Μεσαίας Δύναμης είναι ο επηρεασμός των βασικών γεωπολιτικών λειτουργιών της γειτνιάζουσας Μεγάλης

Δύναμης, είτε δια ανταγωνισμού και σύγκρουσης είτε δια συνεργασιών. Όμως, το βασικότερο στοιχείο που πρέπει να έχει μια Μεσαία Δύναμη για να λειτουργεί ως τέτοια είναι να μην είναι ταυτισμένη με καμία Μεγάλη Δύναμη. Γιατί τότε δεν είναι ούτε μεσαία, ούτε μικρή, ούτε τίποτα. Είναι εξάρτημα μιας άλλης Δύναμης και δεν έχει αυτόνομο ρόλο.

Η άνοδος της Κίνας

Πριν από μερικούς μήνες κυκλοφόρησε από τις πανεπιστημιακές εκδόσεις Oxford University Press, ένας συλλογικός τόμος υπό τον τίτλο *Will China's Rise be Peaceful?*. Το έργο εξετάζει μια σειρά από πτυχές της επίδρασης που έχει η άνοδος της Κίνας στο διεθνές σύστημα και τι τριβές μπορεί να προκαλέσει. Την επιστημονική επιμέλεια του έργου έχει ο Asle Toje, ο διευθυντής ερευνών στο Ινστιτούτο Νόμπελ στο Όσλο της Νορβηγίας.

Στο έργο αυτό, λοιπόν, περιλαμβάνεται και η εργασία ενός Ιάπωνα πανεπιστημιακού καθηγητή, του Yoshihide Soeya, ο οποίος θεωρεί ότι για τη διαχείριση της πρόκλησης της νέας πανίσχυρης Κίνας, η Ιαπωνία θα πρέπει να υιοθετήσει μια στρατηγική Μεσαίας Δύναμης. Υποστηρίζει, λοιπόν, ότι δεν είναι το μέγεθος ή η ισχύς που διαμορφώνουν μια Μεσαία Δύναμη, αλλά η παρεμβατική της ικανότητα. Αυτή προκύπτει πρωτίστως από τη δυνατότητά της να ασκεί πολύπλευρη πολιτική και αυτή με τη σειρά της εδράζεται πάνω στην άρνηση για απόλυτη ταύτιση με κάποια Μεγάλη Δύναμη.

«Η έννοια της Μεσαίας Δύναμης δεν αφορά το μέγεθος ενός κράτους ούτε της εθνικής του ισχύος (...) Πρώτα απ' όλα, μια στρατηγική 'Μεσαίας Δύναμης' χαρακτηρίζεται από την απουσία μονομερούς δράσης», γράφει ο Yoshihide Soeya (*The Rise of China in Asia. Japan at the Nexus, στο Will China's Rise be Peaceful? Security, Stability, and Legitimacy*, επιστημονική επιμέλεια Asle Toje, Oxford University Press, Νέα Υόρκη, 2018). Μια Μεσαία Δύναμη, λοιπόν, πρέπει να έχει αυτόνομο ρόλο και γεωπολιτική λειτουργία. Και αυτό δεν είναι κάτι που επιδιώκει μόνον η ίδια. Το θέλουν και οι Μεγάλες Δυνάμεις, με τις οποίες διατηρεί συμμαχική σχέση.

Για παράδειγμα, μια πλήρως «αμερικανοποιημένη» Ιαπωνία, θα φόβιζε τη Ρωσία και θα λειτουργούσε ως παράγοντας σύγκλισης Ρωσίας και Κίνας, κάτι που η Ουάσινγκτον (φυσιολογικά) θέλει να αποφύγει. Αντιθέτως, μια αυτόνομη και αυτόφωτη Ιαπωνία, η οποία παίζει το δικό της παιχνίδι, θα μπορούσε να επιτύχει το κατάλληλο μείγμα σχέσεων με το Πεκίνο, ώστε να λειτουργήσει ως αποσβεστήρας κραδασμών στις σχέσεις Κίνας-ΗΠΑ και να προσεγγίσει και

τη Ρωσία, προκειμένου να αποδυναμώσει τον άξονα Μόσχας-Πεκίνου.

Ρυθμιστική δύναμη και φιλόδοξη δύναμη

Ακριβώς έναν παρόμοιο ρόλο θα μπορούσε να παίζει και η Ελλάδα. Βέβαια, η Ελλάδα δεν είναι Ιαπωνία. Από την άλλη, όμως, δεν θα λειτουργεί ως ρυθμιστικός παράγοντας της Κίνας, αλλά της Τουρκίας. Με μια πρώτη ματιά, η Ελλάδα έχει όλες τις προϋποθέσεις για να λειτουργήσει ως Μεσαία Δύναμη. Βρίσκεται στην πιο κρίσιμη ίσως περιοχή του διεθνούς συστήματος, δεν έχει φιλοδοξίες μεγάλης δύναμης και απέναντί της βρίσκεται η ανερχόμενη Τουρκία.

Κανείς από τους ισχυρότερους διεθνείς αλλά και τοπικούς δρώντες δεν θέλει να δει την Τουρκία να καθίσταται υπερβολικά ισχυρή. Άρα, καταρχήν, μια ισχυρή Ελλάδα, που θα αποτελεί παράγοντα ανασχεσης της τουρκικής επιρροής και ισχύος, είναι μια προοπτική που εντάσσεται στις ρεαλιστικές αναγνώσεις του σημερινού διεθνούς συστήματος.

Όμως, για να παίζει τον συγκεκριμένο ρόλο η Ελλάδα και να έχει τα γεωπολιτικά οφέλη που θα προκύψουν από αυτόν, οφείλει να λειτουργήσει όχι ως εξάρτημα κάποιας άλλης δύναμης, αλλά ως αυτόνομος και αυτόφωτος δρών. Αν χρειαστεί και «απειθαρχώντας» φαινομενικά στα κελεύσματα της Δύσης. Για παράδειγμα, πρέπει να έχει τη δυνατότητα να ενισχύσει αποφασιστικά τις σχέσεις της με τη Μόσχα, όχι μόνο αν το κρίνει σκόπιμο για τα δικά της εθνικά συμφέροντα, αλλά και για να λειτουργεί ως σημαντικός παράγοντας στη διαμόρφωση της δυτικής υψηλής στρατηγικής.

Κι αυτό, γιατί μια ενισχυμένη σχέση Αθήνας-Μόσχας, δεδομένης της ανταγωνιστικής σχέσης Ελλάδας-Τουρκίας, λειτουργεί ως δυνάμει παράγοντας αποδυνάμωσης των σχέσεων Μόσχας-Άγκυρας. Προφανώς, αυτό είναι ένα θετικό στοιχείο για την αμερικανική πολιτική. Το ίδιο μπορεί να συμβαίνει και με τις σχέσεις της Ελλάδας με το Ιράν, με την Κίνα και με μια σειρά από άλλες χώρες.

Άρα λοιπόν, η εθνική ανεξαρτησία και η εδρασμένη σε αυτήν διεκδίκηση μιας θέσης Μεσαίας Δύναμης στον σύνθετο σημερινό πολυπολικό κόσμο, δεν είναι ένα όνειρο. Όχι μόνο θα ενισχύσει τη θέση της Ελλάδας στο διεθνές σύστημα, αλλά ενδέχεται να τη μετατρέψει και σε πολύ σημαντικό στοιχείο της δυτικής γεωπολιτικής αρχιτεκτονικής. Μάλιστα, σε σημαντικότερο στοιχείο από ό,τι φιλοδοξούν να επιτύχουν οι εγχώριες ελίτ δια της δουλοπρεπούς ταύτισης με τον δυτικό παράγοντα και δια της επιλογής τους να μην λειτουργούν με αμιγώς εθνικά κριτήρια.

Slpress.gr

Πως παγιδεύτηκε στρατηγικά η Ελλάδα

Του καθηγητού Κυρίου Παναγιώτη Ήφαιστου

Προβληματίζουν βαθύτατα οι χαώδεις νεοελληνικές διαιρέσεις οι οποίες, ναι μεν έχουν βαθιές ρίζες, πλην τελευταία εντείνονται και βαθαίνουν. Άμα κάτι αρχίσει στραβά κινείται στραβά, εκτός και εάν διορθωθεί. Στην περίπτωσή μας με την ανασυγκρότηση και ανασύνταξη του ελληνικού κράτους για να καταστεί δημοκρατικό, ισχυρό, ασφαλές και βιώσιμο. Η «κακιά αφετηρία» ήταν η δολοφονία του Καποδίστρια και η έλευση των Βαυαρών. Ματαιώθηκαν έτσι οι αξιώσεις των υψηλότερης υπόστασης Επαναστατών του 1821 όπως καταγράφηκαν στις Εθνοσυνελεύσεις αμέσως μετά.

Δεν εκπληρώθηκαν οι σκοποί της Επανάστασης του 1821 για δημιουργία δημοκρατικά συγκροτημένης Πολιτείας η οποία θα ενσωμάτωνε τις επί αιώνες τοπικά αυτεξούσιες και αυτό-θεσπιζόμενες Πόλεις. Ο πρώτος νόμος των Βαυαρών καταργούσε, βασικά, την επί αιώνες δημοκρατική πολιτική οργάνωση των Πόλεων.

Έκτοτε, εντός μιας ουσιαστικά ξενοκρατούμενης χώρας-χώρου μέσα στην οποία εγκλωβίστηκαν «των Ελλήνων οι Κοινότητες» –και η οποία ευθύνεται για την καταστροφή των εκτός συνόρων Ελλήνων– αυξήθηκαν οι διαιρέσεις, ακυρώθηκε η πολιτική και οικονομική οργάνωση των τοπικών κοινοτήτων και εξασθένησαν οι παραδόσεις των Κοινών και των Πόλεων. Ενάμιση αιώνα μετά αυτό επιτάθηκε με την έλευση της αστικοποίησης η οποία στρίμωξε τους περισσότερους Έλληνες μέσα στα τσιμεντένια τείχη των αστικών κέντρων.

Ολοένα και περισσότερο οι πολίτες έβλεπαν και συνεχίζουν να βλέπουν το κράτος ως εγκάθετο ξένων συμφερόντων. Κυρίως λόγω δημοκρατικού ελλείμματος, οι φορείς εξουσίας έμαθαν να θεωρούν την κοινωνία ως «μάζα» και «ετερόκλητο όχλο» πάνω στον οποίο, δήθεν, έχουν δικαίωμα να επιβάλουν τα ανυπόστατα ιδεολογήματά τους. Τις τελευταίες δεκαετίες αυτές οι πολιτικές διαστροφές επιτάθηκαν με την κυριαρχία ιδεολογικών δογμάτων και συνεπακόλουθων δεσποτικών παραδοχών. Τα κούφια εθνομηδενιστικά θεωρήματα κορύφωσαν τέτοιες συμπεριφορές.

Δύσκολα μπορεί να πει κανείς το πώς θα υπάρξει ανάσχεση και αντιστροφή. Οι πορείες για το «Μακεδονικό», πάντως, ανέδειξαν το γεγονός ότι, τελικά, για κάποιους μυστήριους λόγους οι συμφορές και οι καταστολές δεν εκμηδένισαν το πνευματικό DNA της ελληνικότητας που απορρέει από τις ελληνικές πολιτικές παραδόσεις της δημοκρατίας, της ελευθερίας και

της εθνικής ανεξαρτησίας.

Αντιστροφή του κατηφορίσματος σημαίνει τερματισμό της ξένης εξάρτησης, δημοκρατία, ανάκαμψη της οικονομίας (όχι με ψευτιές και συνθήματα) και επιστροφή όσων κυνηγημένοι μετανάστευσαν. Τερματισμό επίσης της εκποίησης της δημόσιας και ιδιωτικής περιουσίας που δημιουργεί αθέατες ζώνες κακουχιών, δυστυχίας ακόμη και θανάτων.

Για ένα ακόμη λόγο εάν πληγεί ανεπανόρθωτα η κοινωνική συνοχή υπάρχει κίνδυνος οριστικά και ανεπίστροφα να εκμηδενιστεί κάθε ίχνος νομιμοποίησης του κράτους και των πολιτικοοικονομικών ιεραρχιών. Σε όλα τα κράτη όλων των εποχών αυτή η νομιμοποίηση συναρτάται με μια κοινωνικά σμιλεμένη διανεμητική δικαιοσύνη και όχι με ξενόφερτες δεσποτικές εντολές και διαταγές ξένων τεχνοκρατών και ηγεμονικών υπαλλήλων στην παρέα των οποίων γυροφέρνουν παντελώς κοινωνικοπολιτικά ανεξέλεγκτοι διεθνικοί παράγοντες όπως κερδοσκόποι και τοκογλύφοι.

«Ηττηθήκαμε να τα μπαλλώσουμε να τελειώσουμε»

Ιστορικά μιλώντας για αναπόδραστους γεωπολιτικούς λόγους το νεοελληνικό κράτος εντάχθηκε στις συμμαχίες των Δυτικών ναυτικών δυνάμεων. Δημιουργώντας τις αναγκαίες προϋποθέσεις αυτή η ένταξη θα μπορούσε να ενισχύσει την εθνική ανεξαρτησία, να θωρακίσει την εθνική ασφάλεια και να επιτρέψει την ανάπτυξη μιας εθνικής στρατηγικής απόκρουσης των εξωτερικών απειλών.

Συμφορά μας, όμως, κυριάρχησε το δόγμα «ανήκουμε στην Δύση». Το σωστό και ορθολογιστικό θα ήταν «συμμετέχουμε ισότιμα στους Δυτικούς θεσμούς, διαπραγματευόμαστε στην βάση του εθνικού συμφέροντος» και κάνουμε συναλλαγές που επιδιώκουν συμμετρικές και ισόρροπες σχέσεις με τους ισχυρότερους συμμάχους. Οι ύστερες «αριστερές» εκδοχές του ίδιου δόγματος κορύφωσαν την εξάρτηση και κατέδειξαν ότι το πρόβλημα είναι εγγενές και όχι μόνο ιδεολογικό. Έτσι ακούσαμε το «ευχαριστώ την Αμερική» στα Ίμια και το «go home Mrs Merkel» που τάχιστα έγινε «σε ευχαριστώ Μέρκελ» και «είμαι περήφανος για τα μέταλλια».

Η ολοκληρωτική ακύρωση της ελληνικής εθνικής ανεξαρτησίας και οι αντιφάσεις της πνευματικά και οικονομικά εκτροχιασμένης μεταπολίτευσης λογικότατα οδήγησε στα μνημόνια και στο ότι ακολούθησε: Στο άνοιγμα του Ασκού των Βαλκανικών

ανέμων και στην επέκταση της λογικής των Πρεσπών στο Αιγαίο και στην Κύπρο. Στην εξωτερική πολιτική κυριαρχεί πλέον η πολιτικά ανάλγητη, αναληθής και σε κάθε περίπτωση αυτοκαταστροφική θέση: «ηττηθήκαμε να τα μπαλώσουμε να τελειώνουμε». Το τελευταίο, λέμε με νόημα, είναι εντός εισαγωγικών!

Τα «μπαλώματα» είναι τελικά πολλών ειδών και τα νήματά τους σταδιακά ενώνονται δημιουργώντας πλέον ένα Γόρδιο Δεσμό: Φτηνές δικαιολογήσεις των οικονομικών συμφορών, αστείες αιτιολογήσεις της καταστροφικής Συμφωνίας των Πρεσπών, εθνομηδενιστική κυριαρχία ακόμη και σε κορυφαίους θεσμούς εθνικής στρατηγικής, επάνοδος στο κυβερνητικό προσκήνιο ακραία «αναλυτικά αμαρτωλών ιδρυμάτων προτάσεων πολιτικής», στρατηγικό κρυφτούλι στο Αιγαίο όσον αφορά το διεθνές δίκαιο και διολίσθηση σε ασυγκράτητο κατευνασμό της Τουρκικής απειλής. Το μοιραίο άλμα στο κενό εκτελείται σε παρόντα χρόνο και αφορά την Κύπρο.

Εάν τα πιο πάνω ισχύουν, λογικά οι προεκτάσεις είναι πλέον πολλές και σε πολλούς τομείς. Αποδυναμώνεται η προσκόλληση στο κοινό συμφέρον, κυριαρχούν φαινόμενα ιδιοτελείας, η ηττοπάθεια και η απελπισία ματαιώνουν την φιλοπατρία, η νομιμοποίηση του κράτους και των θεσμών αποδυναμώνεται ακόμη περισσότερο, αυξάνονται οι πνευματικές διαιρέσεις κάθε είδους, τα εμφύλια σύνδρομα επανέρχονται, η εξουσία διολισθαίνει στον δεσποτισμό, η προπαγάνδα του κάθε καρεκλοκένταυρου πλήττει την αξιοπρέπεια των πολιτών και όλα αυτά μαζί και πολλά άλλα βαθαίνουν την διαφοροποίηση κοσμοαντιλήψεων και πολιτικών θέσεων.

Στρατηγική παγίδευση

Όπως επαληθεύεται ιστορικά αλλά και σήμερα καθημερινά το κράτος και η κοινωνία ανεπίστροφα πιάνουν πάτο όταν παγιδευτούν στρατηγικά. Πέραν της υπερχρέωσης για τις επόμενες δεκαετίες και της αρπαγής από ξένους της ιδιωτικής και δημόσιας περιουσίας, στα πεδία της εξωτερικής πολιτικής το νεοελληνικό κράτος παγιδεύεται ολοένα και περισσότερο.

Ο Hans Morgenthau –το έργο του «Πολιτική μεταξύ των Εθνών. Ο αγώνας για ισχύ και ειρήνη» μόλις κυκλοφόρησε στα Ελληνικά και θεωρείται η «βίβλος των διεθνών σχέσεων»–, έγραψε ότι ένα κράτος είναι βιώσιμο όταν μπορεί να εκπληρώσει τις προνοιες του διεθνούς δικαίου που αφορούν την Επικράτειά του. Κανείς να μην έχει αμφιβολία ότι το «στρατηγικό κρυφτούλι στο Ιόνιο» οδηγεί σε απώλεια του Αιγαίου. Θα καταγραφεί ως η μαύρη σελίδα της σύγχρονης Ελλάδας.

Ενώ στο παρελθόν δεν εφαρμόζαμε τις προνοιες του δικαίου της θάλασσας δηλώνονταν, εν τούτοις, ότι επιφυλασσόμαστε να το κάνουμε. Το «κρυφτούλι στο Ιόνιο» σε συνδυασμό με τα αμφιλεγόμενα (και ελάχιστα τεχνικού χαρακτήρα) «μέτρα οικοδόμησης εμπιστοσύνης», δημιουργούν παραστάσεις και στέλνουν μηνύματα ότι οι σκοποί της Άγκυρας εκπληρώνονται. Η μη εκπλήρωση των προνοιών του διεθνούς δικαίου της θάλασσας σημαίνει απώλεια κολοσσιαίων πλουτοπαραγωγικών πόρων και γεωπολιτική συρρίκνωση.

Φαίνεται ότι διόλου τυχαία της συμφωνίας των Πρεσπών προηγήθηκε η μυστήρια έλευση του Ερντογάν στην Ελλάδα. Μετά την Συμφωνία των Πρεσπών ακολούθησε ο ασυγκράτητος κατευνασμός με το ταξίδι του Πρωθυπουργού στην Τουρκία. Ακολουθεί η Κύπρος και το δόγμα «η Κύπρος είναι μακριά» τώρα παντρεύεται με το αριστεροδεξιό εθνομηδενιστικό δόγμα που πιο πάνω παραθέσαμε εντός εισαγωγικών: στην Κύπρο «ηττηθήκαμε να τα μπαλώσουμε να τελειώνουμε».

Στο σημείο αυτό καλό είναι να τονιστεί ότι ο πρώην υπουργός Εξωτερικών έθεσε ζήτημα αποχώρησης των στρατευμάτων κατοχής και τερματισμού των εγγυήσεων. Εν τούτοις, αυτή ήταν η μια όψη του νομίσματος: Κατ' αρχάς, μια τέτοια θέση δεν είναι συμβατή με το πνεύμα της Συμφωνίας των Πρεσπών και τον παράλληλο κατευνασμό της Τουρκίας. Επιπρόσθετα, όπως πάντα γράφαμε σε δεκάδες παρεμβάσεις με τις οποίες ενθαρρύναμε την θέση για τα στρατεύματα και τις εγγυήσεις, αυτή η θέση δεν έχει νόημα εάν δεν συνοδεύεται με θέση της Αθήνας για βιώσιμη λύση του Κυπριακού.

Γιατί η διζωνική, δικοινοτική ομοσπονδία με πολιτική ισότητα σε εθνική-ρατσιστική βάση επικυρώνει την Τουρκική επικυριαρχία ακόμη και αν φύγουν τα στρατεύματα και τερματιστούν οι εγγυήσεις. Το «η Λευκωσία αποφασίζει και η Αθήνα ακολουθεί» με κάθε κριτήριο ήταν στρατηγικά ανορθολογικό και σημαίνει, βασικά, ότι «η Λευκωσία μπορεί να αποφασίσει να αυτοκτονήσει και εμείς θα της συμπαρασταθούμε όταν θα εκπνέει». Εκατοντάδες χιλιάδες Έλληνες θα καταστούν στρατηγικοί όμηροι στα χέρια της Τουρκίας, θα αλλάξουν τα δεδομένα των θαλάσσιων οριοθετήσεων όπως ακριβώς η Τουρκία ήδη δηλώνει και συνολικά ανεπίστροφα η Ελλάδα θα παγιδευτεί στρατηγικά.

www.analystsforchange.org

Βουλή-Δημογραφικό:

«Νάρκη» για συνταξιοδοτικό και σύστημα υγείας η γήρανση του πληθυσμού

ΕΤΙΚΕΤΕΣ:

Στο τέλος της επόμενης εικοσαετίας, το 2035, ο πληθυσμός της Ελλάδας θα κυμανθεί από 10,4 έως 9,5 εκατομμύρια.

Σύμφωνα με την επιστημονική έκθεση που περιλαμβάνεται στο πόρισμα της Διακομματικής Κοινοβουλευτικής Επιτροπής για το Δημογραφικό, το 2015 ήταν 10,9 εκατομμύρια, ενώ η μείωση του πληθυσμού θα είναι 0,45% ή 1,4 εκατομμύρια σε απόλυτες τιμές. Επίσης, το 2050 ο πληθυσμός της Ελλάδας θα κυμανθεί από 10,0 έως 8,3 εκατομμύρια και, κατά συνέπεια, η μείωση θα είναι έως και 2,5 εκατομμύρια σε απόλυτες τιμές σε σχέση με το 2015.

Εκτός από τις διαφορές σε απόλυτα μεγέθη του συνολικού πληθυσμού, σημαντικές αλλαγές αναμένονται τα επόμενα χρόνια και στην ηλικιακή δομή του πληθυσμού.

Το 2035 το ποσοστό των άνω των 65 ετών και των άνω των 85 ετών στο συνολικό πληθυσμό (20,9% και 2,8% αντίστοιχα το 2015), αναμένεται να κυμανθεί από 27,9% έως 27,7% για τους άνω των 65 ετών και 4,1% έως 4,5% για τους άνω των 85 ετών.

Τα ποσοστά των νέων θα κυμανθούν από 11% έως 12,4% για τους 0 έως 14 ετών και 15,8% έως 14,2% για τους 0 έως 18 ετών.

Το 2050 το ποσοστό των άνω των 65 ετών και των άνω των 85 ετών στον συνολικό πληθυσμό, αναμένεται να κυμανθεί από 33,1% έως 30,3% για τους άνω των 65 ετών και 6,5% έως 4,9% για τους άνω των 85 ετών.

Το 2050 το ποσοστό των νέων, από 0 έως 14 ετών, αναμένεται να κυμανθεί από 14,8% έως 12%. Για τους νέους 0 έως 18 ετών θα είναι 19% έως 15,4%.

Η δημογραφική γήρανση δεν επέρχεται χωρίς συνεπακόλουθα. Η ποσοστιαία μείωση του πληθυσμού στις αποκαλούμενες παραγωγικές ηλικίες και η δυσανάλογη αύξηση του ποσοστού των ηλικιωμένων, θέτουν σε άμεσο κίνδυνο, εκτός των άλλων, και τη

χρηματοοικονομική βιωσιμότητα του συνταξιοδοτικού συστήματος και του συστήματος υγείας.

Οι συντάξεις και οι παροχές υγείας ενός διαρκώς αυξανόμενου αριθμού ατόμων θα καλύπτονται από τις εισφορές και τους φόρους που καταβάλλονται από ένα διαρκώς μειούμενο αριθμό εργαζομένων. Εξάλλου, χάνοντας τη νεανικότητά του ένας πληθυσμός υστερεί σημαντικά στην έρευνα και την καινοτομία, τομείς καθοριστικούς για την ανάπτυξη της πραγματικής οικονομίας.

Η εξέλιξη του πληθυσμού εργάσιμης ηλικίας

Η συρρίκνωση του συνολικού πληθυσμού και η συνεχιζόμενη γήρανσή του αναμένεται να έχει άμεση επίπτωση και στον πληθυσμό εργάσιμης ηλικίας, ο οποίος φθίνει και γηράσκει αδιάλειπτα, δηλαδή, η μέση ηλικία του ανεβαίνει συνεχώς.

Ειδικότερα, (από 7 εκατ. το 2015), οι 15 έως 64 ετών αναμένεται το 2035 να κυμανθούν από 5,8 έως 6,3 εκατ., οι δε 20 έως 69 ετών (7,1 εκατ. το 2015) θα κυμανθούν από 6,6 έως 6.1 εκατ.

Στο τέλος, δε, της προβολικής περιόδου (2050), οι μεν 15 έως 64 ετών θα κυμανθούν από 4,6 έως 5,5 εκατ., οι δε 20 έως 69 ετών αναμένεται να κυμανθούν από 4,8 έως 5,7 εκατομμύρια.

Με βάση αυτές τις εκτιμήσεις, η επιστημονική έκθεση που έχει περιληφθεί στο πόρισμα της Διακομματικής Κοινοβουλευτικής Επιτροπής για το Δημογραφικό, επισημαίνει, μεταξύ άλλων, ότι, εκτός από τα μέτρα για την ανακοπή των πτωτικών τάσεων της γονιμότητας, πρέπει να δημιουργηθούν οι κατάλληλες συνθήκες, ώστε ο πληθυσμός μας να γηράσκει σε καλή υγεία, παραμένοντας οικονομικά και κοινωνικά δραστήριος και παραγωγικός.

Η «υγιής γήρανση» αποτελεί, επομένως, ένα αντίδοτο στη δημογραφική γήρανση, αναδεικνύοντας την αξία των ηλικιωμένων στην κοινωνία, επαναπροσδιορίζοντας τον ρόλο τους και ενισχύοντας τους διαγενεακούς δεσμούς.

Πηγή: ΑΠΕ-ΜΠΕ

Σημείωση Συντάξεως

Από ιδρύσεώς το το έτος 1994 το ΕΛΙΣΜΕ έχει επανειλημμένως επισημάνει τις αρνητικές επιπτώσεις σε όλους τους τομείς της ζωής του Ελληνικού Έθνους λόγω της φθινούσης γονιμότητος των Ελλήνων και ένεκα τούτου έχει διεξέλθει το ζήτημα με σοβαρότητα και διεξοδικές εισηγήσεις σε αρκετές ομιλίες, ημερίδες και συνέδρια.

25 έτη αργότερα εμφανίζεται η επίσημος πολιτεία, ως θορυβημένη κυρίως για τις επιπτώσεις του φαινομένου στο συνταξιοδοτικό με χλιαρές προτάσεις που απέχουν από την κοινή λογική, η οποία αντιλαμβάνεται το ποιές είναι οι αρμόζουσες ευνοϊκές συνθήκες για την ανοδική πορεία της γονιμότητος των “Ελλήνων” και όχι των Αφρο-Ασιατών και λοιπών αλλοδόξων καθώς και την ικανοποίηση της ανησυχίας των Ελλήνων για την Εθνική τους Ασφάλεια, και την εν γένει επιβίωση του Ελληνισμού.

Συνθήκη Πρεσπών: Η Αναγκαστική Αφετηρία μιας Νέας Αρχής

Του Υποστρατήγου ε.α. Ιπποκράτους Δασκαλάκη
Διευθυντού Μελετών ΕΛΙΣΜΕ.

Απαιτείται ο ορθός και ρεαλιστικός καθορισμός των μακροχρόνιων εθνικών στόχων μας

Το ελληνικό κοινοβούλιο ενέκρινε τη Συμφωνία των Πρεσπών. Αμφότερες οι πλευρές -υπέρμαχοι και αρνητές - παρούσαν τα επιχειρήματά τους, εντός και εκτός κοινοβουλίου, εστιάζοντας περισσότερο στην εξουδετέρωση των πολιτικών τους αντιπάλων παρά στην ουσία και συνέπειες της Συμφωνίας. Αποτελεί γεγονός ότι η πλειοψηφία των Ελλήνων είναι επιφυλακτική έως και αρνητική έναντι της Συνθήκης, ενδεχομένως ορμώμενοι περισσότερο από ένστικτο και λιγότερο από μια τεκμηριωμένη ανάλυση. Η δημόσια αντιπαράθεση επιχειρημάτων υπήρξε, για άλλη μια φορά, πτωχή και επιδερμική. Πρέπει όμως να αναγνωρίσουμε ότι και στις ελάχιστες περιπτώσεις παραγωγικού διαλόγου, μεταξύ «τεχνοκρατών», δεν είχαμε καθαρά αποτελέσματα. Συχνά δε, η επιλογή θέσεων των συμπολιτών μας, βασίζονταν ως επί το πλείστον, σε βιωματικές εμπειρίες και παρορμήσεις, γεγονός απολύτως δικαιολογημένο για ένα θέμα με τόσο μεγάλη συναισθηματική φόρτιση.

Εκτίμηση μου είναι ότι η επιτευχθείσα συμφωνία, υπήρξε κατώτερη των στόχων που τη συγκεκριμένη περίοδο θα μπορούσαμε να επιτύχουμε ως κράτος. Η χαμηλή αυτή απόδοση οφείλεται σε πλήθος λόγων που βαρύνουν σε σημαντικό βαθμό την παρούσα κυβέρνηση. Πράγματι, βασικό μειονέκτημα της Συνθήκης αποτελεί η έμμεση αναγνώριση μιας εθνικής ταυτότητας του «άλλου» με ότι αρνητικό ενδεχομένως να επέλθει στο μέλλον. Ο συμβιβασμός στη θέμα της σύνθετης ονομασίας φαίνονταν ως αναπόφευκτος και ίσως υπό προϋποθέσεις αποδεκτός. Σήμερα, η κύρωση της Συμφωνίας από αμφότερες τις χώρες δημιουργεί νέα δεδομένα τα οποία πρέπει να λάβουμε υπόψη και ανάλογα πλέον να προσαρμόσουμε την εθνική μας στρατηγική. Προσπάθειες επιστροφής στην αρχική αφετηρία φαίνονται ανεδαφικές εκτός εάν το άλλο μέρος, προσφέρει ανάλογες ευκαιρίες, τις οποίες και φυσικά πρέπει πάντα να είμαστε έτοιμοι να εκμεταλλευτούμε.

Δυστυχώς για άλλη μια φορά, η μακροχρόνια στρατηγική μας φαίνεται να απουσιάζει. Κόμματα, πολιτικός κόσμος αλλά και πολιτικοποιημένοι κρατικοί μηχανισμοί αδυνατούν να σχεδιάσουν και κυρίως να εφαρμόσουν με συνέπεια μια πραγματικά μακροχρόνια εθνική στρατηγική που διατηρώντας αναλλοίωτους στόχους θα προσαρμόζεται κατάλληλα στις περιστάσεις. Η στρατηγική μας περιορίζεται σε στόχους περιορισμένης εμβέλειας καθώς αδυνατούμε να διακρίνουμε το στρατηγικό βάθος και να προχωρήσουμε τολμηρά μετά το πρώτο, περισσότερο ή λιγότερο, πετυχημένο βήμα.

Η πρόσφατη ιστορία έχει αποδείξει ότι η επιτυχία είναι αποτέλεσμα συνεπούς σχεδίασης αλλά κυρίως προσεκτικής εφαρμογής και επιβραβεύεται ο «παίκτης» που αθροιστικά κάνει τα λιγότερα (σε αριθμό ή σημασία) σφάλματα. Σχεδόν ποτέ ένα ιστορικό γεγονός (μάχη, συνθήκη

κλπ) δεν επέφερε το επιθυμητό ή μοιραίο αποτέλεσμα αλλά συνήθως αποτέλεσε τμήμα μιας μακράς και επίπονης διαδικασίας. Οι Συμφωνίες Λονδίνου-Ζυρίχης, προϊόν αναγκαστικού συμβιβασμού, σίγουρα δημιούργησαν μια μη επιθυμητή κατάσταση για τον κυπριακό ελληνισμό αλλά δεν επέφεραν από μόνες τους την καταστροφή. Η καταστροφή επήλθε από σωρεία λαθών μας που ακολούθησαν τις προβληματικές αυτές συνθήκες ενώ τα περισσότερα εξ' αυτών θα μπορούσαν να είχαν αποφευχθεί.

Ως εκ τούτου, σήμερα, επιβάλλεται η προσεκτική εκ μέρους μας προετοιμασία, παρακολούθηση και εφαρμογή των προβλέψεων της Συνθήκης των Πρεσπών, ώστε να μειωθούν τα (πολλά) ελαττώματα της και να υπάρξει η μέγιστη εκμετάλλευση των θετικών της σημείων. Σε τελευταία ανάλυση θεωρώ ότι το πλέον αδύναμο (σε όλα τα επίπεδα) μέρος -Σκόπια-είναι αυτό που θα πρέπει να ανησυχεί περισσότερο για την υλοποίηση των προβλέψεων της Συνθήκης και την -σε βάθος χρόνου- ενδεχόμενη απώλεια της οποιασδήποτε εθνικής του ταυτότητας.

Συμπερασματικά, δεν είμαι καθόλου ικανοποιημένος με την Συνθήκη και μάλιστα είμαι απόλυτα απογοητευμένος με τον τρόπο που το μεγαλύτερο μέρος του πολιτικού κόσμου χειρίστηκε το μακροχρόνιο αυτό πρόβλημα. Ανησυχώ όμως για το αντιπαραγωγικό διχαστικό κλίμα που καλλιεργείται και κυρίως για την παντελή έλλειψη σχεδιασμού και την αδυναμία ενεργοποίησης όλων των δυνάμεων μας για την κατάλληλη εκμετάλλευση των στοιχείων που μας παρέχει η προβληματική συμφωνία σε συνδυασμό με τις υφιστάμενες διεθνείς περιστάσεις. Ίσως αδόκιμο το παράδειγμα, αλλά δεν μπορώ να ξεχάσω την Γερμανία του μεσοπολέμου που με αφετηρία την επώδυνη για αυτή, Συνθήκη των Βερσαλλιών (1919), κατόρθωσε να κυριαρχήσει, μόλις 20 χρόνια μετά, στο μεγαλύτερο μέρος της Ευρώπης.

Άρα, παρά τη δίκαιη κριτική και την υπερβολική καταστροφολογία, τίποτα δεν χάθηκε οριστικά. Απλά απαιτείται ορθή κατανόηση της νέας πραγματικότητας και των νέων δεδομένων, μερική αναπροσαρμογή των μεσοπρόθεσμων στόχων και αναπροσανατολισμός των μέσων και προσπαθειών. Προπαντός όμως απαιτείται ο ορθός και ρεαλιστικός καθορισμός των μακροχρόνιων εθνικών στόχων μας, σε πνεύμα εθνικής συναίνεσης και με την πρόβλεψη θεσμικής λειτουργίας των οργάνων που θα σχεδιάσουν και θα «τρέξουν» την ανάλογη στρατηγική. Παρά τα προβλήματα, δυνατότητες υπάρχουν πολλές. Παρά τις δυσκολίες, συμπολίτες μας που θα αγωνιστούν και θα δώσουν τον καλύτερο εαυτό τους υπάρχουν ακόμη περισσότεροι. Ηγέτες όμως που ψύχραιμα και σταθερά θα μας καθοδηγήσουν και θα μας οραματίσουν υπάρχουν;

PLUS:

Η συμφωνία των Πρεσπών και οι σλαβόφωνοι Έλληνες

Του Κυρίου Αγγέλου Συρίγου*

Αρκεί η συμφωνία των Πρεσπών για να δημιουργηθεί «μακεδονική» μειονότητα στην Ελλάδα; Εδώ και πολλά χρόνια είναι αποδεκτό πως η ύπαρξη μίας μειονότητας δεν είναι νομικό αλλά πραγματικό γεγονός. Επομένως ένα νομικό κείμενο δεν αρκεί για να δημιουργηθεί μειονότητα. Πρέπει και να υφίσταται μειονότητα. Η επίσημη θέση του ελληνικού κράτους εδώ και πολλές δεκαετίες είναι ότι στην Ελλάδα υπάρχει μόνον μια αναγνωρισμένη θρησκευτική μειονότητα στη Θράκη. Η συγκεκριμένη μειονότητα χωρίζεται σε τρεις εθνοτικές ομάδες: τους τουρκογενείς/τουρκόφωνους, τους Πομάκους και τους Τσιγγάνους. Αυτή η επίσημη θέση ανταποκρίνεται σε γενικές γραμμές στην ελληνική πραγματικότητα.

Στην Ελλάδα υπάρχουν όμως και άλλες ομάδες με ξεχωριστά πολιτισμικά, θρησκευτικά και γλωσσικά χαρακτηριστικά που προσιδιάζουν σε στοιχεία μειονοτικής ταυτότητας. Υπάρχουν επί παραδείγματι θρησκευτικές ομάδες οι οποίες δεν ανήκουν στην επικρατούσα στη χώρα θρησκεία ή δόγμα. Η πιο χαρακτηριστική τέτοια ομάδα είναι οι Εβραίοι. Δίπλα σε αυτούς υπάρχουν οι καθολικοί που ζουν κυρίως στις Κυκλάδες, οι παλαιοημερολογίτες ή τα διάφορα δόγματα Ευαγγελιστών που βρίσκονται στην Ελλάδα πάνω από 100 χρόνια. Υπάρχουν επίσης γλωσσικές ομάδες. Οι δύο μεγαλύτερες είναι οι Αρβανίτες και οι Βλάχοι. Σε αυτούς πρέπει να προσθέσουμε και τους Σλαβόφωνους που ζουν σε κάποιες περιοχές της Μακεδονίας. Τέλος, έχουμε και μία συγκεκριμένη ομάδα με διαφορετική κουλτούρα, παραδόσεις και γλώσσα, τους Τσιγγάνους, που η πολιτική ορθότητα αποκαλεί Ρομά (λες και αλλάζοντας το όνομά, αλλάζουμε και τις άθλιες συνθήκες υπό τις οποίες ζουν). Αποτελούν όλες αυτές οι ομάδες μειονότητα;

Η απάντηση είναι κατηγορηματικά αρνητική. Η ύπαρξη κάποιου ξεχωριστού εθνοτικού, θρησκευτικού ή πολιτισμικού χαρακτηριστικού δεν αρκεί. Απαιτείται να υπάρχουν τρία ακόμη στοιχεία:

(α) Η επιθυμία της συγκεκριμένης ομάδας να διατηρήσει τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά που προσδιορίζουν και συνιστούν την ξεχωριστή της ταυτότητα. Δεν μπορεί να επιβληθεί σε κάποιον να διαφυλάξει τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του, εάν ο ίδιος δεν ενδιαφέρεται.

(β) Η επιθυμία διατήρησης των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών θα πρέπει να κατατείνει στη λήψη ιδιαίτερων μέτρων μειονοτικής προστασίας. Αυτό αναφέρεται διότι πολλές τέτοιες ομάδες καλύπτονται

απολύτως από την προστασία που τους παρέχει η προβλεπόμενη από το Σύνταγμα εφαρμογή της απαγορεύσεως των διακρίσεων και της ισοπολιτείας.

(γ) Τέλος, ακόμη και στην περίπτωση που υπάρχει η σχετική επιθυμία από κάποια μέλη της ομάδας, ο αριθμός τους είναι σημαντικός. Πρέπει να είναι λιγότεροι από τον υπόλοιπο πληθυσμό του κράτους αλλά αριθμητικά επαρκείς προς αντιπροσώπευση.

Υπ' αυτό το πρίσμα οι Έλληνες εβραϊκού θρησκευάτος ή καθολικού ή ευαγγελικού χριστιανικού δόγματος δεν συνιστούν μειονότητα διότι δεν επιθυμούν να θεωρούνται μειονότητα. Αρκούνται στις σχετικές προβλέψεις του άρθρου 13 του Συντάγματος που ορίζει ότι «Κάθε γνωστή θρησκεία είναι ελεύθερη και τα σχετικά με την λατρεία της τελούνται ανεμπόδιστα υπό την προστασία των νόμων». Από την άλλη πλευρά, οι Τσιγγάνοι στην Ελλάδα θεωρούν αυτούς ως μειονεκτούσα κοινωνική ομάδα παρά ως μειονότητα.

Τέλος, υπάρχουν και οι τρεις γλωσσικές ομάδες που προαναφέρθηκαν. Όλα τα ιστορικά στοιχεία που τις αφορούν κατατείνουν ότι η παρουσία τους στον ελληνικό χώρο είναι συνδεδεμένη απόλυτα ή σε πολύ μεγάλο βαθμό με τους αγώνες του ελληνικού έθνους και την ιδιότητά τους ως Ελλήνων. Ο αριθμός των Αρβανιτών που διετέλεσαν πρωθυπουργοί ή πρόεδροι Δημοκρατίας της Ελλάδας (Γεώργιος και Παύλος Κουντουριώτης, Κριεζής, Μιαούλης, Πάγκαλος, Δημήτριος και Πέτρος Βούλγαρης) κάθε άλλο κατατείνει προς την εικόνα μίας καταπιεσμένης μειονότητας. Το αυτό ισχύει και για τους Βλάχους. Εκτός από σπουδαίους πολιτικούς σε ανώτατες θέσεις (ενδεικτικά ο Ιωάννης Κωλέττης και ο Αβέρωφ), υπήρξε και μία σειρά μεγάλων βλάχων ευεργετών που ενώ ο τόπος καταγωγής τους ήταν ακόμη υποδουλωμένος στους Οθωμανούς εκείνοι χρηματοδοτούσαν μεγάλα δημόσια έργα και κτήρια στην πρωτεύουσα του εθνικού τους κράτους, την Αθήνα (οι αδελφοί Ζάππα και το Ζάππειο, οι Μιχαήλ και Γεώργιος Τοσίτσας, ο Σίνας και το κτήριο της Ακαδημίας, το Μετσόβιο Πολυτεχνείο κ.ο.κ.).

Σε αυτή την ομάδα υπάγονται και οι Σλαβόφωνοι της Μακεδονίας. Παρουσία Σλαβόφωνων υπήρχε και στην επανάσταση του 1821, ενώ σειρά αγωνιστών του μακεδονικού αγώνα ήταν σλαβόφωνοι με πλέον εμβληματική μορφή τον καπετάν Κώττα. Η ελληνική συνείδηση τους μπορεί να αμφισβητηθεί μόνον κατ' αντιστοιχίαν κάποιων ακραίων απόψεων

που τα τελευταία χρόνια προσπαθούν να υποστηρίξουν ότι και οι Σουλιώτες (που δεν έχουν λείψει από κανέναν αγώνα του ελληνικού έθνους μετά τον 18ο αιώνα) δεν ήσαν Έλληνες επειδή ένα σημαντικό ποσοστό τους μιλούσε αρβανίτικα. Υπήρχαν ανάμεσά στους Σλαβόφωνους και άτομα που δεν είχαν ελληνική εθνική συνείδηση; Προφανώς! Πολλοί από αυτούς που αισθάνονταν Βούλγαροι έφυγαν μετά τη συνθήκη του Νειγύ (1919) προς τη Βουλγαρία. Άλλοι έφυγαν μετά το τέλος του Εμφυλίου Πολέμου προς τη Γιουγκοσλαβία.

Ειδικώς ως προς τους Σλαβόφωνους αναφέρεται μετ' επιτάσεως ότι το ελληνικό κράτος άσκησε, κατά το παρελθόν, εις βάρος τους πολιτικές που στρέφονταν κατά της χρήσεως της συγκεκριμένης γλώσσας. Είναι γεγονός ότι υπήρξαν τέτοιες πολιτικές κατά τη δικτατορία Μεταξά και τη μετεμφυλιακή περίοδο. Όλες αυτές οι πολιτικές ήταν η απάντηση του ελληνικού κράτους (όχι πάντα ήπια ή ψύχραιμη) στο ιδεολόγημα της Κομμουνιστικής Διεθνούς περί υπάρξεως ενός «μακεδονικού έθνους» που ήταν τριχοτομημένο ανάμεσα σε Ελλάδα, Βουλγαρία και Γιουγκοσλαβία και αναζητούσε την απελευθέρωσή του. Δεν πρέπει να λησμονούμε άλλωστε ότι ο λόγος που ο Τίτο βοηθούσε συστηματικά τον Δημοκρατικό Στρατό Ελλάδας κατά τον ελληνικό εμφύλιο οφειλόταν στην προσδοκία ότι σε περίπτωση επιτυχίας του θα αποσπάτο ένα τμήμα της ελληνικής Μακεδονία για να ενωθεί με τη Γιουγκοσλαβία

Ως προς όλες αυτές τις γλωσσικές ομάδες πρέπει να τονισθεί κάτι σημαντικό. Εδώ και πολλές δεκαετίες δεν υπάρχουν πλέον αμιγείς αλλόγλωσσοι πληθυσμοί. Σε όλες τις περιπτώσεις μιλάμε για δίγλωσσους πληθυσμούς όπου οι φυσικοί χειριστές είτε της αρβανίτικης, είτε της βλαχικής είτε της σλαβικής γλώσσας είναι άτομα τουλάχιστον άνω των 40 ετών, εάν όχι πολύ μεγαλύτερα.

Αυτή είναι η γενική εικόνα ως προς την παρουσία μειονοτήτων στην Ελλάδα. Ας έλθουμε τώρα στα προβλήματα που δημιουργεί η Συμφωνία των Πρεσπών ως προς το θέμα της εγέρσεως μειονοτικών δικαιωμάτων. Όσοι τάσσονται υπέρ της Συμφωνίας τονίζουν ότι τα Σκόπια αναλαμβάνουν την υποχρέωση να σταματήσουν τις επίσημες μειονοτικές διεκδικήσεις τους σε γειτονικές χώρες. Αυτό είναι γεγονός. Εκείνο που δεν αναφέρουν όμως είναι ότι το πρόβλημα δεν θα δημιουργηθεί από τα Σκόπια. Το πρόβλημα θα δημιουργηθεί εντός της Ελλάδος από έλληνες πολίτες που θα χρησιμοποιήσουν διατάξεις της Συμφωνίας των Πρεσπών για να προβάλλουν μειονοτική ταυτότητα.

Η συμφωνία των Πρεσπών αναγνωρίζει «μακεδονική» γλώσσα. Εάν εντάσσεται ή όχι στις νότιες σλαβικές γλώσσες, όπως ορίζεται στη Συμφωνία, ελάχιστη σημασία έχει. Το σημαντικό είναι η αναγνώριση γλώσσας που χαρακτηρίζεται ως «μακεδονική». Βάσει της συγκεκριμένης συμφωνίας θα εμφανισθούν κάποιοι π.χ. ως «σωματείο μελέτης της μακεδονικής γλώσσας» που έχει αναγνωρισθεί με τα άρθρα 1.3.γ και 7.4 της Συμφωνίας των Πρεσπών, όπως έχει κυρωθεί με τον Ν. 4588/2019. Τί δυνατότητες έχουν να κρίνουν διαφορετικά τα ελληνικά δικαστήρια;

Αντίστοιχο πρόβλημα δημιουργείται με τη χρήση του επιθετικού προσδιορισμού «μακεδονικός» ως προς την nationality (υπηκοότητα/ιθαγένεια ή εθνικότητα). Είναι θετικό ότι ο όρος nationality ερμηνεύθηκε από τους Σκοπιανούς ως υπηκοότητα/ιθαγένεια και όχι ως εθνικότητα. Αυτό περιορίζει το πρόβλημα αλλά δεν το εξαλείφει. Το γενικό πρόβλημα με τη Συμφωνία των Πρεσπών είναι ότι χρησιμοποιεί επιθετικούς προσδιορισμούς που αναφέρονται σε στοιχεία ταυτότητας. Πρόκειται ακριβώς για τα στοιχεία που βρίσκουμε στην έννοια της μειονότητας. Ενώ δεν υπάρχει μειονότητα, υπάρχουν τα τυπικά στοιχεία για την επίκληση υπάρξεως μειονότητας. Όλα αυτά θα δώσουν τη δυνατότητα σε μία δράκα ατόμων (ουσιαστικά λίγες δεκάδες ή εκατοντάδες άτομα) να τραβούν την προσοχή, να δημιουργούν εντυπώσεις περί καταπίεσεων και να μιλούν για τη δήθεν ύπαρξη μειονότητας. Και αυτό θα οφείλεται στις λανθασμένες επιλογές της Συμφωνίας των Πρεσπών.

Επιπλέον, έχει εντελώς διαφορετικό βάρος η αναφορά σε μειονοτική «μακεδονική» ταυτότητα εν συγκρίσει προς μία αντίστοιχη βουλγαρική. Οι Βούλγαροι δεν παύουν να είναι οι εισβολείς του Α' και Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Είναι σαν να μιλάμε σήμερα για δικαιώματα γερμανικών μειονοτήτων σε Τσεχία ή Πολωνία. Αντιθέτως, μία «μακεδονική» μειονότητα είναι πολύ πιο εύπεπτη. Πρόκειται για ένα μικρό κράτος που εκ τους μεγέθους του καθίσταται εκ προοιμίου συμπαθές. Παράλληλα, το ελληνικό κράτος θα κληθεί, με την αναγνώριση τέτοιων σωματείων, να αποδεχθεί πως μέσα στην Ελλάδα, "μακεδονικό" θα είναι κάτι το μη ελληνικό, κάτι που θα προσβάλλει την ταυτότητα εκατομμυρίων Ελλήνων Μακεδόνων. Αυτό θα γίνει λόγω των διατάξεων της Συμφωνίας των Πρεσπών που θα δώσουν την ευκαιρία σε ελάχιστα άτομα μέσα στη χώρα να θέσουν παρόμοιο θέμα.

* Ο κ. Αγγελος Μ. Συρίγος είναι αναπληρωτής καθηγητής Διεθνούς Δικαίου και Εξωτερικής Πολιτικής στο Πάντειο Πανεπιστήμιο.

“Το “Μακεδονικό” και το τουρκικό τόξο στα Βαλκάνια”

Του Συνταγματάρχου ε.α.Δημητρίου Κωνσταντινίδη
MS National Grand Strategy, NDU Washington D.C
MBA, Πανεπιστήμιο Μακεδονίας

Ο Henry Kissinger σε συνέδριο που έγινε το 1992 στο Παρίσι δήλωσε αναφορικά με το Μακεδονικό ζήτημα «Πιστεύω ότι η Ελλάδα έχει δίκαιο και συμφωνώ με την Αθήνα. Και αυτό επειδή γνωρίζω ιστορία, ενώ πολλοί άλλοι μεταξύ των οποίων και στελέχη της Αμερικανικής Κυβέρνησης δεν γνωρίζουν ιστορία. Η δύναμη της Ελληνικής Κυβέρνησης είναι η ιστορία της, την οποία μέχρι σήμερα δεν χρησιμοποίησε αποτελεσματικά».

Το ότι η Μακεδονία είναι Ελληνική δεν χωράει καμία αμφισβήτηση και δεν μπορεί να το αμφισβητήσει οποιοσδήποτε μορφωμένος άνθρωπος. Θα μπορούσα να παραθέσω σωρεία επιχειρημάτων για να το αποδείξω αλλά δεν χρειάζεται πρώτον γιατί το έχουν κάνει άλλοι περισσότεροι ειδήμονες από εμένα, όπως ο Καθηγητής Donald Kagan, του Πανεπιστημίου Yale, ο Καθηγητής Paul Cartledge του Cambridge University, ο Καθηγητής Stephen G. Miller του Πανεπιστημίου της California και δεύτερον γιατί είναι αυταπόδεικτο, από την ίδια την Ελληνική γλώσσα. Το όνομα Μακεδονία προέρχεται από την λέξη Μακεδνός, που στην Σλαβική γλώσσα δεν σημαίνει τίποτα ενώ στην Ελληνική σημαίνει ψηλός. Το όνομα του Βασιλιά Αλέξανδρου προέρχεται από την Ελληνική λέξη Αλέξω που σημαίνει προστατεύω, σταματάω, νικώ. Θα ήθελα όμως να αναλύσω τις πιθανές επιπτώσεις στην Εθνική Άμυνα από την λεγόμενη συμφωνία των Πρεσπών που η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ υπέγραψε και ετοιμάζεται να φέρει στην βουλή προς έγκριση.

Ο Πρωθυπουργός Αλέξης Τσίπρας ισχυρίζεται ότι η συμφωνία είναι σωστή επειδή θα φέρει ειρήνη

και σταθερότητα στα Βαλκάνια. Ο τέως Υπουργός Εξωτερικών και πρωτεργάτης της συμφωνίας δήλωσε ότι δεν πρέπει να φοβόμαστε ένα μικρό κράτος σαν την «Μακεδονία». Η πραγματικότητα όμως τους διαψεύδει. Μόλις εχθές ο Υπουργός Εξωτερικών των Σκοπίων επισκέφθηκε την Τουρκία και σε κοινή συνέντευξη τύπου και οι δύο υπογράμμισαν την καλή σχέση των δύο χωρών. Αν το παραπάνω το συνδέσουμε με το γεγονός ότι η Τουρκία ήταν η πρώτη χώρα (εκτός χωρών πρώην Γιουγκοσλαβίας) που αναγνώρισε τα Σκόπια ως Μακεδονία μπορούμε να διακρίνουμε τους κινδύνους που ελλοχεύουν.

Στο σημείο αυτό θα θυμίσω το περίφημο σχέδιο βαριοπούλα των Τούρκων το οποίο βγήκε στην δημοσιότητα το 2003. Σύμφωνα λοιπόν με το σχέδιο αυτό μία Τουρκική Ταξιαρχία θα περνούσε βορειότερα από το τριεθνές θα έμπαινε νύχτα μέσα στο Βουλγαρικό έδαφος και θα ερχόταν στα μετόπισθεν

της Ελληνικής Άμυνας. Επειδή ο τέως Υπουργός εξωτερικών δεν γνωρίζει από Στρατιωτική τακτική, ενώ κανονικά θα έπρεπε. Θα ήθελα να του επισημάνω, ότι οποιαδήποτε μικρή δύναμη μπορεί κάτω από ορισμένες συνθήκες να αποτελέσει σοβαρότατη απειλή.

Σκεφτείτε λοιπόν τις συνέπειες από μια Τουρκία η οποία σχεδιάζει να επιτεθεί κατά της Ελλάδος, και η οποία θα έχει μεταφέρει σε Σκοπιανό έδαφος μια Τουρκική Ταξιαρχία υπό την ομπρέλα του ΝΑΤΟ; Την στιγμή που εμείς με απόφαση του πρώην Α/ΓΕΣ Φραγκούλη Φράγκου δαπανήσαμε πολλά χρήματα για να κατασκευάσουμε μια αμυντική τάφρο, έργο σε καθαρά τακτικό επίπεδο, οι Τούρκοι χωρίς να δαπανούν χρήματα, σχεδιάζουν σε Στρατηγικό επίπεδο.

Μια άλλη στρατηγική που εφαρμόζει η Τουρκία είναι αυτή του μουσουλμανικού τόξου, σύμφωνα με την οποία αναπτύσσει σχέσεις με όλες τις μουσουλμανικές μειονότητες των χωρών αυτών. Για να το πετύχει αυτό κατασκευάζει τζαμιά και σχολεία όπου διδάσκεται το ισλάμ και δίνει υποτροφίες σε μουσουλμάνους μαθητές να σπουδάσουν σε Τουρκικά πανεπιστήμια ισχυροποιώντας έτσι την εικόνα της Τουρκίας ως ηγέτιδας δύναμης στον μουσουλμανικό κόσμο.

Αν σε αυτή την δύσκολη εξίσωση προσθέσουμε το πάθος των μουσουλμάνων για την θρησκεία τους, τον εθνικισμό των Σκοπίων, την ανάγκη τους για έξοδο στην θάλασσα, τον Τουρκικό επεκτατισμό, την ενδεχόμενη ύπαρξη υδρογονανθράκων στο Αιγαίο καθώς επίσης τον συνεχώς αυξανόμενο αριθμό των μουσουλμάνων λαθρομεταναστών που κατοικούν στην Ελλάδα τότε το μείγμα γίνεται εκρηκτικό. Αν λοιπόν τα Σκόπια πετύχουν τον πρώτο τους στόχο για την είσοδο στο ΝΑΤΟ και την ΕΕ στην συνέχεια θα θέσουν καινούργιους στόχους όπως η εκ νέου αλλαγή του συντάγματος τους κάτω από έναν νέο ηγέτη, και η απελευθέρωση των σκλαβωμένων αδελφών τους στην Ελλάδα.

Σε αυτή την προσπάθεια τους θα βρουν αρωγό και σύμμαχο την Τουρκία η οποία θα ζητήσει ανταλλάγματα μέσα στα οποία θα είναι και η δημιουργία στρατιωτικής βάσης στα Σκόπια. Και επειδή δεν υπάρχουν μόνιμες φιλίες αλλά μόνιμα συμφέροντα, στην συγκεκριμένη περίπτωση τα συμφέροντα Σκοπίων και Τουρκίας θα είναι κοινά.

Έτσι οι Τούρκοι αφού θα δημιουργήσουν μια κρίση στο Αιγαίο θα επιτεθούν στην Ελλάδα ενώ ταυτόχρονα θα επιχειρήσουν δευτερεύουσα προσπάθεια από τα Σκόπια και θρησκευτική υποδαύλιση των μουσουλμάνων που ζουν στην Ελλάδα προκειμένου να ενωθούν με την μητέρα Τουρκία. Σε μία τέτοια περίπτωση η Ελλάδα θα έχει να αντιμετωπίσει τρεις αντιπάλους σε τρία διαφορετικά μέτωπα. Αναρωτιέμαι λοιπόν εάν πρωτίστως ο κύριος τέως Υπουργός των εξωτερικών και δευτερευόντως ο κύριος Πρωθυπουργός έλαβαν υπόψη τους ένα τέτοιο σενάριο. Μα θα πει κάποιος αν είναι έτσι που τα λες καλώς η κυβέρνηση αναγνωρίζει τα Σκόπια, άποψη με την οποία συμφωνεί και ο νυν Υπουργός Άμυνας. Είναι όμως η στρατηγική κατευνασμού η κατάλληλη στρατηγική; Πέτυχε η διπλωματία των κουμπάρων ή η διπλωματία των σεισμών που εφαρμόσαν παλαιότερες Ελληνικές Κυβερνήσεις;

Η απάντηση είναι όχι, και αυτό γιατί ο κατευνασμός δεν πέτυχε ποτέ σε όλη την παγκόσμια ιστορία των διεθνών σχέσεων. Πάρτε για παράδειγμα τον Κιμ Γιονκ Ουν ηγέτη της Βόρειας Κορέας. Όσο καιρό ήταν χωρίς Πυρηνικά όπλα δεν του μίλαγε κανείς. Μόλις τα απέκτησε και έδειξε στον κόσμο ότι μπορεί και έχει την θέληση να τα χρησιμοποιήσει, μίλησε με τον Πρόεδρο των ΗΠΑ. Δυστυχώς για εμάς τα κράτη δεν σέβονται το διεθνές δίκαιο αλλά την ισχύ. Το διεθνές δίκαιο το επικαλούνται μόνο οι αδύναμοι, γιατί οι ισχυροί είναι αυτοί που το δημιουργούν και κατά συνέπεια το γράφουν με τρόπο ώστε να τους εξυπηρετεί. Κατά συνέπεια στον εχθρό σου πρέπει να δείχνεις καθημερινά ότι είσαι διατεθειμένος να χρησιμοποιήσεις την βία όταν και εάν χρειαστεί. Πρέπει να μην του δίνεις τίποτα και να ζητάς τα πάντα. Κυρίως πρέπει να είσαι ρεαλιστής και να τον αναγνωρίζεις σαν εχθρό χωρίς να προσποιείσαι ότι είναι φίλος. Διότι εάν αποδεχθείς το γεγονός ότι είναι εχθρός σου, τότε προετοιμάζεσαι για τον πόλεμο και λειτουργείς αποτρεπτικά.

Κλείνοντας θα ήθελα να αναρωτηθείτε εάν θα ήταν ποτέ δυνατόν να ζητήσει ο Καναδάς ή το Μεξικό να ονομαστεί Ουάσιγκτον. Όχι; Τότε γιατί τα Σκόπια τολμούν να ζητούν να ονομαστούν Μακεδονία;

Militaire News

Επισκεφθείτε το Ινστιτούτο μας στην Ιστοσελίδα του και το face book
στις διευθύνσεις

<http://elisme.gr/en/> και

<https://www.facebook.com/elisme.gr?ref=ts&fref=ts>

Κρίση Ιμίων: Προβληματισμοί Μέσα από μια Διαφορετική Προσέγγιση

Του Υποστρατήγου ε.α. Ιπποκράτους Δασκαλάκη*
(30 Ιανουαρίου 2019)

Η θλιβερή επέτειος των Ιμίων δίνει την ευκαιρία για ανα-
μόχλευση των γεγονότων της περιόδου εκείνης και τη συγ-
γραφή διαφόρων κειμένων που προσπαθούν να
προσεγγίσουν, αναλύσουν και καταλήξουν σε εφαρμόσιμα
συμπεράσματα για τη χάραξη της εθνικής στρατηγικής.
Παρά την πληθώρα των δημοσιευμάτων που εξετάζουν τα
συμβάντα, τα διλήμματα, τις αποφάσεις και τις αδυναμίες
που παρουσιάστηκαν, υπάρχουν ακόμη και σήμερα αρκετά
σκοτεινά σημεία. Το δε «σύνδρομο των Ιμίων» εξακολου-
θεί, 23 χρόνια μετά, να κατατρέχει τις πολιτικές και στρα-
τιωτικές ηγεσίες ενώ έχει συνδεθεί στις μνήμες του
ελληνικού λαού με την απώλεια 3 στελεχών των ενόπλων
δυνάμεων, με μια ταπεινωτική υποχώρηση και με μια πρω-
τοφανή επιτυχημένη αμφισβήτηση εθνικού εδάφους. Διορ-
θωτικές ενέργειες ελήφθησαν, σε πολλά επίπεδα,
αμφιλεγόμενες και μη, περισσότερο ή λιγότερο επιτυχημέ-
νες, με ή χωρίς συνέχεια.

Παρά ταύτα, είναι αρκετά συνηθισμένη η επωδός
ότι «δεν διδαχθήκαμε τίποτα από την κρίση των Ιμίων».
Είναι αλήθεια, ότι ο ελληνικός λαός, εξ ιδιοσυγκρασίας,
αρέσκεται στις υπερβολές. Μπορεί όμως πράγματι να μην
έχουμε διδαχθεί όσα θα έπρεπε από τα γεγονότα της εποχής
εκείνης ή ακόμη να αποτύχαμε να εφαρμόσουμε με συνέ-
πεια τις αναγκαίες διορθωτικές ενέργειες. Αντιπαραγωγικό
όμως είναι και να εστιάζουμε μονομερώς στα συμπερά-
σματα της εποχής εκείνης αδυνατώντας να αντιληφθούμε
τις αλλαγές των περιστάσεων και καθυστερώντας να τρο-

ποποιήσουμε ανάλογα τα σχέδια και τις ικανότητες αντί-
δρασης. Παράλληλα, πάντα ελλοχεύει ο κίνδυνος της
ασυμμετρίας των στόχων της εθνικής μας στρατηγικής με
τα μέσα που διαθέτουμε και κατά συνέπεια με το κόστος
και ρίσκο που θέλουμε να αναλάβουμε.

Η δυσμενής για εμάς εξέλιξη της κρίσεως των
Ιμίων υπήρξε αποτέλεσμα μιας σειράς άτυχων επιλογών
που εξελίχθηκαν σε βάθος χρόνου και κορυφώθηκαν τις
τελευταίες κρίσιμες ώρες με σοβαρές δυσλειτουργίες στο
ανώτατο επίπεδο χειρισμού κρίσεων αλλά και με τυχαία
περιστατικά που ευνόησαν τον αντίπαλο.

Θα προσπαθήσω σήμερα να προσεγγίσω την κρίση
των Ιμίων στη βάση ενός φανταστικού σεναρίου που περι-
γράφει μια επιτυχή για την Ελλάδα εξέλιξη των γεγονότων
τότε. Μια ευνοϊκή εξέλιξη θα μπορούσε να προέλθει από
την αδυναμία-αποτυχία των τούρκων καταδρομέων να
ανέλθουν στην αψύλακτη νησίδα, ως αποτέλεσμα ενός επι-
τυχούς ναυτικού αποκλεισμού ή κατόπιν μιας χαμηλής έν-
τασης σύγκρουσης με ολιγάριθμες ανθρώπινες απώλειες.
Ένα πιο δραματικό σενάριο θα μπορούσε να συμπεριλάβει
την ευρεία τοπική αεροναυτική σύγκρουση με επικράτηση
των ημετέρων δυνάμεων και σημαντικές απώλειες για την
Τουρκία. Οι παραπάνω φανταστικές εξελίξεις και ειδικά η
τελευταία, κατά την εκτίμηση αρκετών αναλυτών, θα ση-
ματοδοτούσαν μια σοβαρή αναδίπλωση της τουρκικής επε-
κτατικής πολιτικής, ενδεχομένως ακόμη και μια
αμφισβήτηση του (τότε) στρατιωτικογραφειοκρατικού κα-

θεστώτος της Άγκυρας. Οπωσδήποτε δεν θα υπήρχαν δηλώσεις για αναγνώριση τουρκικών ζωτικών συμφερόντων στο Αιγαίο, ούτε «γκρίζες ζώνες» και η Αθήνα -από θέση ισχύος- μάλλον θα απέφευγε οποιαδήποτε διαπραγμάτευση εφ' όλης της ύλης με την τραυματισμένη Τουρκία. Μια υποθετική εξέλιξη που οπωσδήποτε θα μας χαροποιούσε, θα τόνωνε το εθνικό μας γόητρο αλλά δεν θα επέλυε τα προβλήματα μας με την ανήσυχη και επίμονη αντίπαλο.

Η σύγχρονη Τουρκία (1923 και μετά) έχει αποδείξει ότι διαθέτει ισχυρά αντανakλαστικά επιβίωσης που συνδυάζονται με μια ικανότητα μακροχρόνιας σχεδίασης και προετοιμασίας χωρίς να υπεισέρχονται σοβαρές αλλαγές κατά τη διάρκεια των αναπόφευκτων κυβερνητικών εναλλαγών. Η δε αναθεωρητική πολιτική την οποία κεμαλιστές και ισλαμιστές ακολουθούν με απόλυτη σύμπνοια, υιοθετείται πρόθυμα από την πλειονότητα του τουρκικού λαού. Αντίστοιχα, το όνειρο και η υπόσχεση υλοποίησης της «μεγάλης Τουρκίας», εξασφαλίζουν διαχρονικά ψήφους στα αντιμαχόμενα τουρκικά κόμματα. Επιπλέον, η ανερχόμενη τις τελευταίες δύο δεκαετίες τουρκική αστική τάξη, συνεπικουρούμενη από μια δημογραφική και οικονομική ανάπτυξη, είναι πρόθυμος, όχι μόνο υποστηρικτής αλλά και ανατροφοδότης κάθε «μεγαλοϊδεατισμού». Αυτή η τάση δεν αποτελεί ανωμαλία του τουρκικού DNA αλλά αναπόφευκτη πορεία της ιστορικής εξέλιξης των εθνών-λαών που βιώνουν ισχυρή αύξηση των συντελεστών ισχύος. Μια λοιπόν δυσμενής για την Τουρκία εξέλιξη, στα Ίμια το 1996, δεν θα επέφερε την επιζητούμενη για εμάς λύτρωση. Το πιθανότερο είναι να οδηγούσε σε μια παρατεταμένη περίοδο έντασης στο Αιγαίο, παρόμοιας με εκείνη που βίωσαν Ισραήλ και Αίγυπτος, την περίοδο 1967-1970 (πόλεμος φθοράς).

Με την παραπάνω διαπίστωση δεν επιθυμώ να μεταφέρω κλίμα ηττοπάθειας ή να δημιουργήσω αίσθηση περί του ματαίου της αντίστασης μας στις τουρκικές προκλήσεις. Απεναντίας, θέλω να επισημάνω ότι η αντιπαλότητα με την Τουρκία θα έχει διάρκεια με εναλλαγές κορύφωσης και ύφεσης. Την πρωτοβουλία δε των κινήσεων, με ότι αυτό συνεπάγεται, θα εξακολουθήσει να την έχει η Άγκυρα. Ούτε, η εκ μέρους μας ενδοτικότητα-υποχωρητικότητα (κατευνασμός), αλλά ούτε και μια σύγκρουση (ανεξαρτήτως αποτελέσματος) θα επιφέρουν μια μόνιμη λύση. Η πρώτη, θα δρομολογήσει έτι περαιτέρω διεκδικήσεις της Άγκυρας, άνευ περιορισμών, ενώ η δεύτερη θα αναζωπυρώσει τη βούληση του ηττημένου μέρους να αποκαταστήσει την ισορροπία και να επανακτήσει τυχόν απώλειες.

Σε αυτό το αδιέξοδο, οποιαδήποτε ενδεχόμενη πρόταση-λύση διμερούς συνδιαλλαγής των δύο πλευρών ή συνέχιση της σημερινής προβληματικής συνύπαρξης, θα βασιστεί μόνο στην πειστικότητα και ικανότητα μας να επιφέρουμε συντριπτικά πλήγματα (την επικαλούμενη στην πυρηνική στρατηγική, «αφόρητη ζημιά») στην Τουρκία σε

περίπτωση σύγκρουσης ακόμη και εάν η τελευταία τελικώς επικρατήσει. Η ιδέα αυτή αποτελεί και τον πυρήνα της αποτροπής. Οι δύο όμως αυτές προϋποθέσεις, ικανότητα και βούληση, απαιτούν συντονισμένες και μακροχρόνιες προσπάθειες και ενέχουν σημαντικό οικονομικό κόστος (και ατομικό). Μαγικές και εύκολες λύσεις δεν υπάρχουν. Η στρατολόγηση του «λουξεμβούργιου πεζοναύτη» που θα υπερασπιστεί τα σύνορα μας δεν είναι ακόμη ορατή. Ομοίως ο ισραηλινοαιγυπτιακός στόλος μάλλον δεν θα προστρέξει για τη σωτηρία μας καίτοι όλες αυτές οι προσεγγίσεις είναι απολύτως ορθές και επωφελείς. Ούτε υπάρχουν εγγυήσεις ότι ο «Θεός Σαμ» (με ή χωρίς τον απρόβλεπτο Trump) θα παρενέβη αποφασιστικά και δη υπέρ ημών.

Όσο ο πολιτικός μας κόσμος αδυνατεί να αποδεχθεί αυτές τις πραγματικότητες και να ενημερώσει ειλικρινώς τον ελληνικό λαό, υιοθετώντας παράλληλα μια μακροχρόνια στρατηγική και αποδεχόμενος τις θυσίες που θα απαιτηθούν, εμείς θα συνεχίζουμε, άνευ ουσιαστικού νοήματος, να αναλώνουμε σκέψεις και μελάνι, σε χρήσιμες αλλά δευτερευούσης σημασίας λεπτομέρειες παρελθόντων κρίσεων συζητώντας αν ορθώς ο χειρισμός της κρίσεως έγινε στου Μαξίμου αντί για το Πεντάγωνο. Ποιος όμως πολιτικός μπορεί σήμερα να μιλήσει για περαιτέρω θυσίες ακόμη και με τη μορφή μιας μικρής αύξησης της θητείας; Για να μην αδικούμε όμως τους πολιτικούς μας, ποιος εξ ημών, τους αποδέκτες των διανομών των περίφημων πρωτογενών πλεονασμάτων είναι έτοιμος να απαρνηθεί -έστω και αυτή την πενιχρή επιστροφή- επιλέγοντας την ενίσχυση της αμυντικής προσπάθειας;

ΥΓ: Παρά τις μάλλον απαισιόδοξες διαπιστώσεις του κειμένου, παραμένω αισιόδοξος καθώς διακρίνω σε πολλούς νέους, το ίδιο βλέμμα αποφασιστικότητας, με το βλέμμα που είχαν οι Καραθανάσης, Βλαχάκος και Γιαλοψός όταν ανέβαιναν στο μοιραίο ελικόπτερο. Αιωνία τους η μνήμη.

* Υποστράτηγος (εα) Ιπποκράτης Δασκαλάκης είναι:

- Πτυχιούχος τμήματος Διεθνών και Ευρωπαϊκών Σπουδών Παντείου Πανεπιστημίου
- Μεταπτυχιακό στις Διεθνείς Σχέσεις και Στρατηγικές Σπουδές στο Πάντειο Πανεπιστήμιο
- Υποψήφιος Διδάκτορας Διεθνών Σχέσεων στο Πάντειο Πανεπιστήμιο
- Διευθυντής Μελετών του Ελληνικού Ινστιτούτου Στρατηγικών Μελετών (ΕΛΙΣΜΕ)
- Συνεργάτης του Ινστιτούτου Διεθνών Σχέσεων (ΙΔΙΣ)
- Διαλέκτης και συνεργάτης στη Σχολή Εθνικής Αμύνης (ΣΕΘΑ)
- 0030-210-6543131, 0030-6983457318
- rafaelmarippo@yahoo.gr

Το τελευταίο λάθος του Ερντογάν θα είναι και μοιραίο;

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ιωάννου Αθ. Μπαλτζώη*

Ο πρόεδρος των ΗΠΑ, λειτουργώντας πολλάκις με το μυαλό του επιχειρηματία, που απλά εμπιστευόταν τις ικανότητές του στις διαπραγματεύσεις, η ακόμη το ένστικτό του για να πάρει κάποιες αποφάσεις, φαίνεται να μην αντιλαμβάνεται την διεθνή πολιτική κατάσταση και να αγνοεί τις πάγιες γεωστρατηγικές επιδιώξεις της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής και τα αμερικανικά πάγια συμφέροντα.

Θεωρεί ότι η προσωπική του επιχειρηματική ικανότητα, συνδυαζόμενη με κάποιες γνώσεις γεωπολιτικής, στο βαθμό που αφομοίωσε από σημαντικούς του συμβούλους και συνεργάτες, που τελικά απέπεμψε με την στάση του, όπως οι βετεράνοι και καταξιωμένοι στρατηγοί Μακμάστερ, Ματίς και Κέλι, τον καθιστά ικανό να παίρνει σημαντικές αποφάσεις, μέσα από μια συνομιλία με έναν άλλο ηγέτη, αγνοώντας ανεύθυνα τις εισηγήσεις των συνεργατών του, για σοβαρά εθνικά θέματα. Και μιλάμε για την πολιτική της παγκόσμιας ηγετικής υπερδύναμης, των ΗΠΑ και από την άλλη πλευρά μιας αναθεωρητικής, επιθετικής, περιφερειακής δύναμης, που συμπεριφέρεται ως παγκόσμιος ταραξίας, ως κράτος πειρατής, που εισβάλλει και υφαρπάζει εδάφη σε γειτονικές χώρες, παραμένοντας ατιμώρητης, δηλαδή της Τουρκίας.

Έτσι οι νεοσυντηρητικοί στη διοίκηση Τραμπ, ο υπουργός Εξωτερικών Μαϊκ Πομπέο, ο Σύμβουλος Εθνικής Ασφάλειας Τζον Μπόλτον και ο απεσταλμένος για την Συρία Τζέιμς Τζέφρυ, προσπαθούν πλέον τώρα να σώσουν τις αμερικανικές γεωστρατηγικές επιδιώξεις για τη Συρία, μέσα από την απίστευτη απόφαση του Πρόεδρου Τραμπ, για γρήγορη και πλήρη αποχώρηση των αμερικανικών δυνάμεων (περίπου 2.200 άνδρες) από την Συρία. Μια δήλωση, που αργότερα έγινε όχι τώρα, αλλά αργά και σε βάθος χρόνου και πρόσφατα έγινε αν και εφόσον τηρηθούν κάποιες προϋποθέσεις, που αφορούν την ασφάλεια των καλυτέρων συμμάχων των ΗΠΑ στην περιοχή, των Κούρδων.

Οι Τούρκοι έγιναν "Τούρκοι".

Η μεταβαλλόμενη αυτή άποψη του προέδρου Τραμπ, προέκυψε από τον ορυμαγδό των αντιδράσεων τόσο εντός ΗΠΑ και δη ανθρώπων πολύ κοντά στον πρόεδρο Τραμπ, αλλά και της άμεσης αντίδρασης του Ισραήλ και του προσωπικού φίλου του προέδρου, του πρωθυπουργού του Ισραήλ Μπέντζαμιν Νετανιάχου, που αφενός κινητοποίησε το ισχυρότατο

AIPAC (Αμερικανικο-Ισραηλινό Λόμπι), αφετέρου κατόρθωσε με προσωπικές επαφές να μεταπείσει τον «ισχυρογνώμονα» και «απρόβλεπτο» Αμερικανό πρόεδρο. Έτσι οι αμερικανικές δηλώσεις, τόσο του ΥΠΕΞ Πομπέο, όσο και του Συμβούλου Εθνικής Ασφαλείας Μπόλτον έβαλαν νέα δεδομένα, που αφενός ικανοποίησαν του συμμάχους των ΗΠΑ, το Ισραήλ και τους Κούρδους και δυσαρέστησαν, το κράτος – πειρατής, την Τουρκία, που ο Σουλτάνος-πρόεδρός της πανηγύριζε και μαζί του όλο το «θέατρο σκιών», που τον περιβάλλει και διαλαλούσαν ότι ο Σουλτάνος χειραγωγεί τον Αμερικανό πρόεδρο και η Αμερική υποχωρεί μπροστά στο Τουρκικό μεγαλείο. Τόσο ο Πομπέο, όσο και ο Μπόλτον είπαν αυτά που έπρεπε να ειπωθούν, ώστε να καταστήσουν σαφές αυτό που είναι δίκαιο και πρέπει, δηλαδή να στηρίζουν τους πιο σταθερούς των συμμάχους των στην Μέση Ανατολή, τους νικητές κατά του ISIS ανατολικά του Ευφράτη, τους Κούρδους της Συρίας. Μάλιστα ο ΥΠΕΞ κ. Πομπέο μίλησε για ανάγκη προστασίας των Κούρδων, ώστε να μην σφαγιαστούν (slaughter) από του Τούρκους, κάτι που έκανε «Τούρκους», τους Τούρκους. Όταν ο Τζον Μπόλτον προσγειώθηκε στην Τουρκία, συνοδευόμενος από τον αρχηγό του μικτού επιτελείου στρατηγό Ντάνφορντ και τον απεσταλμένο των ΗΠΑ για την Συρία Τζέιμς Τζέφρυ, αντιμετώπισε μια πολύ ψυχρή υποδοχή. Η προγραμματισμένη συνάντηση με τον Τούρκο Πρόεδρο Ερντογάν δεν πραγματοποιήθηκε.

Η μόνη συνάντηση που πραγματοποιήθηκε ήταν με τον σύμβουλο της Τουρκικής Εθνικής Ασφάλειας Ιμπραήμ Καλίν, που υποβαθμίστηκε και διήρκεσε τελικά λιγότερο από δύο ώρες, ενώ και η προγραμματισμένη κοινή συνέντευξη τύπου ακυρώθηκε.

Η αποχώρηση της αμερικανικής αντιπροσωπείας. Εμφανές το ψυχρό κλίμα.

Ο Ερντογάν έχει πολλαπλά κίνητρα, για την σχεδιαζόμενη επιχείρησή του κατά της πόλης Μανπίζ/Ιεράπολης και ανατολικά του Ευφράτη στην Βόρεια Συρία, δηλαδή κατά του «Κουρδικού κράτους της Ροζάβα». Βραχυπρόθεσμα, προετοιμάζεται για σημαντικές τοπικές εκλογές μέσα σε δύο μήνες, και η εκστρατεία «εξολόθρευσης Κούρδων» είναι πάντα δημοφιλής στους ψηφοφόρους. Μια άλλη στρατιωτική εκστρατεία στη βόρεια Συρία θα παράσχει στα

τουρκικά μέσα μαζικής ενημέρωσης με πατριωτικά βίντεο στρατιωτών εν δράσει, υπέρ του μεγαλείου του «μεγάλου τουρκικού έθνους», κατά τους προσφιλείς χαρακτηρισμούς της τουρκικής ηγεσίας. Μακροπρόθεσμα να μπορέσει να αποτρέψει την δημιουργία Κουρδικού κράτους στη βόρεια Συρία, μια εξέλιξη επιθυμητή για την Τουρκία, εισβάλλοντας και κατέχοντας την περιοχή αυτή, όπως ήδη συμβαίνει στην περιοχή Γιαραμπλούς και Αφρίν και σε ένα βαθμό στην Ιντλίμπ δυτικά του Ευφράτη στην βόρεια Συρία.

Τίποτα δεν έχει αλλάξει στη μακροπρόθεσμη τουρκική πολιτική σε ότι αφορά την Συρία. Η αλλαγή είναι στην πολιτική των ΗΠΑ. Ο Τραμπ έδειξε ότι δεν ενδιαφέρεται για την περιοχή, δεν βλέπει κανένα πρόβλημα να αφήσει ένα κενό στην Συρία και δεν τον νοιάζει ποιος το γεμίζει. Ο Ερντογάν απλά σχεδιάζει να γεμίσει αυτό το κενό, εκπληρώνοντας την πάγια γεωστρατηγική επιδίωξη της Τουρκίας για την περιοχή και την αντιμετώπιση των Κούρδων, την μεγάλη υπαρξιακή απειλή για την ενότητα της Τουρκίας. Λέει ο Τούρκος πρόεδρος, ότι δεν μπορεί να δεχτεί ή να καταπιεί τα μηνύματα που απέστειλε ο Μπόλτον στο Ισραήλ δηλώνοντας χαρακτηριστικά: «Το YPG / PKK είναι τρομοκράτες. Κάποιοι λένε μην τους αγγίζεις επειδή είναι Κούρδοι. Αυτό είναι απαράδεκτο. Ο καθένας μπορεί να είναι τρομοκράτης. Θα μπορούσαν να είναι και Τουρκομένοι. Η εθνικότητά τους δεν έχει σημασία. Ο Μπόλτον έκανε ένα μεγάλο λάθος από τις δηλώσεις του». Και πρόσθεσε: «Το ότι η Τουρκία έχει στοχοποιήσει τους Κούρδους της Συρίας, είναι ένα ψέμα, είναι η χαμηλότερη, η πιο ανέντιμη, η πιο άσχημη και η πιο βρώμικη συκοφαντία». (www.moonofalabama.org/)

Ψευδέστατες Δηλώσεις Ερντογάν.

Φυσικά οι δηλώσεις του Τούρκου προέδρου είναι ψευδέστατες και απέχουν παρασάγγας από την πραγματικότητα. Οι πραγματικές επιδιώξεις των Τούρκων είναι ει δυνατόν να εξαφανίσουν τους τρομοκράτες, όπως ονομάζουν τους Κούρδους της Συρίας, συνδέοντας άμεσα το YPG, με το PKK, να τους «θάψουν στα χαρακώματά τους», όπως δήλωσε χαρακτηριστικά και ο ΥΠΕΘΑ Χουλουσί Ακάρ, καταλαμβάνοντας την βόρεια περιοχή της Συρίας, αποτρέποντας την δημιουργία κουρδικής κρατικής ή αυτόνομης οντότητας, της ήδη ανακηρυχθείσης Ροζάβα, κάτι που θα αποτελούσε την Λυδία λίθο για κοσμογονικές εξελίξεις στην περιοχή. Οι Κούρδοι σε ολόκληρη την περιοχή και σύμφωνα με πρόσφατο χάρτη που παρουσίασε το Γαλλικό Πρακτορείο Ειδήσεων (AFP), φθάνουν τα 25 έως 35 εκατομμύρια και

ζουν κυρίως σε 4 χώρες. Συγκεκριμένα, 12-15 εκατομμύρια (έως 20% του πληθυσμού), ζουν στη Τουρκία, 6 εκατομμύρια (λιγότερο από 10% του πληθυσμού) ζουν στο Ιράν, 5-6 εκατομμύρια (12,5-15% του πληθυσμού) ζουν στο Ιράκ και λιγότεροι από 2 εκατομμύρια (15% του πληθυσμού) ζουν στη Συρία. Και είναι η μόνη ενιαία εθνική οντότητα σε ολόκληρη την περιοχή, που δεν έχουν κράτος, κάτι που συνιστά μια διεθνή αδικία, όταν ανύπαρκτες ή τεχνητές εθνότητες, σφαιτεριζόμενες την ιστορία άλλων λαών, έχουν κράτος και όνομα που δεν τους ανήκει.

Οι Κούρδοι στην περιοχή της Μέσης Ανατολής. AFP

Οι εξελίξεις αυτές απόδειξαν περίτρανα ότι η διαφαινόμενη βελτίωση των σχέσεων των δύο χωρών ήταν πλασματική και η ευφορία των Τούρκων για «χειραγώγηση» του Τραμπ από τον Σουλτάνο και επίτευξη των τουρκικών επιδιώξεων στην βόρεια Συρία κατά του YPG (Κούρδοι της Συρίας) ήταν προφανώς τουρκικά «όνειρα χειμερινής νυκτός». Όμως εκείνο που δεν κατάλαβε ο αλαζών και απρόβλεπτος πρόεδρος της Τουρκίας είναι ότι δεν μπορείς να τα βάζεις με όλους και με όλα και ιδιαίτερα με το «βαθύ κράτος» των ΗΠΑ. Μπορεί να βρίσκεις τρόπους επικοινωνίας με τον πρόεδρο Τραμπ, γιατί ομοιάζετε ως χαρακτήρες, αλλά δεν μπορείς να τα βάζεις με σταθερές δυνάμεις-θεματοφύλακες της κυριαρχίας μιας παγκόσμιας υπερδύναμης. Και μάλιστα όταν διακυβεύονται μεγάλα γεωπολιτικά συμφέροντα. Τόσο ο Πομπέο, όσο και ιδιαίτερα ο Μπόλτον, ανήκουν στους Neocons (νεοσυντηρητικούς), κορυφαία γεράκια, που η αποστολή των είναι να διαφυλάξουν την ηγεμονική κυριαρχία των ΗΠΑ. Δεν ξεχνούν και θα κάνουν οτιδήποτε είναι δυνατόν να εκτελέσουν την αποστολή των με οιαδήποτε τρόπο. Η Τουρκία είναι χρήσιμη και απαραίτητη για την αμερικανική γεωστρατηγική προοπτική στην περιοχή. Δεν θα την χαρίσουν στους Ρώσους, η δεν θα αφήσουν τις εξελίξεις ανεξέλεγκτες. Ο ανεξέλεγκτος Ερντογάν ΟΧΙ και θα λέγαμε ότι αποτελεί εμπόδιο, με ότι αυτό συνεπάγεται.

* Ο Ιωάννης Αθαν. Μπαλτζώης είναι αντιστράτηγος ε.α., πρώην Ακόλουθος Άμυνας στο Τελ Αβίβ, πρώην Αξιωματικός επιχειρήσεων της ECMM στον πόλεμο της Βοσνίας, Απόφοιτος Tactical Intelligence School (U.S. Army), με Μεταπτυχιακό (M.Sc.) στην Γεωπολιτική Ανάλυση, Γεωστρατηγική Σύνθεση και Σπουδές Άμυνας και Διεθνούς Δικαίου του Εθνικού Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, μέλος του Δ.Σ. του Ελληνικού Ινστιτούτου Στρατηγικών Μελετών.

Πιθανές Μελλοντικές εξελίξεις στην Μεσόγειο-Ελληνο-Τουρκικές Σχέσεις

Του Κυρίου Ναστού Παναγιώτη

Η βούληση των ΗΠΑ, όπως αυτή έχει εκφραστεί από αξιωματούχους της, αναφορικά με τις εξελίξεις στην ευρύτερη περιοχή της ΝΑ Μεσογείου –Ελλάδα-Κύπρος είναι η ακόλουθη :

1.Οι ΗΠΑ επιθυμούν την επίλυση του Κυπριακού στη βάση μιας Δικαιοδικής Ομοσπονδίας, ενώ όλοι οι πόροι πετρελαίου και φυσικού αερίου του νησιού, όπως και όλοι οι πόροι του, θα πρέπει να μοιράζονται ισομερώς μεταξύ των δύο κοινοτήτων.

2.Αποθαρρύνουν οι ΗΠΑ κάθε ενέργεια ή ρητορική που αυξάνει τις εντάσεις στην περιοχή

3. Η ατζέντα ενδιαφέροντος των ΗΠΑ με την Ελλάδα περιλαμβάνει τα εξής θέματα :Ενέργεια, αγωγός TAP, τουρισμός, προηγμένη τεχνολογία, ιδιωτικοποίηση ΕΛΠΕ, ασφάλεια Αλεξανδρουπόλεως, στρατιωτική συνεργασία.

5. Σύμφωνα με τις ΗΠΑ ,ΕΛΛΑΔΑ και ΗΠΑ επιθυμούν την εμβάθυνση των σχέσεων όλων των χωρών της Δυτικής Βαλκανικής με το NATO, έχουν συμφέρον η Τουρκία να παραμείνει στο NATO και τέλος ανησυχούν για την θαλάσσια ασφάλεια και σταθερότητα στην Ανατολική Μεσόγειο.

Ωστόσο οι κινήσεις της Τουρκίας στην περιοχή της ΝΑ Μεσογείου και Αιγαίο το τελευταίο χρονικό διάστημα έχουν γίνει άκρως επιθετικές, γεγονός που παραπέμπει σε γρήγορες εξελίξεις σε μία σειρά σημαντικών θεμάτων που αφορούν τα συμφέροντα Ελλάδας-Κύπρου-Τουρκίας. Έτσι θεωρώ ως πολύ πιθανό το αμέσως επόμενο χρονικό διάστημα να υπάρξουν οι παρακάτω εξελίξεις:

1. Οι τούρκοι εκτιμάται ότι θα συνεχίσουν την στρατιωτική τους παρουσία στην περιοχή της ΝΑ Μεσογείου, είτε στα πλαίσια αεροναυτικών ασκήσεων είτε ως προστασία- συνοδεία πλοίων τους τα οποία θα πραγματοποιούν έρευνα για υδρογονάνθρακες. Προοδευτικά θα πραγματοποιούν τις ασκήσεις τους εντός της κυπριακής και ελληνικής ΑΟΖ, ενώ τα ερευνητικά τους πλοία θα πραγματοποιήσουν έρευνα αρχικά εντός της υποτιθέμενης ΑΟΖ του ψευδοκράτους της κατεχόμενης Κύπρου. Παράλληλα εκτιμάται ότι θα ασκήσουν πίεση για κατεπείγουσα επίλυση του Κυπριακού, εντός του πρώτου εξαμήνου του 2019, με την συναίνεση της Διεθνούς κοινότητας και πρωτίστως των ΗΠΑ, NATO ,ΕΕ. Με αυτόν τον τρόπο οι τούρκοι θέλουν να πάρουν οι τουρκοκύπριοι το 50% των κερδών από την εκμετάλλευση των υδρογονανθράκων στα οικόπεδα της Κυπριακής ΑΟΖ. Αναφορικά τώρα με την επίλυση του κυπριακού, αυτή εκτιμάται ότι τελικά θα είναι στα πλαίσια μιας πολύ χαλαρής ομοσπονδίας, η οποία θα είναι μάλλον συνομοσπονδία. Έτσι ενώ υποθετικά θα μιλάμε για ένα κράτος, αυτό της Κύπρου, στην ουσία θα έχουμε δυο κράτη. Οι βρετανικές βάσεις θα παραμείνουν στο νησί, όπως και το μεγαλύτερο μέρος των ΤΕΔ που ήδη υπάρχουν στα κατεχόμενα.

2. Η Τουρκία θα κληθεί από τις ΗΠΑ να μετέχει με ξεχωριστή ιδιαίτερη συμφωνία στον East Med, με την προϋπόθεση να μην πάρουν οι τούρκοι τους S-400 από τη Ρωσία, να απελευθερώσουν τους αμερικανούς διπλωμάτες και επιστήμονα της ΝΑΣΑ, οι οποίοι είναι φυλακισμένοι στην Τουρκία και γενικά να επανέλθουν στους κόλπους της Δύσης και των ΗΠΑ. Σε αντάλλαγμα η Τουρκία θα απαιτήσει να της προσφερθεί ένα κομμάτι της ελληνικής ΑΟΖ μεταξύ Καστελορίζου-Ρόδου-Καρπάθου-Κάσου-Κρήτης-Κύπρου, χωρίς αρχικά απώλεια εδαφών για την Ελλάδα. Έτσι η Τουρκία θα είναι ικανοποιημένη σε μεγάλο βαθμό, όχι όμως και απόλυτα. Η Ελλάδα θα πιεστεί να ενδώσει εκβιαστικά από τις ΗΠΑ και τη Διεθνή Κοινότητα. Η Ελλάδα είτε το δέχεται όπως το περιέγραψα παραπάνω αμαχητί, γεγονός το οποίο δεν εκτιμώ ότι θα επισυμβεί, είτε μετά από ένα θερμό επεισόδιο στο σύμπλεγμα Καστελορίζου , με ταχύτατη κατάληψη των Ρω- Στρογγύλης και στη συνέχεια αμερικανική διαιτησία. Φυσικά θα προέχει για τους συμμάχους ΗΠΑ-ΕΕ-NATO, τότε η " σύνεση η ψυχραιμία και η αυτοσυγκράτηση", προς αποφυγή γενικευμένης ελληνο-τουρκικής σύρραξης, κατά τα πρότυπα του «Κυπριακού» το 1974.

Στην παρούσα χρονική συγκυρία Πρόεδρος των ΗΠΑ είναι ο Trump ο οποίος είναι ίσως ο κυριότερος εκφραστής της real politic που είχαν ποτέ οι ΗΠΑ, χωρίς την παραμικρή ηθική αναστολή, εγκαινιάζοντας το δικό του δόγμα στις Διεθνείς σχέσεις.

Το δόγμα Trump συνοψίζεται στα εξής:

1.Αύξηση των πωλήσεων αμερικανικών όπλων σε συμμαχικές πρωτίστως χώρες , ούτως ώστε να μπορούν από μόνες τους να αντιμετωπίσουν τις προκλήσεις για την ασφάλειά τους, χωρίς να απαιτείται αμερικανική παρουσία-παρέμβαση. (αυξήσεις εσόδων για την αμερικανική πολεμική βιομηχανία-αύξηση θέσεων εργασίας στις ΗΠΑ)

2. Απόσυρση των αμερικανικών ΕΔ από τις εμπόλεμες ζώνες και επαναπατρισμός όσο το δυνατόν περισσότερων αμερικανών στρατιωτικών (μείωση κόστους αίματος και χρήματος για τις ΗΠΑ)

3. Διασφάλιση των αμερικανικών συμφερόντων σε όλες τις περιοχές του πλανήτη μέσω ισχυρών περιφερειακών δυνάμεων –συμμαχιών, φίλα προσκείμενες προς τις ΗΠΑ, οι οποίες θα έχουν επαναξοπλιστεί όπως ήδη περιγράψαμε.

4. Αύξηση των εισφορών σε μέσα και χρήμα, όλων των κρατών που μετέχουν σε Διεθνείς Οργανισμούς –Συμμαχίες (ΟΗΕ-NATO) με αντίστοιχη μείωση των εισφορών των ΗΠΑ.

5.Επαναπροσδιορισμός εμπορικών σχέσεων και συμφωνιών με ΕΕ-KINA και επαναδιατύπωση ή ακύρωση υπαρχόντων συνθηκών ή δεσμεύσεων των ΗΠΑ. Όλα αυτά

με σκοπό την προσπόριση του μέγιστου δυνατού κέρδους-οφέλους, όσο και εξόφθαλμου για τις ΗΠΑ.

6. Υποκατάσταση των ΕΔ των ΗΠΑ, όπου δύναται με αμερικανικές μισθοφορικές εταιρείες (μείωση κόστους αίματος για τις ΕΔ των ΗΠΑ και αύξηση της κερδοφορίας των αμερικανικών μισθοφορικών εταιρειών) Από τα παραπάνω συνάγεται ότι ο νύν αμερικανός Πρόεδρος, είναι άκρως εφελκυσίμος στο ανατολίτικο παζάρι που παίζουν τώρα οι Τούρκοι. Η Τουρκία εκτιμώ ότι θα προσπαθήσει στην παρούσα φάση να δελεάσει τις ΗΠΑ αγοράζοντας όπλα από αυτές. Αυτό εάν επισυμβεί θα σημαίνει μια σταδιακή αλλαγή στάσης των ΗΠΑ έναντι της Τουρκίας και βελτίωση των σχέσεών τους.

Οι ΗΠΑ από την άλλη έχουν αυξήσει την παρουσία τους στην Ελλάδα, ενώ ταυτόχρονα εξοπλίζουν σε ένα βαθμό την Ελλάδα ούτως ώστε να πιέσουν την Τουρκία να πειθαναγκαστεί, ακολουθώντας την βούληση τους στη ΝΑ Μεσόγειο, όπως αναλύθηκε παραπάνω.

Ωστόσο η Τουρκία η οποία έχει αυτονομηθεί σε μεγάλο βαθμό έναντι των ΗΠΑ στη Συρία, να επιχειρήσει να οδηγήσει την κατάσταση σε γενικευμένη ελληνοτουρκική σύρραξη. Μπορεί να ακούγεται ως ακραίο σενάριο ένας ελληνοτουρκικός πόλεμος, αλλά στην παρούσα φάση έχει σημαντική δυναμική να επισυμβεί. Σε αυτό κατατείνουν οι παρακάτω παράμετροι, οι οποίοι ενυπάρχουν στην παρούσα φάση στην Τουρκία:

1. Καθεστωτική διακυβέρνηση, με πλήρη έλεγχο των ΜΜΕ και δίωξη πολιτικών αντιπάλων
2. Θρησκευτικός φανατισμός
3. Εθνικισμός, όπου η κυβέρνηση συναγωνίζεται σε πλειοδοσία με την αντιπολίτευση
4. Οικονομικός μαρασμός (πληθωρισμός 22%, μείωση της ισοτιμίας τουρκικής λίρας κατά 40% έναντι του δολαρίου)
5. Πληθυσμιακή έκρηξη (αριθμεί ήδη πλέον των 80.000.000 κατοίκους με αυξητικές τάσεις)
6. Ραγδαία ανάπτυξη της πολεμικής της βιομηχανίας με σημαντικότερα επιτεύγματα τη δυνατότητα κατασκευής πολεμικών πλοίων, αρμάτων μάχης, ΠΕΠ, UAV, επιθετικών Ε/Π, πυραυλικών συστημάτων μεγάλου βεληνεκούς, αντιπλοικών πυραύλων, βλημάτων αέρος-αέρος μεγάλου βεληνεκούς, καθώς και αγορά προηγμένων οπλικών συστημάτων από άλλες χώρες, όπως Α/Α πυραύλων S-400 από τη Ρωσία και F-35 μαχητικών αεροσκαφών από τις ΗΠΑ (έχει ανασταλεί προς το παρόν λόγω S-400)

Τα παραπάνω μαρτυρούν ότι η Τουρκία πραγματοποιεί σιγά-σιγά καθολική RMA (REVOLUTION IN MILITARY AFFAIRS) ούτως ώστε να μπορεί να ανατρέψει το ισοζύγιο μαχητικής ισχύος με την Ελλάδα προκειμένου να επιβάλλει τη θέλησή της. Η Ελλάδα στην παρούσα φάση βρίσκεται σε επίσης άσχημη οικονομική κατάσταση με τις Ένοπλες Δυνάμεις της να προσπαθούν έστω και οριακά να κρατήσουν μία σχετική ισορροπία δυνάμεων έναντι της Τουρκίας, η οποία όμως κάθε ημέρα που περνάει ανατρέπεται σε βάρος της. Η Ελλάδα στην παρούσα φάση θα πρέπει να συνεχίσει να επενδύει σε πολυμερείς στρατιωτικές συνεργασίες και συμμαχίες εξαγοράζοντας χρόνο. Παράλληλα επειδή ο χρόνος ειρήνης

με την Τουρκία μειώνεται συνεχώς και γρήγορα, θα πρέπει προκειμένου να μην οδηγηθούμε σε «Φιλανδοποίηση» έναντι της Τουρκίας αλλά ούτε και σε απώλεια Εθνικού εδάφους να κινηθούμε άμεσα και αποφασιστικά, με ενιαία στρατηγική, χωρίς εσωστρέφεια και διχαστικές τάσεις. Δυστυχώς διαφαίνεται πλήρως το τουρκικό σχέδιο για την ΑΟΖ τους, με τους χάρτες τους να αγνοούν τη Ρόδο, Κάρπαθο, Κάσο, Κρήτη και το Σύμπλεγμα Καστελορίζου, Ρω, Στρογγύλης. Οι αρχαίοι ημών πρόγονοι έλεγαν. "Ουδέν κακόν αμιγές καλού". Το κακό είναι ότι πάμε με γοργά βήματα σε "κρίση-πόλεμο" με την Τουρκία. Το καλό είναι ότι μας λένε που σχεδιάζουν να ενεργήσουν. Άλλωστε τον χάρτη δεν πρέπει να τον βλέπουμε στην κατεύθυνση Ανατολής-Δύσης, αλλά Νότος-Βορράς.

Η Τουρκία μετά τα Ίμια έκανε πολλές κινήσεις επαύξησης της στρατιωτικής της ισχύος στα μικρασιατικά παράλια από Σάμο και νοτιότερα, με κυριότερη αυτή του ναυστάθμου της στο Ακσάζ, της αλλαγής της 11ης Μηχανοποιημένης Ταξιαρχίας του DENIZLI σε 11ΤΑΞΚΔ, της μεταστάθμευσης ΕΕ/Π στην ISPARTA, της αναβάθμισης της ΤΑΞ ΟΡΕΙΝΩΝ ΚΔ στην ISPARTA.

Κατόπιν των ανωτέρω προτείνεται άμεσα η δημιουργία στην ανατολική Κρήτη, Διεθνούς Κέντρου Επιχειρήσεων Νοτιανατολικής Μεσογείου, με Διοίκηση, Επιτελείο και αεροναυτικές δυνάμεις οι οποίες να εδρεύουν στην Κρήτη. Οι παραπάνω δυνάμεις να προέρχονται από Ελλάδα, Κύπρο, Ισραήλ, Αίγυπτο, Γαλλία, ΗΠΑ, Ιταλία. Για την περιοχή του Συμπλέγματος Καστελορίζου (Μεγίστη-Ρώ-Στρογγύλη) προτείνονται τα εξής:

1. Πόντιση sonar περιμετρικά των νησίδων για αποφυγή διείσδυσης των SAT σε αυτές χωρίς να γίνουν αντιληπτοί. Ιδιαίτερη προσοχή σε αυτό και πρωτίστως στην υποθαλάσσια διείσδυση την οποία εκτιμώ ότι θα επιχειρήσουν οι τούρκοι κάνοντας τούτο χρήση των mini υποβρυχίων που διαθέτουν. Της παραπάνω ενέργειας εκτιμώ ότι θα δημιουργηθεί από τους τούρκους σίγουρα αντιπερισπασμός τόσο σε άλλο σημείο των συνόρων μας, όσο και στην ίδια τη νησίδα με άλλα μέσα (πχ υπερπτήσεις UAV, ελικοπτέρων-αεροσκαφών)

2. Επαύξηση του βάθους αμύνης των φρουρών στις νησίδες, με δημιουργία πολλαπλών επιπέδων αμύνης κατά την έννοια του βάθους (στα πρότυπα των βιετκόνγκ) και παράλληλα με αριθμητική αύξηση των φρουρών τους, εξοπλισμένα με πολλά φορητά Α/Α και Α/Τ όπλα

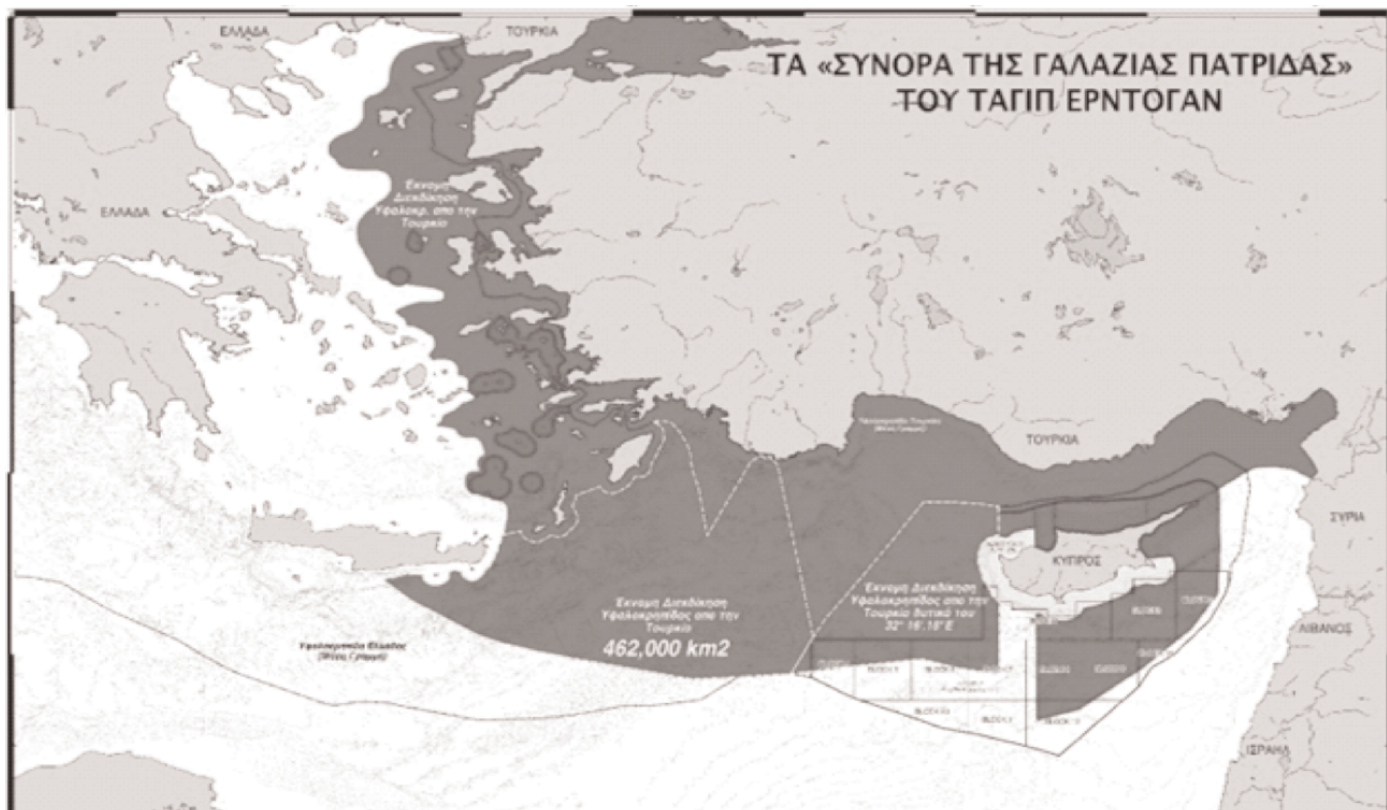
3. Δυνατότητα παροχής βολών ΠΒ τόσο στην επιφάνεια των εν λόγω νησίδων σε περίπτωση κατάληψής τους (ATACKMS) από τη Ρόδο, όσο και Α/Α μεγάλου βεληνεκούς (S-300) από την Κρήτη. Επίσης δυνατότητα βολών στην επιφάνειά τους από ΠΑ-ΠΝ μας.

Αναφορικά με τον χρόνο εκδήλωσης μείζονος κρίσης και θερμού επεισοδίου με την Τουρκία θεωρώ ως πολύ πιθανό εντός των επόμενων μηνών του 2019

Τέλος εισηγούμαι από τώρα την έγκαιρη ενεργοποίηση διαύλων επικοινωνίας μας με λίαν ιστάμενα στελέχη σε ΥΠΕΞ, ΥΠΑΜ, ΕΥΠ και τη δημιουργία μιάς διακλαδικής ολιγομελούς task force η οποία σε καθημερινή βάση να παρακολουθεί τις ελληνοτουρκικές εξελίξεις και να επεξεργάζεται διάφορα σενάρια.

Σηκώνει τσουνάμι διεκδικήσεων η «Γαλάζια Πατρίδα»

Του Κυρίου Γιάννου Χαραλαμπίδη

Ο χάρτης αυτός απεικονίζει πώς ο Ερντογάν εννοεί τη «Γαλάζια Πατρίδα», που σημαίνει κυριαρχία στη θάλασσα και στον αέρα. Μια πολιτική που ξεσηκώνει τσουνάμι διεκδικήσεων σε βάρος των κυριαρχικών δικαιωμάτων της Ελλάδας και της Κύπρου.

Ξεκινά από το Αιγαίο, φτάνει ως την Κρήτη, το Καστελόριζο και την Κύπρο, ξεπερνώντας τα σύνορα της τουρκικής λίμνης.

- Βασικές κινήσεις για ενίσχυση ΕΦ
- Πώς θα εμποδιστεί η Τουρκία να φτάσει στα άκρα

Μέχρι πρότινος είχαμε την τουρκική θάλασσα, από τη Μαρμαρίδα ως την Αλεξανδρέττα. Τώρα, ενόψει του 2023, δηλαδή των 100 χρόνων από την εγκαθίδρυση της Τουρκικής Δημοκρατίας του Κεμάλ Ατατούρκ, ο Ταγίπ Ερντογάν θέλει να παρουσιάσει στον λαό του κάτι πιο εντυπωσιακό, για να γίνει αυτός ο νέος πατέρας των Τούρκων. Τη «Γαλάζια Πατρίδα». Να γίνει η χώρα του θαλασσοκράτειρα.

Κυριαρχία στη θάλασσα

Ήδη, ο Ερντογάν έχει αλλάξει το πολιτειακό σύστημα από Κοινοβουλευτική σε Προεδρική Δημοκρατία, για να γίνει Σουλτάνος και εμπεδώνει ένα ιδιό-

μορφο ισλαμικό καθεστώς, που θέλει να κυριαρχήσει στην περιοχή μας, στον μουσουλμανικό κόσμο, αλλά και την ΕΕ, εάν οι εταίροι το επιτρέψουν. Μέσα σε αυτήν τη στρατηγική λογική, η υπό τουρκική διεκδίκηση θάλασσα διευρύνεται και ονομάζεται «Γαλάζια Πατρίδα», περιλαμβάνοντας κυριαρχικά δικαιώματα της Κύπρου και της Ελλάδας. Κυριαρχία, δηλαδή, της Τουρκίας στον θαλάσσιο χώρο που καλύπτει μεγάλο τμήμα του Αιγαίου, φτάνει ως την Κρήτη και από εκεί προς τα πάνω, στρέφεται προς το Καστελόριζο και κατευθύνεται προς την Κύπρο και την Ανατολική Μεσόγειο. Η συγκεκριμένη τουρκική στρατηγική είχε αναλυθεί από αυτές τις στήλες προ μηνών. Παρουσιάσαμε στοιχεία. Και στρατιωτικά και πολιτικά, καθώς και διπλωματικές επιλογές. Και θα συνεχίσουμε. Οι χάρτες, που δημοσιεύουμε σήμερα, δείχνουν το τσουνάμι τουρκικών διεκδικήσεων που σηκώνει η «Γαλάζια Πατρίδα».

Αλωνίζουν στην ΑΟΖ

Οι Τούρκοι θέλουν να καταστούν περιφερειακή δύναμη και να κυριαρχήσουν στη θάλασσα. Για να γίνει κάτι τέτοιο, εκτός των χερσαίων, επιβάλλεται η κυριαρχία και στον αέρα. Αυτήν ακριβώς τη στιγμή η Άγκυρα έχει θέσει το σχέδιό της σε εφαρμογή. Και γινόμαστε συγκεκριμένοι:

1. Ενώ οι αμυντικοί προϋπολογισμοί της Κύπρου και της Ελλάδας μειώνονται, της Τουρκίας αυξάνονται, και η πολεμική της βιομηχανία αναπτύσσεται, που σημαίνει εισαγωγή τεχνολογίας και μείωση κόστους παραγωγής, καθώς και μεγαλύτερη αυτάρκεια. Η Τουρκία μπορεί να ναυπηγεί δικά της πολεμικά πλοία και έχει ήδη βάλει πλώρη για την κατασκευή μικρού αεροπλανοφόρου. Φτιάχνει τα δικά της αυτοκινούμενα πυροβόλα των 155, τα οποία έχει στείλει και στην Κύπρο, ενώ ταυτοχρόνως δύναται να βγάζει στην παραγωγή άρματα μάχης με γερμανικές μηχανές «Λέοπαρτ». Έχει Βάσεις στο Κατάρ και στη Σομαλία και οικοδομεί ένα δίκτυο που φτάνει στην πίσω πλάτη της Ελλάδας, στην Αλβανία.

2. Ενώ στην Αθήνα, εντός της Βουλής, διεξήγηση η συζήτηση για το Σκοπιανό, η Τουρκία αλώνιζε τη θάλασσα περιοχή από το Αιγαίο ως το Καστελόριζο και την Κύπρο. Μόλις την περασμένη Πέμπτη η τουρκική πολεμική αεροπορία και το ναυτικό διενεργούσαν ανενόχλητα ασκήσεις πλησίον του Καστελόριζου και στα κυπριακά οικόπεδα 1, 2, 7, 9, 11, 13 και σε ολόκληρο το 8, στον Ερατοσθένη! Ο Ερατοσθένης ήταν στο στόχαστρο των τουρκικών ενόπλων δυνάμεων και την περασμένη εβδομάδα και προφανώς θα είναι και στο επόμενο διάστημα, ενώ το «Μπαρμπάρος», τις προηγούμενες μέρες, κινείτο εντός του οικοπέδου 4 και προς την περιοχή όπου συνορεύουν οι ΑΟΖ Κύπρου και Αιγύπτου και η οιονεί ελληνική. Η τελευταία τουρκική NAVTEX, που εκδόθηκε την περασμένη Πέμπτη, καλύπτει τα οικόπεδα 1, 8, 9 και 12 και έκταση 3.598 τετραγωνικών χιλιομέτρων.

Τουρκικό μήνυμα και συμμαχίες

Το μήνυμα απευθύνεται προς τη διεθνή κοινότητα και τις εταιρείες που δρουν στην Κύπρο για την πραγματοποίηση ερευνών εντός της κυπριακής ΑΟΖ. Ποιο είναι το μήνυμα; Ότι στην περιοχή κουμάντο κάνει η Άγκυρα και ότι θα πρέπει να προσέχουν. Το τελευταίο αυτό διάστημα η τουρκική διπλωματική γλώσσα της Άγκυρας απευθύνεται προς τις εταιρείες που δρουν για λογαριασμό της Κυπριακής Δημοκρατίας. Και τους καλεί να μην προσχωρήσουν με τη Λευκωσία, αλλά να λάβουν υπόψη τι λέει η Τουρκία, η οποία αμφισβητεί την ύπαρξη της Κυπριακής Δημοκρατίας και κατ' επέκτασιν την ΑΟΖ της. Στα ανωτέρω προστίθεται η επερχόμενη άσκηση με τον

κωδικό «Γαλάζια Πατρίδα». Τα όρια στα οποία θα εξελιχθεί η άσκηση δεν έχουν ανακοινωθεί ακόμη. Σε αυτήν θα συμμετάσχουν και χερσαίες και θαλάσσιες και εναέριες δυνάμεις. Για την Άγκυρα, ο έλεγχος μιας περιοχής δεν είναι συναφής με ό,τι το διεθνές δίκαιο καθορίζει, αλλά η τουρκική ισχύς των όπλων. Εφόσον η Κυπριακή Δημοκρατία δεν διαθέτει αξιόπιστη αποτροπή, ορθώς διατυπώνει τη θέση ότι δεν πρέπει η Τουρκία να μας παρασύρει σε μια πολιτική κλίματος έντασης. Από την άλλη, όμως, όταν θέλεις να έχεις στρατηγική και να αποφεύγεις τα χειρότερα, οφείλεις να λαμβάνεις υπόψη το χειρότερο σενάριο. Και να οικοδομείς αποτροπή. Κρίσιμο χρονικό σημείο για το χειρότερο σενάριο θα είναι η περίοδος της εκμετάλλευσης και λίγο πριν από αυτήν. Εάν η Άγκυρα χάνει το παιχνίδι, θα προχωρήσει σε προκλήσεις και κρίσεις, εκτός και αν γνωρίζει ότι το κόστος θα είναι μεγαλύτερο από το όφελος και αν οι ΗΠΑ και το Ισραήλ θα είναι απέναντί της. Στις ΗΠΑ και στο Ισραήλ μπορεί να προστεθεί η ΕΕ. Η πηγή της τουρκικής επεκτατικής πολιτικής είναι ο μεγαλοϊδεατισμός της Άγκυρας, ο οποίος σήμερα τροφοδοτείται από τη φιλοδοξία ελέγχου και εκμετάλλευσης του φυσικού αερίου, που δεν της ανήκει.

Δέσιμο συμφερόντων

Προσοχή: Το φυσικό αέριο μπορεί να καταστεί η αχίλλειος πτέρνα της Άγκυρας, υπό την έννοια ότι αναγκάζει όσους τελούν υπό τουρκική απειλή να συνασπίζονται για την εξυπηρέτηση των δικών τους ενεργειακών συμφερόντων με ασφάλεια. Υπό αυτές τις συνθήκες, δημιουργούνται συνθήκες οικονομικής, ενεργειακής και στρατιωτικής αποτροπής, με άξονα την κατασκευή του EastMed ή και του τερματικού στην Κύπρο. Τα συμφέροντα αυτά, που συγκλίνουν με εκείνα του Ισραήλ και των ΗΠΑ, θα πρέπει να δεθούν τώρα με την προοπτική να αποδώσουν στο βάθος χρόνου και να εμπλέξουν και άλλες χώρες.

Εθνική Φρουρά και Αποτροπή

Στην Κύπρο υπάρχει η λανθασμένη κουλτούρα ότι οι δαπάνες για την άμυνα είναι πεταμένα λεφτά. Η θεωρεί αυτή θα μπορεί να έχει βάση, εάν διαθέτει κάποιος μια Εθνική Φρουρά, η οποία είναι για το θεαθήναι. Δεν ήμασταν ποτέ θιασώτες της αντίληψης αυτής. Εμείς υποστηρίζουμε ότι οι δαπάνες για την άμυνα είναι επένδυση όταν συντρέχουν μια σειρά μεταβλητών, όπως είναι οι εξής:

1. Υπάρχει όραμα και στόχος για τη δημιουργία αξιόπιστης αποτροπής.

2. Η εκμετάλλευση της γεωπολιτικής θέσης της Κύπρου και η παροχή διευκολύνσεων σε λιμάνια

και αεροδρόμια προς εκείνους με τους οποίους η Κύπρος θα συνάψει αμυντικές στρατηγικές συμμαχίες.

3. Η δημιουργία νέων θεσμών, όπως το Ινστιτούτο Τεχνολογίας και Ανάπτυξης της Εθνικής Φρουράς, για να μπορεί να συμμετάσχει σε ευρωπαϊκά προγράμματα και σε συμπαραγωγές.

4. Η αναδιάρθρωση της Εθνικής Φρουράς και η κάλυψη των υφιστάμενων κενών με τη συνδρομή της τεχνολογίας και της επιστράτευσης.

5. Προώθηση της πολιτικής για ένταξη στο NATO. Εάν η Άγκυρα πει όχι, θα αποδειχθεί ότι δεν θέλει λύση των προβλημάτων και του Κυπριακού στη λογική του αμοιβαίου οφέλους, αλλά της πλήρους γεωπολιτικής και γεωστρατηγικής υποταγής της Κύπρου στην Τουρκία, η οποία θα συνεχίσει να εισπράττει, μέσω ημών, τα οφέλη που θα προκύπτουν από τη συμμαχία. Εάν η Τουρκία πει όχι, αυτή θα είναι υποχρεωμένη να εξηγήσει γιατί δεν επιλύονται τα προβλήματα μεταξύ ΕΕ και NATO, λόγω του άλυτου κυπριακού ζητήματος.

Ο ισχυρισμός ότι θα χαλάσουν οι σχέσεις μας με την Ρωσία έχει λογική, αλλά και απάντηση. Και η Τουρκία είναι μέλος του NATO, αλλά η Μόσχα βρίσκει μια χαρά τους τρόπους να συνεργάζεται μαζί της. Η ίδια η Ρωσία επέλεξε να μην παίζει με το παιχνίδι της ενέργειας στον χώρο της Κύπρου, διότι επέλεξε να εξυπηρετήσει τα συμφέροντά της, πολύ περισσότερο μέσω Τουρκίας, παρά μέσω ημών. Υπάρχει και κάτι άλλο: Στην παρούσα φάση πρέπει να ενισχύσουμε τις σχέσεις με τις ΗΠΑ σε διαφορά επίπεδα, προτού βελτιωθούν οι σχέσεις των Αμερικανών με την Τουρκία.

Στα ανωτέρω προσθέτουμε και το εξής: Μια από τις κύριες ευθύνες του κράτους είναι η εξωτερική και εσωτερική ασφάλεια. Εσωτερικά με την Αστυνομία και εξωτερικά με τις ένοπλες δυνάμεις. Χωρίς ένοπλες δυνάμεις, δεν υπάρχει κυριαρχία, δεν μπορεί να ασκηθεί αποτελεσματικά και το βλέπουμε καθημερινά εντός της ΑΟΖ μας. Βεβαίως, μπορεί να ισχυριστεί κάποιος ότι η Κύπρος είναι μικρό κράτος και, ως εκ τούτου, δεν μπορεί να τα βάλει με την Τουρκία. Ορθό. Γι' αυτό και πρέπει να προχωρεί σε συμμαχίες επί τη βάσει σύγκλισης συμφερόντων. Και αυτό επαληθεύτηκε με όσα συμβαίνουν στην ΑΟΖ. Χωρίς τη στήριξη των ΗΠΑ, δεν θα γίνονταν έρευνες ούτε στο οικόπεδο 12, ούτε το 10.

Στρατηγική Συμμαχία

Απλά λέμε ότι θα πρέπει, τώρα, η συγκυρία να εξελιχθεί σε στρατηγική συνεργασία, για να αποτρέ-

ψουμε τις αρνητικές εξελίξεις, δημιουργώντας, ταυτοχρόνως, θετικές. Κλειδί των συμφερόντων είναι η ενέργεια, την οποία έχει ανάγκη η Ευρώπη. Όταν άλλοι προ ετών υποστήριζαν τον αγωγό προς Τουρκία ως τη μόνη επιλογή και εμφάνιζαν τον EastMed ως δαπανηρό και ασύμφορο, εμείς επιμέναμε είτε στο τερματικό είτε στον EastMed. Και επιμέναμε, διότι αυτό επιβαλλόταν από τις στρατηγικές μεταβλητές, οι οποίες, όταν χρησιμοποιούνται ορθά, απαντούν στα ερωτήματα, κατά πόσον εξυπηρετούνται ή όχι τα εθνικά μας συμφέροντα και κατά πόσον δημιουργούνται οικονομικές και στρατιωτικές συνθήκες αποτροπής με την εμπλοκή της ΕΕ, χώρες της οποίας θα επενδύσουν στο όλο έργο, αφού αυτοί θα τροφοδοτούνται με φυσικό αέριο. Εάν η στρατηγική αυτή υλοποιηθεί σήμερα, τότε:

Α. Δεν θα είναι εύκολο να γίνει εκείνο που επιδιώκει η Τουρκία. Και για το οποίο φωνάζει. Με άλλα λόγια, δεν θα αφεθούν οι εταιρείες που πραγματοποιούν έρευνες εντός της κυπριακής ΑΟΖ να έρθουν και να μας πουν ότι, εάν δεν ακούσουμε τι λέει η Άγκυρα, δεν θα γίνει εκμετάλλευση. Η τουρκική πολιτική θα αποτραπεί, εάν ο EastMed κατασκευαστεί με ξένα κεφάλαια. Υπό αυτές τις συνθήκες, τα συμφέροντα και τα κέρδη των εταιρειών, οι επενδύσεις ευρωπαϊκών και αμερικανικών ή ακόμη και ισραηλινών εταιρειών θα συνθέσουν μιαν αποτρεπτική στρατηγική.

Β. Δεν θα είναι εύκολο να συμβεί εκείνο το οποίο η Τουρκία σήμερα αφήνει να νοηθεί ότι θα είναι δυνατό να συμβεί, εάν δεν υπακούσει η Κύπρος στις αξιώσεις της Άγκυρας. Δεν θα είναι, δηλαδή, εύκολη η χρήση όπλων από την Τουρκία, αφού δεν είναι μόνο με την Κύπρο που θα οφείλει να τα βάλει, αλλά κυρίως με τα συμφέροντα των χωρών της περιοχής και με τις ΗΠΑ, με τις οποίες η Κυπριακή Δημοκρατία θα πρέπει να προχωρήσει σε ενεργειακές στρατηγικές συμμαχίες.

Τυχοδιωκτισμός

Δεν υποτιμούμε την Τουρκία. Το αντίθετο, προσπαθούμε να δώσουμε εναλλακτικές επιλογές δράσης, για να μη φτάσει η Άγκυρα στα άκρα ή, ακόμη, και αν έχει κάτι τέτοιο στο μυαλό της, να δημιουργηθούν οι συνθήκες οικονομικής και στρατιωτικής αποτροπής. Δεν έχουμε ψευδαισθήσεις, γνωρίζουμε ποιο είναι το κομματικό σύστημα και οι δυνατότητές του. Τυχοδιωκτισμός. Δείτε τι συμβαίνει γύρω μας. Αυτό, όμως, δεν σημαίνει ότι θα πρέπει να βάλουμε τα «όπλα παρά πόδα»...

Signalive

Όσο συζητάμε η Τουρκία κάνει ότι δεν κάνουμε εμείς: εξοπλίζεται!

Τι παρέλαβε τον τελευταίο χρόνο

Η επιλογή για ανοιχτό διάυλο επικοινωνίας με την Τουρκία έχει γίνει όχι μόνο από τη σημερινή κυβέρνηση αλλά και από πολλές προηγούμενες. Δεν ήταν και δεν είναι παράλογη επιλογή αλλά σίγουρα δεν έχει αποδειχτεί μέχρι στιγμής τουλάχιστον χρήσιμη. Ίσως, γιατί δεν συνοδεύτηκε ποτέ από την προετοιμασία της χώρας για την περίπτωση που οι διάυλοι κλείσουν και η κατάσταση στα ελληνοτουρκικά πάρει άλλες διαστάσεις. Ότι ακριβώς δηλαδή έκανε η Τουρκία. Όσο εμείς συζητάμε, η Τουρκία εξοπλίζεται και μάλιστα πολύ σοβαρά...

Τους τελευταίους 12 μήνες η Τουρκία έχει αρχίσει να παραλαμβάνει “εθνικά” οπικά συστήματα που σχεδίαζε χρόνια και κατασκεύασε σε μεγάλο ποσοστό με δικές της εταιρείες. Ο κατάλογος των παραλαβών του τελευταίου χρόνου είναι εντυπωσιακός και δεν μπορεί παρά να προβληματίζει:

Στρατός Ξηράς

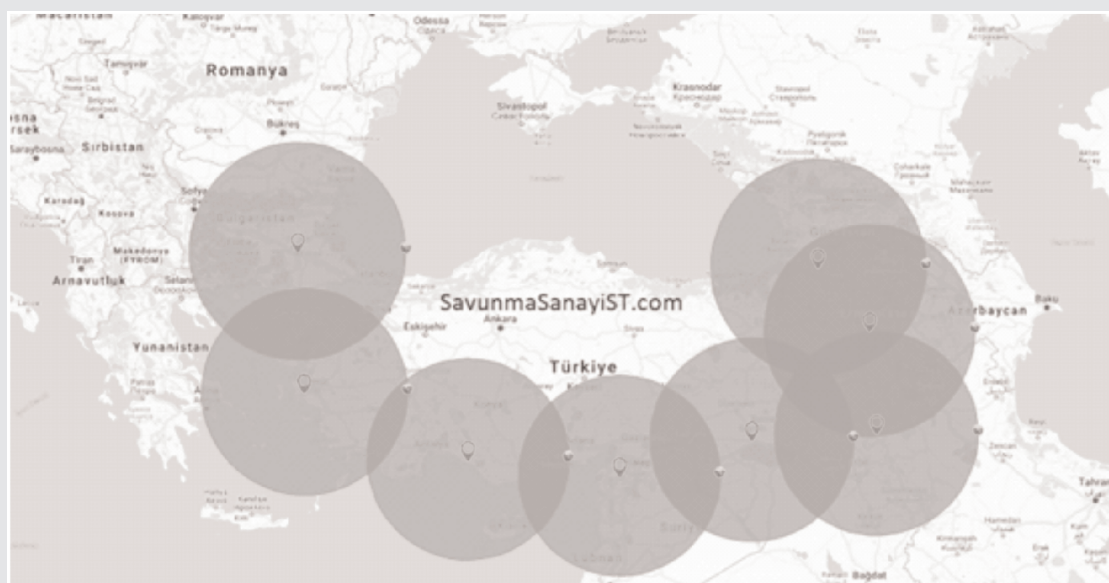
- Πύραυλοι BORA. Βεληνεκές 240 χιλιόμετρα. Παραδόθηκαν 72 πύραυλοι κι έχουν ενταχθεί ήδη στο τουρκικό οπλοστάσιο.
- Ο τουρκικός στρατός παρέλαβε 44 επιθετικά ελικόπτερα T-129 ATAK. Η Τουρκία έχει αρχίσει να κάνει και εξαγωγές αυτού του ελικοπτήρου.
- UAV- Ο τουρκικός στρατός έχει πλέον στη διάθεσή του 75 UAV Bayraktar.

Ναυτικό

- Παρέλαβε δύο UAV ANKA και περιμένει ακόμη 10.
- Παραλαβή της τρίτης κορβέτας τύπου MILGEM και ακόμη μία κάνει δοκιμές με προοπτική να παραδοθεί στο τουρκικό ναυτικό μέχρι τον Οκτώβριο.
- Πύραυλος ATMACA με εμβέλεια 110 ναυτικά μίλια. Βρίσκεται πλέον σε στάδιο τελικών δοκιμών. Θα εξοπλίζει φρεγάτες του στόλου και στη συνέχεια θα κατασκευαστεί και παραλλαγή του που θα μπορεί να εκτοξεύεται από συστοιχίες στην ξηρά.
- Ετοιμο και το ραντάρ CAFRAD που θα τοποθετηθεί σε φρεγάτες. Εμβέλεια 450 χιλιόμετρα με δυνατότητες εντοπισμού drones.

Αεροπορία

- Παρέλαβε 10 UAV ANKA.
- F-35- Παρά τα όσα λέγονται, γράφονται, ακούγονται όλα κυλούν κανονικά για το πρόγραμμα παραδόσεων των πρώτων F-35 στην Τουρκία μέχρι το τέλος του 2019. Το κυριότερο στοιχείο είναι ότι η εκπαίδευση των ιπταμένων και των μηχανικών στις ΗΠΑ συνεχίζεται χωρίς κανένα πρόβλημα.
- Ολοκληρώθηκαν οι επιχειρησιακές δοκιμές του “εθνικού” πυραύλου SOM. Η πιο “προχωρημένη” έκδοσή του θα ενσωματωθεί στον οπλισμό του F-35.
- Η τουρκική αεροπορία έχει παραλάβει και αναμένει να παραλάβει σύγχρονα βλήματα “εθνικής κατασκευής” με εμβέλεια που ξεπερνά τα 50 ναυτικά μίλια.
- Ερώτημα παραμένει το θέμα της αεράμυνας. Η Τουρκία επιμένει ότι θα πάρει S-400 αλλά υπάρχουν και οι Patriot.

Ο πρόεδρος της τουρκικής αμυντικής βιομηχανίας Δρ. İsmail DEMİR, στην ομιλία του στη σύνοδο κορυφής της τουρκικής αμυντικής βιομηχανίας, που φιλοξένησε τον πρόεδρο Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν, δήλωσε: «Είναι περίπου 230 χιλιόμετρα η απόσταση μεταξύ Σμύρνης και Ελλάδας. Η εμβέλεια των πυραύλων KAN (BORA-2) είναι 280 χιλιόμετρα».

Η Σύγκρουση των Δύο Κόσμων που Έρχεται

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ιωάννου Αθ. Μπαλτζώ*

Οι εξελίξεις πλέον στην Μέση Ανατολή είναι ταχέως μεταβαλλόμενες και συνάμα πολύ επικίνδυνες. Η επιθυμία για προβολή ισχύος στο αιματοβαμμένο πεδίο ασκήσεων της Συρίας των παρακείμενων κρατών και των δύο υπερδυνάμεων, δημιουργεί παράξενες, ετερογενείς και «ανίερους» συμμαχίες, δύο διαφορετικών κόσμων, που εκτιμάται από πολλούς αναλυτές ότι θα εξελιχθεί σε μια νέα σύγκρουση με διάφορες μορφές, σε μια σύγκρουση των δύο κόσμων στην περιοχή της Μέσης Ανατολής.

Ισραήλ και Τουρκία.

Ένα θέμα που απασχολεί το Ισραήλ, είναι ο συνεχιζόμενος λεκτικός πόλεμος μεταξύ Ισραήλ και Τουρκίας, όπου είναι πιθανό να γίνει σκληρότερος, καθώς και οι δύο χώρες κατευθύνονται στις κάλπες τους επόμενους μήνες. Ο Σελίμ Σαζάκ, ειδικός σε θέματα Τουρκίας με έδρα τις ΗΠΑ, υποστηρίζει ότι ο αρνητικός διάλογος θα συνεχιστεί, καθώς οι ηγέτες των δύο κρατών ενδέχεται να δέχονται πιέσεις από τη Δεξιά κατά τη διάρκεια των πολιτικών εκστρατειών τους. Σε άρθρο της στην ισραηλινή εφημερίδα Jerusalem Post, η Κριστίνα Τζοβανόφσκι αναφέρει ότι «Είναι προεκλογική αντιπαράθεση, λόγω της συγκεκριμένης περιόδου. Τόσο Νετανιάχου όσο και ο Ερντογάν αναμένεται να εντείνουν ακόμη περισσότερο την εθνικιστική ρητορική». Ο επίκουρος καθηγητής Μουσαφέρ Σενέλ του πανεπιστημίου Şehir της Κωνσταντινούπολης, προβλέπει επίσης ότι ο συγκεκριμένος λόγος θα εντατικοποιηθεί. Όπως εξηγεί, «η μία πλευρά εκφοβίζει την άλλη, καθώς και οι δύο ηγέτες είναι λαϊκιστές που χρησιμοποιούν αυτή τη σύγκρουση για δημόσια κατανάλωση... Υπάρχει πολιτική βούληση πίσω από αυτό». Ένα άλλο δύσκολο σημείο για τις δύο χώρες είναι η συμφωνία που αναμένεται να οριστικοποιηθεί το 2019 για τον αγωγό φυσικού αερίου East Med, όπου αναμένεται η σφοδρή αντίδραση της Τουρκίας. Το παράδοξο με τις Ισραηλινο-Τουρκικές σχέσεις είναι ότι παρά τις διπλωματικές διαμάχες, το εμπόριο μεταξύ Ισραήλ και Τουρκίας παραμένει ισχυρό, με εταιρείες που παροτρύνουν τις αντίστοιχες κυβερνήσεις τους να μην παρεμβαίνουν, ακόμη και εν μέσω της σκληρής ρητορικής. Όμως όσο οι δύο ηγέτες (Νετανιάχου και Ερντογάν) βρίσκονται στην εξουσία, οι προσωπικές διαφορές, η προσωπική εχθρότητα θα είναι πολύ ισχυρή. Αλλά αυτό δεν σημαίνει απαραίτητα ότι θα ανατραπεί η πολύ αναγκαία

και κερδοφόρα συνεργασία μεταξύ των επιχειρήσεων, και υπάρχουν άνθρωποι που εργάζονται για αυτό, όπως σωστά επισημαίνει και ο Σαζάκ.

Η Πολιτική της Τουρκίας και οι Εκτιμήσεις

Στην εφημερίδα Haaretz σε άρθρο του Ανσελ Πφέφερ με τίτλο «Τι κρύβεται πίσω από την περιφρόνηση που έδειξε ο Erdoğan στον Bolton», αναφέρει μεταξύ άλλων ότι «τίποτα δεν έχει αλλάξει στη μακροπρόθεσμη τουρκική πολιτική, στα πολιτικά ενδιαφέροντα και τις περιφερειακές φιλοδοξίες του Ερντογάν. Αυτό που έχει αλλάξει είναι η πολιτική των ΗΠΑ». Σε ότι αφορά τον ρόλο της Τουρκίας στην περιοχή, οι απόψεις διίστανται στους κύκλους των ισραηλινών υπηρεσιών ασφαλείας και πληροφοριών. Ορισμένοι είναι πεπεισμένοι ότι ο Ερντογάν έχει μετατοπίσει αποφασιστικά τη χώρα σε μια αντι-δυτική και αντι-ισραηλινή κατεύθυνση και ότι πρέπει να θεωρηθεί ως εχθρικός παράγοντας στην περιοχή, μαζί με το Ιράν. Βασίζουν αυτή την αξιολόγηση στο συντονισμό μεταξύ των δύο χωρών στη Συρία και στο γεγονός ότι, παρά τις προηγούμενες δεσμεύσεις, η Τουρκία εξακολουθεί να αποτελεί βάση για ανώτερους αξιωματούχους της Χαμάς, οι οποίοι κατευθύνουν επιθέσεις στη Δυτική Όχθη από την Κωνσταντινούπολη. Όσοι έχουν αντίθετη άποψη υποστηρίζουν ότι, ενώ ο Ερντογάν είναι αθεράπευτα εχθρικός απέναντι στο Ισραήλ και κατά πάσα πιθανότητα αντισημίτης, η γεωγραφική θέση της Τουρκίας, η συμμετοχή της στο ΝΑΤΟ και η ταυτότητά της ως μη Αραβικό έθνος σημαίνουν ότι παραμένει ένας δυνητικός σύμμαχος – τουλάχιστον όταν ο Ερντογάν φύγει από το προσκήνιο.

Ακόμη σε ότι αφορά την στάση των ΗΠΑ για την Τουρκία, οι γνώμες στις ΗΠΑ είναι ενδιαφέρουσες και διαφορετικές. Αξίζει να αναφερθεί ότι η Τουρκία, πέραν της τεράστιας γεωπολιτικής αξίας για τις ΗΠΑ, είναι και ένας σημαντικός αγοραστής αμερικανικών όπλων και η διακυβέρνηση Τραμπ έχει ήδη δείξει ότι είναι πρόθυμη να κάνει πολλά και πολλές υποχωρήσεις για πωλήσεις όπλων, όπως είδαμε τελευταία με τις απειλές Τραμπ να καταστρέψει την τουρκική οικονομία, αν πειράξουν τους Κούρδους και από την άλλη να συνομιλούν οι δύο πρόεδροι για «φιλίες και συμμαχίες», καθώς και αποχώρηση των Αμερικανών από την Συρία. Μια πολιτική καρότου και μαστιγίου από τον πρόεδρο Τραμπ. Η αντίθετη άποψη που υπάρχει στις ΗΠΑ, θεωρεί ότι ενώ ο Ερντογάν είναι

αθεράπευτα εχθρικός απέναντι στο Ισραήλ και μάλλον αντισημιτικός, η γεωγραφική θέση της Τουρκίας, η ένταξη της στο ΝΑΤΟ και η ταυτότητα ως μη-αραβικό έθνος σημαίνει ότι παραμένει δυνητικός σύμμαχος, τουλάχιστον μετά την Ερντογάν εποχή, που θα λέγαμε έχει επιδιωχθεί με διάφορες μεθοδεύσεις από τις ΗΠΑ και ιδιαίτερα από το «βαθύ κράτος», ή “stable state” κατά τους New York Times , που ελέγχει και επηρεάζει την αμερικανική πολιτική.

Η Μεγάλη Αποκάλυψη

Εκείνο όμως που έκανε πάταγο ήταν η αποκάλυψη του ειδησεογραφικού portal «Middle East Eye» σε άρθρο (08/01/19) του Νταβίντ Χέρστ, με τίτλο «ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ: Πώς σχεδίασαν τα κράτη του Κόλπου με το Ισραήλ την αποκατάσταση του Άσαντ», όπου μεταξύ άλλων αποκάλυψε την μυστική συνάντηση του αρχηγού της Μοσάντ Γιόσι Κοέν, με αξιωματούχους από τη Σαουδική Αραβία, τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα (ΗΑΕ) και την Αίγυπτο για να συζητήσουν τρόπους αντιμετώπισης της τουρκικής επιρροής στην περιοχή. Έτσι σύμφωνα με αποκλειστικές πληροφορίες του Middle East Eye, η Σαουδική Αραβία, τα ΗΑΕ και η Αίγυπτος έχουν σχεδιάσει με το Ισραήλ την επιστροφή του Προέδρου της Συρίας, Μπασάρ αλ Άσαντ, στον Αραβικό Σύνδεσμο για να περιθωριοποιήσουν την περιφερειακή επιρροή της Τουρκίας και του Ιράν. Η διπλωματική πρωτοβουλία συμφωνήθηκε σε μια μυστική συνάντηση που πραγματοποιήθηκε τον περασμένο μήνα σε πρωτεύουσα κράτους του Κόλπου, στην οποία συμμετείχαν υψηλόβαθμοι αξιωματούχοι των τεσσάρων χωρών και όπως προαναφέραμε και του αρχηγού της Μοσάντ Γιόσι Κοέν. Στη συνάντηση, οι συμμετέχοντες συμφώνησαν ότι θεωρούν την Τουρκία, και όχι το Ιράν, ως τον σημαντικότερο στρατιωτικό τους αντίπαλο στην περιοχή και συζήτησαν σχέδια για την αντιμετώπιση της επιρροής της Άγκυρας. Οι Ισραηλινοί δήλωσαν κατά τη συνάντηση ότι το Ιράν θα μπορούσε να περιοριστεί στρατιωτικά, αλλά ότι η Τουρκία διαθέτει πολύ μεγαλύτερη ικανότητα. Συγκεκριμένα, όπως αναφέρεται, ο Κοέν δήλωσε τα εξής στη συνάντηση: «Η ιρανική δύναμη είναι εύθραυστη. Η πραγματική απειλή προέρχεται από την Τουρκία».

Εκτιμήσεις.

Όπως γίνεται αντιληπτό νέα δεδομένα αναδύονται από τις γεωπολιτικές εξελίξεις στην περιοχή. Συγκεκριμένα:

□ Ο Άσαντ από το μαύρο πρόβατο και μέρος του

προβλήματος στον πόλεμο της Συρίας, καθίσταται πλέον μέρος της λύσης του προβλήματος και η Συρία επανέρχεται στον Αραβικό κόσμο, ασχέτως της τελικής μορφής που θα έχει η νέα Συρία, που ακόμη δεν έχει ολοκληρωθεί.

□ Νέες συμμαχίες δημιουργούνται από κράτη που λίγα χρόνια πριν ήταν αδιανόητο ακόμη και να επικοινωνήσουν σε απλό διπλωματικό πεδίο. Νέες «ανίερες» συμμαχίες, όπως του Ισραήλ με Σαουδική Αραβία κατά πρώτο λόγο και με ΗΑΕ και Αίγυπτο κατά δεύτερο λόγο, που αλλάζουν τα γεωπολιτικά δεδομένα.

□ Η αποκάλυψη της μυστικής συνάντησης από το εν λόγω Middle East eye δεν διαψεύστηκε από καμία υπηρεσία των εν λόγω χωρών, παρότι ζητήθηκε κάποιος σχολιασμός, άρα εκλαμβάνεται πλέον από όλους, ως αξιόπιστο και αληθές.

□ Οι σχέσεις Ισραήλ -Τουρκίας είναι στο χειρότερο επίπεδο, είναι εχθρικές και ουσιαστικά ανύπαρκτες, με τους δύο ηγέτες Ερντογάν και Νετανιάχου να αλληλομισούνται, παρά τις εξαιρετικές εμπορικές σχέσεις, κάτι παράδοξο στην κοινή λογική, αλλά σύνηθες στις εμπορικές συναλλαγές και τα εθνικά συμφέροντα κρατών.

□ Τέλος, έχουμε δύο διαφορετικούς κόσμους που θα έλθουν σε αντιπαράθεση για προβολή ισχύος στην περιοχή. Από την μια η Χριστιανική Ρωσία, η Σουνιτική Τουρκία και το Σιϊτικό Ιράν και από την άλλη οι εκπρόσωποι (proxy powers) των ΗΠΑ, το Ιουδαϊκό Ισραήλ , η Ουαχαμπιστική Σαουδική Αραβία, τα Σουνιτικά ΗΑΕ και η Σουνιτική Αίγυπτος και Ιορδανία. Και η σύγκρουση των δύο αυτών κόσμων (συμμαχιών) εκτιμάται θα είναι ο νέος «πόλεμος», με όλες τις μορφές του, συμβατικός, υβριδικός, πολιτικός, διπλωματικός στην περιοχή, που αναμένεται.

* Ο Ιωάννης Αθαν. Μπαλτζώης είναι Αντιστράτηγος (ε.α.), πρώην Ακόλουθος Άμυνας στο Τελ Αβίβ, πρώην Αξιωματικός επιχειρήσεων της ECMM στον πόλεμο της Βοσνίας, Απόφοιτος Tactical Intelligence School (U.S. Army), με Μεταπτυχιακό (M.Sc.) στην Γεωπολιτική Ανάλυση, Γεωστρατηγική Σύνθεση και Σπουδές Άμυνας και Διεθνούς Δικαίου του Εθνικού Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, μέλος του Δ.Σ. του Ελληνικού Ινστιτούτου Στρατηγικών Μελετών.

Το Δυτικό Ζήτημα και οι Επιδιώξεις της Γερμανίας

Του Ταξιάρχου ΤΘ ε.α. Βασιλείου Βάσιλα

Η σοφή λαϊκή παροιμία << ουδέν καινόν υπό τον ήλιον, η ιστορία επαναλαμβάνεται >> επαληθεύεται απολύτως, όπως θα προσπαθήσουμε να αποδείξουμε, στο παρόν δημοσίευμα, που αφορά την εξέλιξη των γεγονότων που συνετελέσθησαν και συνεχίζουν να συντελούνται στην Ευρώπη, σε μία περίοδο πολλών αιώνων. Με άλλα λόγια εννοεί, ότι τα όσα συμβαίνουν στην πολιτική και διπλωματία μεταξύ των λαών δεν είναι σημερινά, αλλά έχουν συνέχειες και συνέπειες καθοριστικές στην ζωή των Εθνών και των Λαών.

Στην προσπάθεια μας να ερμηνεύσουμε το έντονο και μεροληπτικό ενδιαφέρον, της σημερινής Γερμανίας, να υποστηρίξει με φανατισμό, πάθος και εμμονή, τις άδικες, ανιστόρητες και απαράδεκτες αξιώσεις των Σκοπιανών, ανατρέξαμε στις ιστορικές πηγές από την μελέτη των οποίων διαπιστώσαμε, ότι ενώ γνωρίζουμε την ύπαρξη του Ανατολικού Ζητήματος (Α.Ζ) σε όλες του τις πτυχές, ελάχιστα γνωρίζουμε για ένα άλλο που είναι το Δυτικό Ζήτημα (Δ.Ζ), όπως το αποκαλούμε, το οποίο αρχίζει από το 800 μ. Χ και φθάνει μέχρι τις μέρες μας, με τα τρία ΡΑΙΧ (1) που προκάλεσαν ισάριθμες πολεμικές συρράξεις και αντίστοιχες συνθήκες ειρήνης και με το τέταρτο σύγχρονο οικονομικό ΡΑΙΧ που αποβλέπει στο ίδιο Αντικειμενικό Σκοπό (ΑΝΣΚ) με αποτέλεσμα να γιγαντώνεται η κίνηση των Ευρωσκεπτικιστών (ΕΣΚ) στην οποία πρωταγωνιστικό ρόλο διαδραματίζει η Ιταλία, με τον Ματθαίο Σαλβίνι και τούτο λόγω των ανισοτήτων, οι οποίες δυστυχώς υπάρχουν μεταξύ των μεγάλων και μικρών κρατών της Ε.Ε.

Ειδικότερα βασική αιτία του ΕΣΚ αποτελεί η αυταρχική και θα λέγαμε χωρίς ενδοιασμό απάνθρωπη συμπεριφορά της Γερμανίας, η οποία, παρά το γεγονός, ότι ηττήθη και κατά τους δύο παγκόσμιους πολέμους (Π.Π) ηγεμονεύει της Ε.Ε. γεγονός το οποίο δικαιολογημένα προσβάλλει την εθνική υπερηφάνεια και το γόητρο των δύο άλλων μεγάλων δυνάμεων (Αγγλίας και Γαλλίας) που ήσαν οι νικήτριες και των δύο Π.Π τους οποίους προκάλεσε η Γερμανία. Πέραν αυτών σε ότι αφορά την Ελλάδα η Γερμανία απορρίπτει ασυζητητί με περισσή αλαζονία τις δίκαιες διεκδικήσεις της, για τις Πολεμικές αποζημιώσεις, την εξόφληση του κατοχικού δανείου, που με τους τόκους προσεγγίζουν αν δεν ξεπερνούν το ένα τρισεκατομμύριο (2) ευρώ και την επιστροφή των ανυπολογίστου αξίας Αρχαιολογικών κτερισμάτων που ανέρχονται σε 8.000 (3) αντικείμενα τα οποία κυριολεκτικά κατέκλεψαν τα Γερμανικά στρατεύματα κατοχής από την Ελλάδα.

Δεν αναφερόμαστε στις πάσης φύσεως απώλειες ανθρώπινων θυμάτων στα οποία η Ελλάδα κατέχει δυστυχώς την πρώτη θέση με 20% (4) επί του πληθυσμού της και με μεγάλη διαφορά από τις άλλες χώρες που πήραν μέρος στο φοβερό Β΄.Π.Π όπως φαίνεται στο πίνακα τον οποίο επισυνάπτουμε και η ζωή των οποίων είναι απροσμέτρητου αξίας, για την αποζημίωση των οικογενειών των οποίων ουδείς λόγος γίνεται.

Για τους προαναφερθέντας λόγους, εκτός από τον

Ελληνικό λαόν που είναι δικαιολογημένα χολωμένος, οργισμένοι είναι κατά της Γερμανίας και οι λαοί των πρωταγωνιστών της νίκης, της Αγγλίας και της Γαλλίας, όταν βλέπουν να ηγεμονεύει η Γερμανία στην μεταπολεμική Ευρώπη υπό τις ευλογίες και την ανοχή των Η.Π.Α

Ιδιαίτερα έντονες είναι οι αντιδράσεις του Αγγλικού λαού, που βλέπει να επαληθεύει η προφητεία του Χίτλερ ο οποίος είχε προβλέψει ότι << Η Αγγλία δεν θα βγει κερδισμένη από τον πόλεμο έστω και αν νικήσει >> και των Γάλλων οι οποίοι και αυτοί έχουν αρχίσει να αντιδρούν, και να προσχωρούν στο κίνημα Ε.Σ.Κ. Κατόπιν όλων αυτών επανερχόμαστε στις εξελίξεις του Δ.Ζ. όπως αυτές διεμορφώθησαν διά μέσου των αιώνων μέχρι των ημερών μας και εξηγούν την στάση και την συμπεριφορά της Γερμανίας υπέρ των άδικων και ανιστόρητων διεκδικήσεων των Σκοπιών.

Την ημέρα των Χριστουγέννων του 800 μ. Χ. και ενώ ο Καρλομάγνος (Κ) προσηύχετο γονυπετής μέσα στον ναό του Αγίου Πέτρου του Βατικανού ο Πάπας Λέων τοποθέτησε επί της κεφαλής του το χρυσό στέμμα του ηγεμόνα των Φράγκων αιφνιδιάζοντας τον, ενώ οι προεστοί τον επευφημούσαν ψάλλοντας σχετικό ύμνο (5). Ο Κ αρχικά αντέδρασε αρνητικά στην ενέργεια του Πάπα τελικά όμως απεδέχθη την πρόταση να ενώσει τους Φράγκους της Δυτικής Ευρώπης και αντιταχθεί στην Βυζαντινή Αυτοκρατορία. Ο Κ. αφού συνένωσε τα μικρά Γερμανικά κράτη σε ένα ισχυρό κράτος (το Α΄ Ραίχ) κήρυξε τον πόλεμον εναντίον της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας και πέτυχε να κατακτήσει την Βενετία και τις ανατολικές ακτές της Αδριατικής τις οποίες όμως ανέκτησαν οι Βυζαντινοί, όπου αυτοκράτειρα ήταν η χήρα του θανόντος αυτοκράτορος Λέοντος Δ΄ Ειρήνη ως επίτροπος του ανήλικου γιου της. Ο Κ. διαπιστώνοντας ότι δεν μπορούσε να κατακτήσει την Βυζαντινή Αυτοκρατορία δια των όπλων, επεδίωξε να το πετύχει με γάμο του με την χήρα αυτοκράτειρα Ειρήνη. Την προσπάθεια του αυτήν, η οποία φαίνεται ότι έβρισκε ανταπόκριση, την εματαιώσαν ο στρατηγός Αλέξιος και οι προύχοντες (6) της Κωνσταντινουπόλεως

Οι Φράγκοι και οι σημερινοί Ευρωπαίοι θεωρούν ότι η ιστορία της Ευρώπης αρχίζει από τον αυτοκράτορα Καρλομάγνο το 800 μ.Χ. Από την εποχή αυτή αρχίζει να εμφανίζεται άτυπα μεν αλλά ουσιαστικά το Δ.Ζ με τη αξιοποίηση του ποταμού Δούναβη (7) και την δι' αυτού έξοδο στην Αδριατική και στο Αιγαίο, από το Α΄ Ραίχ και την παράκαμψη της θαλασσίας διαδρομής από τα λιμάνια της Γερμανίας από τη Β. Θάλασσα και μέσω των στενών της Μάγχης και του Γιβραλτάρ στην Μεσόγειο.

Το Δ.Ζ όπως θα δούμε στη συνέχεια έλαβε πλέον συγκεκριμένη μορφή με την συνθήκη του Πασάροβιτς, δηλαδή μετά 900 περίπου χρόνια το 1718.

Μετά την επικράτηση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας (Ο.Α) επί του Βυζαντίου και την επέκτασή της μέχρι της κεντρικής Ευρώπης, την άνοιξη του 1683 ο μέγας Βεζίρης Καρά Μουσταφά με 200.000 άνδρες πέρασε τα σύ-

νορα της Ουγγαρίας και μέσα σε δύο περίπου μήνες έφθασε έξω από τα τείχη της Βιέννης.

Μετά από πολύμηνη πολιορκία, αφού ενισχύθησαν οι πολιορκούμενοι από τις Χριστιανικές δυνάμεις πέτυχαν, όχι μόνο να λύσουν τον πολιορκητικό κλοιό των Τούρκων στις 12/09/1683 αλλά και να τραπεί εις φυγήν και αποδεκατιστεί η στρατιά του Καρά Μουσταφά, ενώ ο ίδιος πλήρωσε με τη ζωή του την ήττα του. Από το σημείο αυτό αρχίζει η κάμψη της Ο.Α ενώ από το 1684 δημιουργείται ο ιερός συνασπισμός της συμμαχίας των Χριστιανικών κρατών της Ευρώπης LINZ (8) και η απελευθέρωση της Ουγγαρίας.

Μετά από πολλές πολεμικές συρράξεις και επαναστάσεις υποδούλων λαών της Ο.Α στην Ευρώπη και σε άλλες ηπείρους με πλέον σημαντική την Συνθήκη του Κάρλοβιτς 1699 φθάσαμε στον Βενετοτουρκικό (Β.Τ) και Αυστροτουρκικό (Α.Τ) πολέμους και με τις νίκες της Αυστρίας του 1717 φτάσαμε στην υπογραφή της συνθήκης του Πασάροβιτς στις 21 Ιουλίου του 1718 μεταξύ Αυστρίας και Τουρκίας στην οποία συμμετείχε ο Έλληνας Α. Μαυροκορδάτος (9).

Με συγκεκριμένα άρθρα της συνθήκης αυτής που υπεγράφη στις 27 Ιουλίου 1718 << καθορίζοντο οι όροι πάνω στους οποίους θα ανεπτύσσοντο αμοιβαία το εμπόριο μεταξύ των υπηκόων των δύο συμβαλλομένων κρατών, δηλαδή η ναυσιπλοία στο Δούναβη(7), η ελεύθερη διακίνηση των εμπορών εμπορευμάτων και εργατών στις κοιλάδες του Αξιού και των άλλων ποταμών της Βαλκανικής, η ανάπτυξη οικονομικών συναλλαγών και η ανεμπόδιστη χρησιμοποίηση των εμπορικών λιμένων της Θεσσαλονίκης και της Τεργέστης στον μυχόν της Αδριατικής >>. Αυτό το οποίο αποκαλούμε Δ.Ζ ελάμβανε πλέον και συγκεκριμένη διατύπωση στην Διεθνή Διπλωματία.

Στο σημείο αυτό διαπιστώνουμε, το ενδιαφέρον της Αυστρίας για τα Ελληνικά εδάφη της καταρρέουσας Ο.Α όσο και το γεγονός, ότι και τα δύο ΖΗΤΗΜΑΤΑ τόσο το Ανατολικό όσο και το Δυτικό είχαν και φοβούμεθα ότι συνεχίζουν να έχουν ως τελικόν ΑΝΣΚ την Μακεδονία, τη Θεσσαλονίκη και το Αιγαίο, ως προς την Ελλάδα με μόνη τη διαφορά ότι τον ρόλον της Αυστρίας στο Δ.Ζ υποκατέστησε η Γερμανία. Για την επίτευξη αυτού του ΑΝΣΚ η Γερμανία του Βίσμארκ με το Β' Ράιχ προκάλεσε τον Α' Π.Π κατά τον οποίον ηγούμενη των κεντρικών Αυτοκρατοριών (10) κήρυξε τον πόλεμον εναντίον της ΑΝΤΑΝΤ (11).

Κατά τον πόλεμον αυτόν η κατάρρευση της Γερμανίας επήλθε από το Μακεδονικό (Ανατολικό) μέτωπο με την πρώτη νίκη την οποία πέτυχε ο Ελληνικός Στρατός κατά των Γερμανοβουλγαρικών στρατευμάτων στην ηρωική μάχη του Σκρα Ντι Λέγκεν ενώ στο Δυτικό μέτωπο επικρατούσε μακροχρόνια στασιμότητα με τον πόλεμο των χαρακωμάτων στα σύνορα Γαλλίας Γερμανίας, εξ ου και η έκφραση << Ουδέν νεώτερο εκ του Δυτικού μετώπου>>. Αλλά και κατά τον Β' Π.Π τον οποίον και πάλιν προκάλεσε η Γερμανία με το Γ' Ράιχ υπό του Χίτλερ, ο οποίος για να εξασφαλίσει το δεξιό του πλευρό κατά την εκστρατεία του εναντίον της Ρωσίας και για να αποφύγει το πάθημα του Α' Π.Π από την Ελληνική Μακεδονία <<Το μαλακό υπο-

γάστριο της Ευρώπης >> κατά τον Τσώρτσιλ, επετέθη κατά της Ελλάδος, οπού η καθυστέρηση ένεκα της αντιστάσεως 4 εβδομάδων στη Μακεδονία των οχυρών της Γραμμής Μεταξά και την Μάχη της Κρήτης είχαν ως αποτέλεσμα την καθυστέρηση της επιθέσεως κατά της Ρωσίας ώστε να ενσκήψει <<ο στρατηγός χειμώνας>> με συνέπεια την ήττα της Γερμανίας, στο Ρωσικό μέτωπο, γεγονός το οποίο ανεγνώρισε με επίσημες δηλώσεις της η Ρωσική κυβέρνηση.

Για όλους αυτούς του λόγους η Γερμανία εκτός του ότι δεν μπορεί να συγχωρήσει (και εκδικείται) την Ελλάδα, προσπαθεί να υλοποιήσει τους σκοπούς της για την επίλυση του Δ.Ζ και λαμβάνει θέσει υπέρ των Σκοπιανών. Τα αναφέραμε όλα αυτά για να αποδείξουμε ότι τίποτα δεν είναι τυχαίο <<ουδέν καινόν υπό τον ήλιο η ιστορία επαναλαμβάνεται >> και ότι στις σχέσεις μεταξύ των λαών δεν υπάρχουν φιλίες και οι σύμμαχοι μας είναι με το μέρος μας, μόνο όταν τα συμφέροντά τους συμπίπτουν ή ταυτίζονται με τα συμφέροντά μας, σε κάθε άλλη περίπτωση μας αγνοούν, μέχρι και μας εκμεταλλεύονται για τον λόγον αυτόν Απαιτείται Πανεθνική Ομοψυχία και όχι άλλος Διχασμός, που τόσα Δεινοπαθήματα επεσώρευσε στο Γένος των Ελλήνων δια μέσου των Αιώνων, και γι' αυτό έχει αξία η γνώση της ιστορίας.

Στο θέμα αυτό πάρα πολύ σημαντικό (καθοριστικών) θα λέγαμε ρόλο μπορεί και πρέπει να διαδραματίσει η Ελληνική Ομογένεια των Η.Π.Α και αυτή η ανά την υφήλιον, αρκεί να την ενημερώνουν οι εκάστοτε Ελληνικές κυβερνήσεις.

ΚΡΙΤΙΚΗ ΕΠΙΜΥΘΙΟ

Δεν χωρεί αμφιβολία, ότι η συνθήκη του Πασάροβιτς έχει και συνεχίζει να έχει θετικά στοιχεία, από την αξιοποίηση του λιμένος της Θεσσαλονίκης, με την σύνδεση του Αξιού με το Δούναβη, ώστε να καταστούν πλέον συμφέρουσες, οι ελεύθερες ναυτιλιακές μεταφορές από και προς την Κεντρική Ευρώπη, παρακάμπτοντας την ασύμφορη θαλάσσια διαδρομή που προαναφέραμε, οπότε η Θεσσαλονίκη θα καταστεί κέντρο ελεύθερας διακινήσεως, όσων αναφέρει η εν θέματι συνθήκη, εμείς θα προσθέσουμε και τουριστών, καθόσον εκτός από το κόστος θα μειωθεί και ο χρόνος μεταφοράς ευπαθών προϊόντων, όπως είναι τα γεωργικά προϊόντα. Αρκεί να υπάρξουν και να τηρηθούν απαρέγκλιτα ορισμένες βασικές προϋποθέσεις, δύο από τις οποίες εμείς αναφέρουμε, πλέον ειδικοί μπορεί να προσθέσουν και άλλες, και αυτές τις οποίες προτείνουμε είναι οι εξής:

1. Ότι δεν θα ηγεμονεύει η Γερμανία και θα υπάρχει απόλυτη ισοτιμία με απaráβατες Δημοκρατικές διαδικασίες μεταξύ των κρατών μελών της Ε.Ε
2. Ότι η Γερμανία δεν θα λαμβάνει προκλητική στάση παραλόγων, ανιστορίτων και ταπεινωτικών θέσεων υπέρ των Σκοπιανών και εις βάρος της Ελλάδος προς ωφέλεια των συμφερόντων της.

Τέλος δεν πρέπει να μας διαφεύγει το γεγονός της ανακαλύψεως πλουσίων κοιτασμάτων υδρογοναθράκων στην Ελλάδα και την Κύπρο, οπότε μεταβάλλει άρδην την Γεωπολιτική και Γεωστρατηγική αξία αυτών.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Ιστορία του Ελληνικού Έθνους της Εκδοτικής Αθηνών Τόμος ΙΑ
2. Ιστορία του Ελληνικού Έθνους Κ. Παπαρρηγόπουλου Τόμος 6
3. Το Μακεδονικό Μέτωπο και ο Ελληνικός Διχασμός Συμπληρωματικής Εκδόσεις ΓΕΣ
4. Αρχαιοκαπηλίες των Γερμανών στην Ελλάδα της κατοχής του Γ.Λεκάκης από τα επίσημα Αρχεία του Ελληνικού Κράτους των Εκδόσεων ΚΑΔΜΟΣ Θεσσαλονίκη.
5. Το χρονικό του 20 αιώνα των Εκδόσεων Δομική .
6. ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ του ΟΥΙΝΣΤΟΝ ΤΣΩΡΤΣΙΑ Βραβείο Νόμπελ.
7. Τα 100 γεγονότα που άλλαξαν τον κόσμο
8. ΧΩΡΕΣ ΚΑΙ ΛΑΟΙ.
9. Ημερήσιος και περιοδικός τύπος
10. <<Το Μακεδονικό Πρόβλημα >> του Νεοκλή Καζάκη του 1907 Αθήνα , Επανεκδοση 1992 από τον Εκδοτικό Οίκο ΚΥΡΟΜΑΝΟΣ Θεσσαλονίκη 1992.
11. Ήρωας Γ.Γρίβα Διγενή << ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΑΓΩΝΟΣ Ε.Ο.Κ.Α 1955-1959 >>.
12. Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΟΙ του Δημητρίου Διον. Ζαγκλή Υποστράτηγου ε.α Αθήνα 1975 .
13. Διπλωματική Ιστορία του Ελληνικού Πολέμου 1940-1945 του πρέσβους Παπαδάκη Εκδόσεως 1956.
14. Το Δημογραφικό Πρόβλημα της Ελλάδος και πρόταση περί ιδρύσεως Υπουργείου Δημογραφίας Εκδόσεων Ηλεκτρον 2013 του ιδίου Β.Β

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Ράιχ στα Γερμανικά = Αυτοκρατορία , κράτος
2. Βάσει υπολογισμών ξένων διαπρεπών Οικονομολόγων
3. Όπως αναφέρονται λεπτομερώς σε σύγγραμμα του Γεωργίου Λεκάκη με τίτλο << Αρχαιοκαπηλίες των Γερμανών στην Ελλάδα επί της κατοχής >>. Από τα επίσημα Αρχεία του Κράτους , των εκδόσεων ΚΑΔΜΟΣ Θεσσαλονίκης .
4. Πίνακες Αντιστάσεως και Απωλειών των χωρών που πήραν μέρος στον Β'Π.Π

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

ΘΕΣΗ	ΚΡΑΤΟΣ	ΗΜ.ΠΟΛΕΜ.	ΑΝΤΙΣΤ.	ΕΝΑΡΞΗ-ΛΗΞΗ
1η	ΕΛΛΑΔΑ	219	28/10/40—3/6/41	
2η	ΝΟΡΒΗΓΙΑ	61	9/4/40—9/6/40	
3η	ΓΑΛΛΙΑ	43	10/5/40—22/6/40	
4η	ΠΟΛΩΝΙΑ	30	1/9/39—1/10/39	
5η	ΒΕΛΓΙΟ	18	10/5/40—28/5/40	

6η	ΟΛΛΑΝΔΙΑ	4	10/5/40—14/5/40
7η	ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ	3	6/4/41—9/4/41
8η	ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑ	Παρεδόθη Αμαχητί	15/3/1939
9η	ΔΑΝΙΑ	Παρεδόθη Αμαχητί	9/4/1940
10η	ΛΟΥΞΕΜΒΟΥΡΓΟ	Παρεδόθη Αμαχητί	10/5/1940

ΑΠΩΛΕΙΕΣ ΣΕ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΖΩΕΣ

ΘΕΣΗ ΚΡΑΤΟΣ ΠΟΣΟΣΤΟ ΕΠΙ ΠΛΗΘΥΣΜΟΥ

1η	ΕΛΛΑΔΑ	20%
2η	ΣΟΒΙΕΤ. ΕΝΩΣΗ	2,80%
3η	ΟΛΛΑΝΔΙΑ	2,20%
4η	ΓΑΛΛΙΑ	2%
5η	ΠΟΛΩΝΙΑ	1,80%
6η	ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ	1,70%
7η	ΒΕΛΓΙΟ	1,50%

5. Οι παριστάμενοι Ρωμαίοι ευγενείς και προεστοί έψαλαν τον ύμνο <<Στον Καρλομάγνο Αύγουστο εσπεμμένον από τον Θεόν αυτοκράτορα της Ρώμης φορέα Ειρήνης , Ζωής και Νίκης >>.
6. Οι οποίοι στις 31 Οκτωβρίου του 802 συνέλαβαν και εξόρισαν την αυτοκράτειρα Ειρήνη στη Λέσβο .Παρά ταύτα η Ειρήνη ως αυτοκράτειρα είχαν επαναφέρει την λατρεία των Αγίων Εικόνων
7. Ο Δούναβης πηγάζει από τον Μέλανα Δρυμό της Γερμανίας , διέρχεται μέσω τριών πρωτευουσών (Βιέννης , Βουδαπέστης ,Βελιγραδίου) και 7 κρατών και μετά διαδρομή 280 χιλιομέτρων εκβάλλει στον Εύξεινο Πόντο . Είναι πλωτός στο μεγαλύτερο του μήκος και έχει μεγάλη ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ και ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΑΞΙΑ .
8. LINZ =1684 Ιερός Σύνδεσμος των Χριστιανικών λαών της Ευρώπης κατά της Ο.Α .Θεωρείται ο πρόδρομος της Ιερής Συμμαχίας , η οποία επηκολούθησε της ήττας του Ναπολέοντος στο ΒΑΤΕΡΛΩ (στις 18 Ιουλίου του 1815) ενώ η Ιερή Συμμαχία υπεγράφη στις 20/11/1815.
9. Αλέξανδρος Μαυροκορδάτος , εντυπωσίασε τους συνέδρους με την γλωσσομάθεια του, την οξύνοια του και την διαπραγματευτική του δεινότητα υπέρ των Ελληνικών Θέσεων.
10. Συνασπισμός κεντρικών Αυτοκρατοριών Γερμανία , Αυστροουγγαρία, Βουλγαρία , Τουρκία και άλλες.
11. Συνασπισμός των κρατών της ANTANT ήσαν η Αγγλία , η Γαλλία ,η Ελλάδα , η Σερβία , η Ιταλία , η Ολλανδία , η Ρωσία , οι Η.Π.Α και άλλες.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΕΩΝ ΚΑΤΟΧΙΚΟΥ ΔΑΝΕΙΟΥ και ΚΛΑΠΕΝΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ και του ΑΡΧΕΙΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Απόσπασμα Ανακοινώσεως

Η Ελλάς υπέστη σχεδόν ολοσχερή καταστροφή από τις εξής παράνομες ενέργειες του γερμανικού δημοσίου:

- α. Απόλυτη ολοσχερής καταστροφή των υποδομών του Ελληνικού Δημοσίου και της Δημόσιας Περιουσίας και βομβαρδισμοί πόλεων και χωριών (Πολεμικές Επανορθώσεις)
- β. Εκτελέσεις, εγκλεισμοί σε στρατόπεδα συγκεντρώσεων, αναγκαστική εργασία, τραυματισμοί, ζημιές στην ιδιωτική περιουσία Ελλήνων Πολιτών (Ατομικές Αποζημιώσεις)
- γ. Καταβολή αναγκαστικών πιστώσεων μηδέποτε αποπληρωθεισών (Κατοχικά Δάνεια)

δ. Κλοπές, καταστροφές, παράνομες εξαγωγές και λαθρανασκαφές αρχαιολογικών χώρων και θησαυρών (Ζημιές Αρχαιοτήτων).

Διατηρεί επομένως η Ελλάς κατά της Γερμανίας τις εξής αξιώσεις από τον Β'ΠΠ:

- α. Πολεμικές αποζημιώσεις για τις υλικές καταστροφές και διαρπαγές
- β. πολεμικές επανορθώσεις των θυμάτων και των συγγενών των θυμάτων
- γ. Αποπληρωμή των κατοχικών δανείων
- δ. Επιστροφή των κλεμμένων αρχαιολογικών θησαυρών και εκκλησιαστικών κειμηλίων.

Ο θεσμός του Μουφτή στην Ελλάδα (1878-2019)

Του Υποστρατήγου ε.α. Σπυρίδωνος Δ. Κουρκούμπα
Μέλους του ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ο Μουφτής είναι μουσουλμάνος θεολόγος του σουνιτικού «ορθοδόξου» κλάδου του Ισλάμ, γνωρίζει την οθωμανική γραφή και συντάσσει γνωμοδοτήσεις (φετβάδες), βάσει του Ιερού Μουσουλμανικού Δικαίου (σαρία), επί ζητημάτων των πιστών.

Ο θεσμός του Μουφτή στην Ελλάδα έχει παλιές ρίζες. Συμπλήρωσε 141 χρόνια. Ξεκίνησε από την εποχή ενσωμάτωσης της Θεσσαλίας και της περιοχής της Άρτας. Έχει άμεση σχέση με τους μετέπειτα απελευθερωτικούς αγώνες της πατρίδας μας, τη μακροχρόνια οθωμανική διοίκηση, τις πολυάριθμες παραμένουσες μουσουλμανικές κοινότητες στις απελευθερωμένες περιοχές, τις απορρέουσες υποχρεώσεις από τις διεθνείς συνθήκες και τις διμερείς συμβάσεις μεταξύ Οθωμανικής αυτοκρατορίας και Ελλάδας αλλά και την ανάγκη διατήρησης του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως και των δικαιωμάτων του εναπομένοντος ελληνικού πληθυσμού εντός της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

Για την καλύτερη κατανόηση του θεσμού του Μουφτή στην Ελλάδα η όλη παρουσίαση θα είναι με χρονολογική σειρά απελευθέρωσης των περιοχών που αποτέλεσαν το σημερινό ελληνικό κράτος.

1878 ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΧΗΣ ΑΡΤΑΣ

Στις 11 Μαρτίου 1882 ψηφίζεται ομόφωνα από την Ελληνική Βουλή ο νόμος ΠΛΖ (ΦΕΚ 14/1882) με τον οποίον επικυρώνεται η υπογραφείσα με την Τουρκία Σύμβαση Κωνσταντινουπόλεως του 1881. Στο άρθρο 8 της προαναφερθείσας Σύμβασης καθορίζονται τα δικαιώματα των μουσουλμάνων κατοίκων των παραχωρηθέντων περιοχών Θεσσαλίας και Άρτας. Συγκεκριμένα στο άρθρο 8 αναφέρονται:

«Εις τους Οθωμανούς των παραχωρουμένων τη Ελλάδι μερών εξασφαλίζεται η ελευθερία του θρησκευματος και της λατρείας αυτών. Δεν θέλει δε προσβληθή κατ' ουδέν η αυτονομία και ο ιεραρχικός οργανισμός των υπαρχουσών ή σχηματισθησομένων Μουσουλμανικών κοινοτήτων, ουδέ η διοίκηση της περιουσίας και των ακινήτων αυτών κτημάτων.

Ουδέν κώλυμα δύναται να παρεμβληθή εις τας θρησκευτικές σχέσεις των κοινοτήτων τούτων προς τους πνευματικούς αυτών αρχηγούς.

Τα εγχώρια θρησκευτικά δικαστήρια (cheri) θα εξασκώσι και εν τω μέλλοντι την δικαιοδοσίαν αυτών επί υποθέσεων καθαρώς θρησκευτικών».

Έτσι λοιπόν με τη Σύμβαση αυτή για πρώτη φορά η Ελλάδα από την ανεξαρτησία της δεσμεύεται με διεθνή Σύμβαση για « μουσουλμανική κοινότητα, πνευματικό αρχηγό αυτής (Μουφτή) και θρησκευτικά δικαστήρια (cheri)».

Απόρροια της Συνθήκης αυτής ήταν η ομόφωνη ψήφισή στις 25 Ιουνίου 1882 από την Ελληνική Βουλή του Νόμου

ΑΛΗ' περί πνευματικών αρχηγών των μουσουλμανικών κοινοτήτων. (ΦΕΚ Α 59 1/7/1882 κυβέρνηση Αλεξάνδρου Κουμουνδούρου).

Στα άρθρα 2 και 4 του Νόμου ΑΛΗ' αναφέρονται αντίστοιχα τα εξής ενδιαφέροντα:

«Οι Μουφτήδες, ως δημόσιοι λειτουργοί διορίζονται και παύονται δια Β. Διατάγματος, επί τη προτάσει των των Εκκλησιαστικών και Δημοσίας Εκπαιδεύσεως και του Δικαιοσύνης Υπουργού και δίδουν ενώπιον του οικείου Νομάρχου τον του δημοσίου υπαλλήλου όρκον. Σε περίπτωση δε απολύσεως ή θανάτου Μουφτή η Μωαμεθανική κοινότητα της περιφέρειάς του καλείται από τον οικείο Νομάρχη να υποδείξει τον διάδοχόν». (άρθρο2)

«Οι Μουφτήδες, εκτός της ήδη ανεγνωρισμένης εκάστου περιφέρειας, έχουσι γνωμοδοτικήν αρμοδιότητα επί παντός ζητήματος θρησκευτικού, κληρονομικού ή του οικογενειακού των Μωαμεθανών δικαίου, εκδίδουσι τας περί γάμου αδείας, παρεδρεύουσιν εις παν οικογενειακόν συμβούλιον Μωαμεθανών, παρ' ώ έχουσι και την κατισχύουσαν ψήφον εν περιπτώσει ισοψηφίας, εξελέγχουσι την διαχείρισιν της τε κινητής και ακινήτου περιουσίας των Μωαμεθανικών φιλανθρωπικών και θρησκευτικών ιδρυμάτων, Τζαμιών, Τεκέδων κ.λ.π. υπό την επίβλεψιν της κατά τόπους Διοικητικής Αρχής, διορίζουσι και παύουσι τους διαχειριστάς αυτών, και προεδρεύουσιν αυτοδικαίως των εφορευτικών επιτροπών, των υπαρχόντων ή ιδρυθησομένων Μωαμεθανικών Σχολείων.

Ο Μουφτής Λαρίσης εκδίδει και την κατά το Σέρρη άδειαν προς την έναρξιν του προσκυνήματος και την τέλεσιν πάσης θρησκευτικής των Μωαμεθανών τελετής». (άρθρο 8)

Συνεπώς ο Μουφτής δεν εκλέγεται από τη μουσουλμανική κοινότητα (άρθρο 2) αλλά απλά διατηρεί το συμβουλευτικό δικαίωμα υποδείξεως διαδόχου.

Με το νόμο αυτό αναγνωρίζονται Μουφτήδες Λάρισας, Φαρσάλων, Τρικάλων, Βόλου καθώς και σε κάθε πρωτεύουσα νομού ή επαρχίας εφ' όσον έχουν πληθυσμό πάνω από 40.000. Οι Μουφτήδες αναγνωρίζονται ως δημόσιοι λειτουργοί, διορίζονται και παύονται διά Β. Διατάγματος. Λαμβάνουν μηνιαίο μισθό 250 δρχ. της Λάρισας και 150 δρχ. των Φαρσάλων, Τρικάλων και Βόλου. Το 1910 σε εφαρμογή του νόμου περί συστάσεως Μουφτείας σε πρωτεύουσα νομού με πάνω των 40.000 κατοίκων ιδρύεται Μουφτεία και στην Καρδίτσα. Δηλαδή οι μουσουλμάνοι θρησκευτικοί λειτουργοί μισθοδοτήθηκαν από το δημόσιο πολύ νωρίτερα από τους ορθοδόξους ιερείς.

1912-1913 ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ

Με τη συνθήκη του Λονδίνου (30 Μαΐου 1913) γνωστή και ως Βαλκανο-Τουρκική τερματίζεται ο Α' Βαλκανικός Πόλεμος μεταξύ Ελλάδος, Σερβίας, Μαυροβουνίου, Βουλγαρίας αφ' ενός και Τουρκίας αφ' ετέρου. Η Συνθήκη αυτή χαρακτηρίζεται από τα συμβαλλόμενα μέρη ως «προκαταρκτική», δεδομένου ότι κάθε ένα μέρος των Συμμάχων θα σύναπτε ιδιαίτερη τελική Συνθήκη ειρήνης

με την Τουρκία. Έτσι στις 1/14 Νοεμβρίου 1913 (Νόμος ΔΣΗ ΦΕΚ 14 Νοεμβρίου 1913) υπογράφεται μεταξύ Ελλάδος και Τουρκίας η Συνθήκη των Αθηνών (δεύτερη συνθήκη μετά την πρώτη του 1881) βάσει της οποίας παραχωρούνται τώρα ευρύτατα δικαιώματα στους μουσουλμάνους κατοίκους των νέων προσαρτώμενων περιοχών της χώρας. Μεταξύ των άλλων (άρθρο 11) προβλέπονται:

Πρώτον η εκλογή του Μουφτή να γίνεται από τους μουσουλμάνους της περιφέρειάς τους, ενώ ο Αρχιμουφτής να διορίζεται από το Βασιλέα των Ελλήνων μεταξύ τριών υποψηφίων, εκλεγομένων και υποδεικνυομένων από όλους τους Μουφτίδες της Ελλάδος.

Δεύτερον η Ελληνική Κυβέρνηση να ανακοινώνει την εκλογή του Αρχιμουφτή στον Σεΐχ-ούλ-Ισλαμάτων (Τούρκος πνευματικός αρχηγός, δεύτερος στην ιεραρχία μετά το Σουλτάνο) στην Κωνσταντινούπολη δια της Ελληνικής Πρεσβείας, ώστε ο προαναφερθείς να αποστέλλει στο νεοεκλεγέντα Αρχιμουφτή «μανσούριο», δηλαδή επίσημο διορισμό για να εκτελεί τα καθήκοντά του.

Τρίτον, το όνομα της Αυτής Αυτοκρατορικής Μεγαλειότητας του Σουλτάνου να μνημονεύεται ως Χαλίφης στις δημόσιες προσευχές. Επιπλέον προβλέπονταν πολλές άλλες διατάξεις για τους Έλληνες μουσουλμάνους με συνέπεια τη μη υπαγωγή τους στην ελληνική δικαιοσύνη παρά το γεγονός ότι ήταν Έλληνες υπήκοοι.

1913 ΕΝΩΣΗ ΚΡΗΤΗΣ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Οι συνεχείς μετά το 1821 επαναστάσεις των Κρητών αλλά και οι αιματηρές τους συγκρούσεις με τους μουσουλμάνους και τουρκοκρήτες επηρεάζουν τη ζωή των μουσουλμάνων της Κρήτης δημιουργώντας τους κλίμα ανασφάλειας. Αποτέλεσμα αυτής της καταστάσεως είναι η σταδιακή μετακίνηση των μουσουλμάνων από την ύπαιθρο προς τα μεγάλα αστικά κέντρα της βόρειας Κρήτης με στόχο την αναχώρησή τους κυρίως προς τα παράλια της Μ. Ασίας και Συρίας.

Το ρεύμα αναχωρήσεως εντείνεται μετά:

α. την υπογραφή της Συνθήκης Ειρήνης του Λονδίνου στις 14 Μαΐου 1913 (ΦΕΚ Α τευχ. 229 17/11/1913) με την οποία ο Αυτοκράτορας των Οθωμανών παραιτείτο πάντων των κυριαρχικών και άλλων δικαιωμάτων του επί της Κρήτης και

β. την ένωση της νήσου την 1/12/1913 μετά της Ελλάδος. Λόγω της επικρατούσης ρευστής καταστάσεως μετά το 1821 στη νήσο αλλά και της αναχωρήσεως των τελευταίων Μουσουλμάνων από την Κρήτη με την ανταλλαγή των πληθυσμών (Συνθήκη Λωζάνης) ουδέποτε υπήρξε θέμα Μουφτή και Μουφτείας στην Κρήτη.

1920-1922 Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΗΣ ΘΡΑΚΗΣ

Το Μάιο του 1920 και ενώ η Δυτική Θράκη είναι υπό Συμμαχική Διοίκηση, με αφορμή επαναστατικού κινήματος εναντίον του Σουλτάνου, εκραγέντος στην Ανατολική Θράκη υπό του Τούρκου συνταγματάρχου Τζαφέρ Ταγίάρ, Διοικητού Α' Σώματος Στρατού ενισχυμένου με 12.000 περίπου Βουλγάρους, η Ελληνική Στρατιά Θράκης υπό το στρατηγό Εμμανουήλ Ζυμβρακάκη διατάσσεται να προελάσει στην Ανατολική Θράκη.

Σε αυτή τη χρονική περίοδο κατά την οποίαν η κατάσταση στα Βαλκάνια είναι ρευστή μετά τη λήξη των Βαλκανικών πολέμων και του Α' Παγκοσμίου, ομόφωνα από την Ελληνική βουλή, (κυβέρνηση Ελευθερίου Βενιζέλου 14/5/1917 έως 4/11/1920), ψηφίζεται ο Νόμος 2345/1920 (ΦΕΚ τευχ. Α 8 Ιουλίου 1920) χαρακτηριζόμενος ως προσωρινός εν όψει υπογραφής της συνθήκης των Σεβρών (10/08/1920) η οποία θα ρύθμιζε οριστικά τα της τύχης της Τουρκίας.

Ο νόμος αυτός ρυθμίζει το καθεστώς των μουσουλμάνων θρησκευτικών λειτουργών στην ελληνική επικράτεια και αν και χαρακτηρίστηκε ως προσωρινός, στην πράξη υπήρξε ο μακροβιότερος. Ίσχυσε για 70 ολόκληρα χρόνια 1920-1990. Ο Ν.2345/1920 προβλέπει μεταξύ άλλων και τα εξής:

-Τη διαδικασία εκλογής Αρχιμουφτή από τους εν ενεργεία μουφτήδες της ελληνικής επικράτειας και ότι «ενασκει πάντα τα εκ του παρόντος νόμου δικαιώματα αυτού και τα εκ του Ιερού Μουσουλμανικού δικαίου (Σερή) προσήκοντα αυτό θρησκευτικά καθήκοντα...»

-Την εκλογή των Μουφτήδων από τους εγγεγραμμένους μουσουλμάνους στους βουλευτικούς εκλογικούς καταλόγους της περιφέρειας εκλογής του Μουφτή.

-Την οικονομική κρατική αμοιβή Αρχιμουφτή και Μουφτήδων

-Τη διάκριση των Μουφτήδων σε τρεις τάξεις Α, Β και Γ

-Τον καθορισμό του αριθμού, της τάξης και της περιφέρειας των Μουφτειών με Βασιλικό Διάταγμα και

-Την ίδρυση στην Αθήνα Ιερατικής Μουσουλμανικής Σχολής συντηρούμενη από το Κράτος για τη μόρφωση Μουφτήδων και Ιεροδικών.

Μέχρι τον Ιούλιο του 1920 ολοκληρώνεται η απελευθέρωση τόσο της Δυτικής όσο και της Ανατολικής Θράκης μέχρι τα υψώματα της Τσατάλζας προ των θυρών της Κωνσταντινούπολης. Τότε η ενιαία Θράκη αποτελεί τμήμα της Ελλάδας ως Γενική Διοίκηση με πρωτεύουσα την Αδριανούπολη απαρτιζόμενη από έξι νομούς: Αδριανούπολεως, Έβρου, Καλλιπόλεως, Ραιδεστού, Ροδόπης και Σαράντα Εκκλησιών. Το καθεστώς αυτό εδραιώνεται λίγο αργότερα με τη Συνθήκη των Σεβρών (10 Αυγούστου 1920).

Ο πρώτος Γενικός Διοικητής Θράκης Αντ. Σαχτούρης απευθύνει από την Αδριανούπολη φιλελεύθερο διάγγελμα προς όλους τους Θρακιώτες ανεξαρτήτου φυλής και θρησκεύματος περί ισονομίας και ισοπολιτείας και υπόσχεται δε μεταξύ άλλων ότι «τα ήθη και έθιμα έσονται σεβαστά, η δε θρησκευτική και εκπαιδευτική αυτών ελευθερία πλήρης».

Ήταν τόση η απήχηση της συνετής διοίκησης, ώστε στις εκλογές του ελληνικού κράτους της 1ης Νοεμβρίου 1920 να εκλεγούν 20 μουσουλμάνοι, 1 ισραηλίτης, 1 αρμένιος και 30 Έλληνες βουλευτές, οι οποίοι αντιπροσώπευαν την ενιαία Θράκη στην Ελληνική Βουλή. Ο σεβασμός δε της θρησκευτικής ελευθερίας αποδεικνύεται όχι μόνο από την αναγνώριση των 24 ήδη υπηρετούντων μουφτήδων αλλά και από τη χορήγηση σε αυτούς του προβλεπόμενου μισθού σε εφαρμογή του Ν. 2345/1920.

Τα προαναφερθέντα γεγονότα περί μουφτήδων αποτέλεσαν μια παρένθεση και η πλήρης εφαρμογή του

N.2345/1920 με την πάροδο του χρόνου ατόνησε, γιατί όλα ανατρέπονται μετά τη Μικρασιατική καταστροφή του 1922 και κυρίως μετά την ανταλλαγή πληθυσμών Ελλάδας – Τουρκίας με κριτήριο τη θρησκεία.

Ύστερα από την κατάργηση του Σειχ-ουλ-ισλαμάτου με την επικράτηση του Κεμαλισμού στην Τουρκία, η προβλεπόμενη θέση του Αρχιμουφτή δεν πληρώθηκε ποτέ. Ο τελευταίος Σείχ-ουλ-ισλαματός Μουσταφά Σαμπρί ζούσε εξόριστος στην Ελλάδα (Ξάνθη) από το 1922. Μετά από συνεχείς πιέσεις από το 1927 της Τουρκίας, η Ελλάδα τον εκδιώχνει τελικά το 1930, ως δείγμα καλής θέλησης κατά την προσπάθεια ενδυνάμωσης της Ελληνοτουρκικής φιλίας και αυτός καταφεύγει στην Αίγυπτο. Η Τουρκία κατά τις διαπραγματεύσεις για τη συνομιλότητα του Ελληνοτουρκικού συμφώνου Φιλίας της 30ης Οκτωβρίου 1930 (Ελευθέριος Βενιζέλος-Κεμάλ Ατατούρκ) δε θέτει καν θέμα Μουφτή.

1928 ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΔΩΔΕΚΑ (12) ΜΟΥΦΤΕΙΩΝ

Το 1928 με Πρόεδρο Δημοκρατίας τον Παύλο Κουντουριώτη, πρωθυπουργό τον Αλέξανδρο Ζαΐμη και υπουργό Παιδείας και Θρησκευμάτων το Θεολόγο Νικολούδη και σε εκτέλεση των προβλεπόμενων από το άρθρο 8 του Ν.2345/1923 εκδίδεται ΠΔ (ΦΕΚ Α τευχ.5 2/1/1928) δημιουργίας δέκα (10) Μουφτειών. Συγκεκριμένα:
Α Τάξεως 2 Μουφτείες: Ιωαννίνων και Κομοτηνής
Β Τάξεως 5 Μουφτείες: Παραμυθιάς, Αλεξανδρούπολης, Ξάνθης, Διδυμότειχου και Θεσσαλονίκης (Κίρκασίων)
Γ Τάξεως 3 Μουφτείες: Λαγκαδά, Μαργαριτίου και Σουφλίου.

Το ίδιο έτος με νέο ΠΔ (ΦΕΚ Α τευχ. 50 3/4/1928) οι Μουφτείες γίνονται δώδεκα (12) με δύο νέες Μουφτείες Β Τάξεως Ηγουμενίτσας και Φιλιατών.

1947 ΕΝΩΣΗ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΩΝ ΜΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Στις 10 Φεβρουαρίου 1947 υπογράφεται στο Παρίσι συνθήκη ειρήνης μεταξύ των Συνασπισμένων Δυνάμεων (22 χώρες συμπεριλαμβανομένης και της Ελλάδας) και της Ιταλίας η οποία κυρώνεται από την Ελλάδα με το ΝΔ 423/1947 (ΦΕΚ 226 Α 22 /10/1947). Με τη συνθήκη αυτή η Ιταλία εκχωρεί στην Ελλάδα με πλήρη κυριότητα τα νησιά της Δωδεκανήσου και τις παρακείμενες νησίδες.

Στο άρθρο 19 της άνω συνθήκης αναφέρονται οι υποχρεώσεις του κράτους στο οποίο εκχωρούνται εδάφη από την Ιταλία (όπως και η περίπτωση Δωδεκανήσων) σε θέματα Ιθαγένειας, Πολιτικών και Αστικών Δικαιωμάτων, «Συμφώνως προς τους θεμελιώδεις αυτού Νόμους άνευ διακρίσεως φυλής, φύλου, γλώσσας ή θρησκείας...» δηλαδή τήρηση γενικά των βασικών αρχών του διεθνούς δικαίου.

Στη συνθήκη αυτή δε συμμετέχει η Τουρκία και ουδεμία ιδιαίτερη αναφορά γίνεται για μουσουλμανική μειονότητα και Μουφτή. Επομένως κανένα ενδιαφέρον δε διακαιούται να έχει η Τουρκία για οποιοδήποτε θέμα επί της Δωδεκανήσου. Μάλιστα ο προϋπάρχων της εκχωρήσεως των Δωδεκανήσων Μουφτής της Ρόδου ουδέποτε αναγνωρίστηκε από το Ελληνικό κράτος και μετά το θάνατό του το 1974 δεν αντικαταστάθηκε.

1952 ΤΡΕΙΣ (3) ΜΟΥΦΤΕΙΕΣ

Τελικά επειδή εξέλειπαν οι λόγοι υπάρξεως των δώδεκα Μουφτειών και πάντοτε βάσει του Ν. 2345/1920 που αναφέρει ότι: «ο αριθμός, η τάξις και η περιφέρεια των εν τω Κράτει Μουφτειών καθορίζονται δια Βασιλικού Διατάγματος» εκδίδεται στις 9/12/1952 ΒΔ (ΦΕΚ Α τευχ.5 9-1-1953 Πρωθυπουργός Αλέξανδρος Παπάγος και Υπουργός Θρησκευμάτων και Παιδείας Κων. Καλλιás) στο οποίο καθορίζονται οι περιφέρειες τριών Μουφτειών και ο βαθμός του αντίστοιχου Μουφτή ως Δημοσίου Υπαλλήλου ως εξής:

α. Μία θέση Μουφτή Κομοτηνής επί βαθμό 8ο (Γραμματέας Β')

β. Μία θέση Μουφτή Ξάνθης επί βαθμό 9ο (Ακολούθου)

γ. Μία θέση Μουφτή Διδυμότειχου επί βαθμό 9ο (Ακολούθου)

Η θέση των περιφερειών ισχύει μέχρι σήμερα.

1991 ΝΕΟΣ ΝΟΜΟΣ ΜΟΥΦΤΕΙΩΝ ΘΡΑΚΗΣ

Κατά την δεκαετία του 1980 μια μερίδα μουσουλμάνων της Θράκης επικαλούμενοι την ελευθερία της θρησκευτικής λατρείας και παρακινούμενη από το Τουρκικό Προξενείο της Κομοτηνής, ζητά οι Μουφτήδες να μη διορίζονται από το κράτος αλλά να εκλέγονται με ψηφοφορία βάσει του Ν.2345/1920, ο οποίος όπως προαναφέρθηκε ουδέποτε εφαρμόστηκε.

Ειδικά μετά το θάνατο των γηραιών διορισμένων μουφτήδων Ξάνθης και Κομοτηνής το θέμα εκλογής μουφτήδων αρχίζει να παρουσιάζει έντονη κινητικότητα, υποστηριζόμενο φανερά πλέον από το Τουρκικό Προξενείο της Κομοτηνής, τους μουσουλμάνους βουλευτές της Θράκης και την Άγκυρα.

Η έντονη πλέον πρόθεση μερίδας του μουσουλμανικού κόσμου της Θράκης να προχωρήσει σε εκλογές για ανάδειξη μουφτήδων, αναγκάζει την κυβέρνηση, για να προλάβει τις εξελίξεις, να εκδώσει την 24/12/1990 Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου περί «Μουσουλμάνων Θρησκευτικών Λειτουργιών» η οποία Πράξη λόγω του επείγοντος καταχωρείται αυθημερόν στο ΦΕΚ Α υπ αριθμ. 5/1990 με υπογραφή Προέδρου Δημοκρατίας Κωνσταντίνου Καραμανλή, Πρωθυπουργού Κωνσταντίνου Μητσοτάκη, Υπουργού Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων Βασίλειου Κοντογιαννόπουλου, Εξωτερικών Αντώνιου Σαμαρά κ.α. Το ΠΔ κυρώνεται με τον ψηφισθέντα από τη Βουλή Ν.1920/1991 (ΦΕΚ Α υπ αριθμ. 11 4/2/1991).

Σύμφωνα με το νόμο αυτό:

- Καταργείται ο επί 70 χρόνια προαναφερθείς «προσωρινός» Ν. 2345/1920 και κάθε άλλη διάταξη για θέματα που ρυθμιζόνταν με αυτό το νόμο.

- Οι Μουφτήδες διορίζονται και είναι Δημόσιοι Υπάλληλοι με βαθμό και αποδοχές Γενικού Διευθυντή.

- Οι Μουφτείες θεωρούνται δημόσιες υπηρεσίες και αλληλογραφούν στην επίσημη γλώσσα του κράτους.

- Ο αριθμός και οι περιφέρειες των Μουφτειών μεταβάλλονται με ΠΔ

- Στην ειδική Παιδαγωγική Ακαδημία Θεσσαλονίκης ιδρύεται Ιερατικό Μουσουλμανικό τμήμα για εκπαίδευση Θρησκευτικών λειτουργών και το σημαντικότερο,

- «Ο Μουφτής ασκεί στην περιφέρειά του τα καθήκοντα

που προβλέπονται από τις διατάξεις της παρούσης καθώς και τα θρησκευτικά καθήκοντα που απορρέουν από τον Ιερό Μουσουλμανικό Νόμο», (άρθρο 5). Δηλαδή αναγνωρίζεται με νόμο το δικαίωμα του Μουφτή να είναι ιεροδικαστής εφαρμόζοντας την «σαρία» κατά παράβαση του Ελληνικού Συντάγματος.

2018 ΣΥΝΤΑΞΙΟΔΟΤΗΣΗ ΜΟΥΦΤΗΔΩΝ ΚΟΜΟΤΗΝΗΣ ΚΑΙ ΞΑΝΘΗΣ

Τον Αύγουστο του 2018 μια σημαντική αλλαγή γίνεται στο θέμα των Μουφτήδων της Θράκης. Συγκεκριμένα με τον Νόμο 4559/2018 Άρθρο 48 παρ.4 (ΦΕΚ Α τ.142/03.08.2018 Πρόεδρος Δημοκρατίας Προκόπης Παυλόπουλος και Υπουργός Παιδείας, Έρευνας και Θρησκευμάτων Κωνσταντίνος Γαβρόγλου) «οι Μουφτήδες και οι Τοποτηρητές Μουφτήδες αποχωρούν υποχρεωτικά από την υπηρεσία μόλις συμπληρώσουν το 67ο έτος της ηλικίας τους, θεωρουμένης σε κάθε περίπτωση ως ημερομηνίας συμπλήρωσης του ορίου αυτού η 30η Ιουνίου του έτους αποχώρησης», με αποτέλεσμα την άμεση αντικατάσταση των δύο βασικών Μουφτήδων της Ελλάδος, δηλαδή της Κομοτηνής και της Ξάνθης.

Σημειωτέον ότι από το 1949 μέχρι σήμερα μόνον τρία πρόσωπα ανά Μουφτεία έχουν αναλάβει τα συγκεκριμένα καθήκοντα: Στη Μουφτεία Κομοτηνής ο Χατζή Χαφούζ Χουσεΐν Μουσταφά (1949-1985), ο Ρουστού Ετέμ, ως τοποτηρητής από τον Ιούνιο μέχρι τον Δεκέμβριο του 1985 και ο Μέτσο Τζεμαλί (1985-2018) και στη Μουφτεία Ξάνθης ο Μουσταφά Χιλμή Αγγά (1949-1989), ο Μεχμέτ Εμίν Αγγά, ως τοποτηρητής (1990-1991), και ο Μεχμέτ Εμίν Σινικόγλου (1991-2018).

Σε εφαρμογή του Νόμου «βιαίας» συνταξιοδότησεως των Μουφτήδων, η Αποκεντρωμένη Διοίκηση Μακεδονίας Θράκης, με τις υπ' αριθμ 14475 και 14478 της 16ης Αυγούστου 2018 αποφάσεις της, αναθέτει, προσωρινά και μέχρις αναλήψεως καθηκόντων από διορισμένους Μουφτήδες, τα καθήκοντα Τοποτηρητή στις Μουφτείες Κομοτηνής και Ξάνθης στους Τζιχάτ Χαλήμ του Μπιλάλ και Μπιλάλ Καρά Χαλήμ του Μπεχρή, αντιστοίχως. Η ενέργεια της ξαφνικής αλλά και εσπευσμένης συνταξιοδότησης και αντικατάστασης των δύο Μουφτήδων Κομοτηνής και Ξάνθης σχολιάστηκε:

α. Από μια μερίδα της κοινής γνώμης ως ένα γεγονός συνδεόμενο με την αιφνιδιαστική απελευθέρωση στις 14 Αυγούστου 2018 των δύο Ελλήνων στρατιωτικών, οι οποίοι είχαν συλληφθεί από τους Τούρκους στην παραμεθόριο περιοχή της Καστανιάς του Έβρου την 1η Μαρτίου 2018, και β. Από τους δυο εκτάκτως συνταξιοδοτηθέντες Μουφτήδες Τζεμαλί Κομοτηνής και Σινικόγλου Ξάνθης με την έκδοση του παρακάτω Δελτίου Τύπου στις 12 Σεπτεμβρίου 2018: «Η Κυβέρνηση αποφάσισε πρόσφατα, όπως είναι ευρύτερα γνωστό, την παύση από τα καθήκοντά μας ως θρησκευτικών λειτουργών της Μουσουλμανικής Θρησκευτικής Κοινότητας της πατρίδας μας. Τα καθήκοντά μας, που ασκούμε επί δεκαετίες, ως διακονία και όχι ως προς κατ' εξουσιασμό των ομοθρήσκων μας, χάριν των συμφερόντων της μουσουλμανικής μειονότητας και της Πατρίδας μας. Πρόκειται για ιστορικά πρωτόγνωρη ενέργεια, η οποία θέτει σε σοβαρή διακινδύνευση τα εθνικά συμφέροντα στην ευαί-

σθητη περιοχή της Θράκης, ενώ παράλληλα παραβιάζει, κατά την άποψή μας, ευθέως τη θρησκευτική ελευθερία της Μουσουλμανικής Θρησκευτικής Κοινότητας. Η καθαιρεσή μας αποτελεί, δίχως αμφιβολία, προϊόν διαπραγμάτευσης της Κυβέρνησης με την ηγεσία της γειτονικής χώρας και αποτελεί απαράδεκτο συμβιβασμό που υπονομεύει το εθνικό συμφέρον

Τις πολιτικά και θρησκευτικά ανεπίτρεπτες αυτές αποφάσεις για την απόλυσή μας αναγκαστήκαμε να προσβάλλουμε, μέσω ειδικευμένης στα αντικείμενα αυτά Δικηγορικής Εταιρείας, ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας με άσκηση αιτήσεων ακυρώσεως. Είμαστε εξάλλου υποχρεωμένοι να αναδείξουμε το ζήτημα στα αρμόδια όργανα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δεδομένου ότι η παύση μας προσβάλλει, επιπλέον, κατά την ορθότερη άποψη, το ενωσιακό δίκαιο και κυρίως την Οδηγία 2000/78/EK για την ίση μεταχείριση στην απασχόληση και την εργασία».

ΕΠΙΜΕΤΡΟ

Η αδράνεια, η ατολμία αλλά και η ευθυνοφοβία της κρατικής εξουσίας για έγκαιρη αντιμετώπιση και λύση του προβλήματος, δηλαδή του δικαιώματος ελευθερίας της θρησκευτικής λατρείας της ελληνικής μουσουλμανικής μειονότητας της Θράκης χωρίς όμως να παραβιάζονται οι αρχές της ισοπολιτείας και της ισονομίας όλων των Ελλήνων ανεξαρτήτου φύλου, φυλής, γλώσσας και θρησκείας, άφησαν ένα μεγάλο κενό που το εκμεταλλεύτηκε μια μερίδα μουσουλμάνων, οι οποίοι υποστηριζόμενοι και καθοδηγούμενοι από το Τουρκικό Προξενείο Κομοτηνής, τους Έλληνες μουσουλμάνους Βουλευτές αλλά και την Άγκυρα να πετύχουν ένα μέρος της μουσουλμανικής μειονότητας να παρουσιάζεται ως τουρκική, κατά παράβαση της Συνθήκης της Λωζάνης και να επιβάλουν την εφαρμογή του Ιερού Μουσουλμανικού Νόμου (Σαρία).

Ο προαναφερθείς Ν.1920/1991 όχι μόνο δεν έδωσε λύση στα προβλήματα που είχαν δημιουργήσει οι παλαιότερες νομοθεσίες για τις σχέσεις Μουσουλμάνων Θρησκευτικών Λειτουργών και κράτους αλλά περιέπλεξε ακόμη περισσότερο το πρόβλημα, ιδίως μετά τη δικαίωση από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο μιας ολιγάριθμης μερίδας μουσουλμάνων να δεχθούν ως «ιδιώτη Μουφτή» αυτόν που εξέλεξαν δια ανατάσεως της χειρός κατά τη διάρκεια προσευχής Παρασκευής σε τζαμί. Οι ιδιώτες Μουφτήδες που επεκράτησε να ονομάζονται «ψευδομουφτήδες», αν και δεν κατέχουν θέση δημόσιου λειτουργού και ως εκ τούτου δεν έχουν δικαίωμα δικαιοπραξιών, έχουν αναπτύξει έντονη δραστηριότητα τόσο στο εσωτερικό της χώρας όσο και στο εξωτερικό παρουσιάζόμενοι ως «Τούρκοι Μουφτήδες» και υποστηρικτές του παλαιομουσουλμανισμού».

Μάλιστα στη Διάσκεψη Θρησκευτικού Τουρισμού που οργανώθηκε στην Τουρκία 23-24 Νοεμβρίου 2010 μετείχαν από τη Δυτική Θράκη οι δύο «εκλεγμένοι» Μουφτήδες Κομοτηνής και Ξάνθης, οι οποίοι φρόντισαν μετά το πέρας της διασκέψεως να φωτογραφηθούν με τον Οικουμενικό Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίο και η φωτογραφία τους να δημοσιευθεί στα Διεθνή και Τουρκικά ΜΜΕ, προκειμένου να εδραιώσουν τη θέση τους στη διεθνή γνώμη.

Κατά την πρόσφατη επίσημη επίσκεψή του ο Πρόεδρος της Τουρκικής Δημοκρατίας κ. Ερντογάν (7-8 Δε-

κεμβρίου 2017) όχι μόνο συναντήθηκε με τους «Ψευδομουφτήδες» στη Θράκη αλλά στις επίσημες συναντήσεις του με τον Έλληνα Πρόεδρο της Δημοκρατίας και τον Πρωθυπουργό έθεσε θέμα όχι μόνο Μουφτήδων αλλά και Αρχιμουφτή, εξισώνοντας έμμεσα την εκλογή τους με την εκλογή του Οικουμενικού Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως, παραβιάζοντας με αυτό τον τρόπο διεθνή θεμελιώδη αρχή της μη επεμβάσεως στα εσωτερικά ξένης χώρας.

Μετά την επίσκεψη του Τούρκου Προέδρου στην Ελλάδα, η κυβέρνηση έσπευσε να προαναγγείλει την πρόθεσή της να ικανοποιήσει κατά κάποιον τρόπο τις μακρόχρονες πιέσεις της Αγκυρας για το θέμα Μουφτήδων, ώστε να μην υπάρχει διαταραχή των σχέσεων κράτους και Μουφτήδων.

Τελικά ψηφίζεται ο Ν 4511/2018 (ΦΕΚ Α υπ αριθ. 2 15/1/2018) ο οποίος τροποποιεί ορισμένα άρθρα του ισχύοντος Ν.1920/1991, προκειμένου να βρεθεί μία «μέση λύση» μεταξύ «σαρία» και ελληνικής νομοθεσίας. Με το νόμο αυτό δεν αλλάζουν οι θέσεις και ο αριθμός των Μουφτειών (Ξάνθη, Κομοτηνή, Διδυμότειχο), ούτε η διαδικασία διορισμού των Μουφτήδων.

Για την εκδίκαση όμως των προβλεπόμενων υποθέσεων από το Μουφτή, με το νόμο αυτό απαιτείται τα διάδικα μέρη να υποβάλουν αίτηση ενώπιον του Μουφτή ότι δέχονται η υπόθεσή τους να εξεταστεί βάσει του Ιερού Μουσουλμανικού Νόμου (σαρία), ειδάλλως αν και ένας από τα διάδικα μέρη δε συμφωνεί η εκδίκαση θα γίνεται στα αστικά δικαστήρια, όπως προβλέπει η ελληνική νομοθεσία. Επίσης σε περίπτωση κληρονομίας για να εξεταστεί το θέμα από το Μουφτή, ο διαθέτης θα πρέπει να έχει συντάξει ενώπιον συμβολαιογράφου δήλωση τελευταίας βούλησης κατά τον τύπο δημόσιας διαθήκης με αποκλειστικό περιεχόμενο της τη ρητή επιθυμία του να υπαχθεί η κληρονομική του διαδοχή στον Ιερό Μουσουλμανικό Νόμο.

Η διαδικασία διορισμού Μουφτή παραμένει η ισχύουσα από το Ν1920/1991, κινείται δε από τον κατά τόπο αρμόδιο Νομάρχη, ο οποίος και αναλαμβάνει να φέρει εις πέρας την ανάδειξή του.

Οι προϋποθέσεις υποβολής υποψηφιότητας για τη θέση του Μουφτή είναι οι εξής:

1. Κατοχή Ελληνικής ιθαγένειας.
2. Μουσουλμανική πίστη
3. Κατοχή πτυχίου ανώτατης ισλαμικής σχολής (ημεδαπής που δεν υπάρχει σήμερα ή αλλοδαπής) ή κατοχή διπλώματος Ιτζαζέτ Ναμέ ή προϋπηρεσία ως Ιμάμης τουλάχιστον επί μία δεκαετία.

4. Διάκριση για το ήθος και τη θεολογική του κατάρτιση.
5. Να μη συντρέχουν τα κωλύματα διορισμού των άρθρων 21-23 του υπαλληλικού κώδικα,

Την υποψηφιότητα εξετάζει σε πρώτο βαθμό ενδεκαμελής επιτροπή με πρόεδρο το Νομάρχη, συντάσσει πρακτικό το οποίο υποβάλλεται στον Υπουργό Παιδείας και Θρησκευμάτων, ο οποίος και επιλέγει τον επικρατέστερο κυρίως από προσόντα ήθους και θεολογικής κατάρτισης για να επακολουθήσει διορισμός με ΠΔ.

Σήμερα στη Θράκη υπάρχουν:

Τρεις διορισμένοι Τοποτηρητές Μουφτήδες.

- Τζιχάτ Χαλήμ του Μπιλάλ στη Μουφτεία Κομοτηνής

- Μπιλάλ Καρά Χαλήμ του Μπεχρή στη Μουφτεία Ξάν-

θης.

- Οσμάν Χαμζά του Αλή Οσμάν στη Μουφτεία Διδυμοτείχου, διορισμένος το 2017 από τον υπουργό Παιδείας, Έρευνας και Θρησκευμάτων.

Δύο «εκλεγέντες» ιδιώτες «ψευδομουφτήδες».

- Ισμαήλ Σερήφ ιδιώτης Μουφτής στην Κομοτηνή

- Αχμέτ Μετέ ιδιώτης Μουφτής στην Ξάνθη.

Η επιμονή της Αγκυρας για εκλογή των Μουφτήδων αποβλέπει στον έλεγχο της μουσουλμανικής μειονότητας της Θράκης και γιατί όχι σε δεύτερο στάδιο και των αλλοδαπών μουσουλμάνων σε όλη την χώρα μέσω της θρησκείας, διότι ελέγχοντας τους Μουφτήδες μπορεί να ελέγχει τους ιμάμηδες και μέσω αυτών τους πιστούς σε κάθε γειτονιά και χωριό.

Το πρόβλημα όμως είναι πολύπλοκο αφού υπεισέρχονται πολλοί παράγοντες, διεθνείς συμβάσεις και συμφωνίες, νόμοι, ήθη και έθιμα, Ιερός Μουσουλμανικός Νόμος, το διαφορετικό κοινωνικό-οικονομικό-μορφωτικό επίπεδο και γλώσσα των τριών κατηγοριών μουσουλμάνων Θράκης (Τουρκογενείς, Πομάκοι και Ρομά «Αθίγγανοι») που δεν επιλύεται απλά με την ψήφιση ενός νόμου αν δεν ληφθούν υπόψη τρεις βασικοί παράγοντες:

Πρώτος, η καθημερινή αλλαγή της σύνθεσης του πληθυσμού της χώρας, κυρίως στα μεγάλα αστικά κέντρα με την εγκατάσταση μεγάλου αριθμού μουσουλμάνων «προσφύγων» από Ασία και Αφρική.

Δεύτερος, η εφαρμογή του Συντάγματος (άρθρο 4) σύμφωνα με το οποίο «οι Έλληνες είναι όλοι ίσοι ενώπιον του νόμου και οι Έλληνες και οι Ελληνίδες έχουν ίσα δικαιώματα και υποχρεώσεις» θέματα που δεν αναγνωρίζει ο Ιερός Μουσουλμανικός Νόμος (σαρία) και

Τρίτος, η τήρηση από την Ελλάδα, ως χώρα της Ε.Ε., όλων των Ευρωπαϊκών υποχρεώσεων της που απορρέουν από την Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την «Προστασία των Δικαιωμάτων των Ανθρώπων (ΕΣΔΑ)», βάσει της οποίας όλοι είναι ίσοι ανεξαρτήτως φύλου, φυλής, γλώσσας και θρησκείας, προκειμένου να μην εκτίθεται η Ελλάδα κατά την προσφυγή μουσουλμάνων στο Ευρωπαϊκό δικαστήριο (Στρασβούργο) όταν πιστεύουν ότι αδικούνται με την εφαρμογή του Ιερού Μουσουλμανικού Νόμου.

Αθήνα 20 Φεβρουαρίου 2019

BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Ο ΘΕΣΜΟΣ ΤΟΥ ΜΟΥΦΤΗ. Διπλωματική εργασία μεταπτυχιακής φοιτήτριας Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης Αικατερίνης Σμαροπούλου.
2. Ο ΘΕΣΜΟΣ ΤΟΥ ΜΟΥΦΤΗ ΚΑΙ Ο ΙΕΡΟΣ ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΙΣΛΑΜ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΝΝΟΜΟ ΤΑΞΗ. Μεταπτυχιακή εργασία φοιτητού Δημοκρίτειου Πανεπιστημίου Θράκης Βασιλείου Κουφογιάννη.
3. ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΚΑΙ ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΤΗΣ ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΙΚΗΣ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΑΣ ΣΤΗ ΔΥΤΙΚΗ ΘΡΑΚΗ 1923-1955 Άρθρο Ηλία Νικολακόπουλου ejournals.epublishing.ekt.gr/index.php/deltiokms/article/viewFile/2618/2383.pdf
4. ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ Σάββατο 23 - Κυριακή 24 Δεκεμβρίου 2017
5. ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟ ΒΗΜΑ Κυριακή 24 Δεκεμβρίου 2017
6. ΟΙ ΑΝΑΦΕΡΟΜΕΝΕΣ ΣΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΣΥΝΘΗΚΕΣ -ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΑ
7. ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ-ΣΥΜΦΩΝΙΕΣ ΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ Εκδόσεως ΓΕΣ/1980 Ταξίαρχου Χαραλ. Γ. Νικολάου
8. Ο ΘΕΣΜΟΣ ΤΟΥ ΜΟΥΦΤΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΙ ΑΛΛΟΔΑΠΗ ΕΝΝΟΜΟ ΤΑΞΗ Σταμάτι Χρ. Γεωργούλη Εκδόσεις Σάκουλα 1993
9. ΟΙ ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΜΟΥΦΤΗ ΚΑΙ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ Ζαφείρη Μέκου Εκδόσεις Σάκουλα 1991
10. Η ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΙΚΗ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΘΡΑΚΗΣ Νεοφύτου Γονατά και Παρασκευά Κυλωνιάδη Κομοτηνή 1985 Άρθρο Άγγελου Συρίγου. Αναπληρωτής Καθηγητής Πάντειου Πανεπιστημίου Κοινωνικών και Πολιτικών Επιστημών.
11. ΟΙ ΑΝΑΦΕΡΟΜΕΝΟΙ ΝΟΜΟΙ , ΒΔ ΚΑΙ ΠΔ στο κείμενο.
12. Αρθρογραφία Άγγελου Συρίγου αναπληρωτή καθηγητού του Διεθνούς Δικαίου και της Εξωτερικής Πολιτικής στο Πάντειο Πανεπιστήμιο.

Ο Ρόλος της Γυναίκας στην Αρχαία Σπάρτη

Της κ. Μαρίας Χριστίνας Παπαγιαννοπούλου*

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ο αρχαίος ελληνικός κόσμος ήταν πρωταρχικά ένας κόσμος ανδρών και η δημόσια ζωή του αρχαίου Έλληνα οριζόταν μεταξύ δύο πόλων, του πολέμου και της πολιτικής. Είναι αλήθεια όμως πως η γυναίκα σ' αυτό τον κόσμο των ανδρών δεν ήταν αμελητέα. Χωρίς αυτήν ο άνδρας δεν μπορούσε να εξασφαλίσει την αναπαραγωγή του, τη μεταβίβαση της περιουσίας του και της συνέχισης της πόλης.¹

Η αρχαϊκή εποχή υπήρξε για τις γυναίκες όλων των ελληνικών πόλεων κρίσιμη. Οι μεταβολές που συντελέστηκαν ευρύτατα στην κοινωνία επηρέασαν φυσικά και τα θηλυκά της μέλη και μέσα στο πλαίσιο της ανάπτυξης της πόλης ψηφίστηκαν νόμοι και καθιερώθηκαν συνήθειες που προσδιόρισαν τη θέση των γυναικών για αρκετούς αιώνες μετά. Κατά τη κλασική εποχή, κύρια αξία της γυναίκας θεωρείτο η ικανότητά της να γεννά παιδιά.²

Η Σπάρτη και η Γόρτυνα είναι οι μόνες ελληνικές πόλεις, εκτός της Αθήνας, για τις οποίες υφίστανται λεπτομερείς πληροφορίες για το ρόλο των γυναικών, μέσα από πηγές κυρίως της κλασικής και της ελληνιστικής εποχής. Οι πηγές που υπάρχουν για τη Σπάρτη αναφέρονται συνήθως σε γυναίκες της ανώτερης τάξης ή του βασιλικού οίκου και δείχνουν ότι η νομική και η κοινωνική θέση των γυναικών ήταν πολύ διαφορετική από ότι στην Αθήνα.

Στο διάβα της ιστορίας το ξεχωριστό κοινωνικό σύστημα της Σπάρτης ήταν ικανό να δημιουργεί δυνατά αισθήματα, είτε θαυμασμού, είτε αντιπάθειας. Πολύ περισσότερο αυτό μπορεί να ειπωθεί για τις Σπαρτιάτισσες, τουλάχιστον όσον αφορά στους αρχαίους συγγραφείς. Μερικοί τις θαύμαζαν για το σφρίγος και την ειλικρίνεια τους, άλλοι όμως τρομοκρατούνταν από την ανεξάρτητη συμπεριφορά τους.³

Τον 6ο και 5ο π.Χ. αιώνα, η Σπάρτη ήταν γνωστή για το μοναδικό της πολίτευμα, για τον αυστηρό, σχεδόν στρατοκρατικό τρόπο ζωής, καθώς και για τον τρόπο ανατροφής των παιδιών και τη διαμόρφωσή τους σε στρατιώτες. Οι κανόνες του πολιτεύματος ονομάζονταν «οι νόμοι του Λυκούργου», αν και είναι αμφίβολο αν αυτοί έγιναν πραγματικά από τον Λυκούργο. Μερικοί μάλιστα, έχουν υποστηρίξει ότι ο Λυκούργος ήταν μυθική μορφή. Όσον αφορά τις γυναίκες της Σπάρτης, εκτός από τα αποσπασματικά ποιήματα του 7ου π.Χ. αιώνα του Σπαρτιάτη Αλκμάννα που ονομάζονται «Παρθένεια» και αποτελούν τις πιο σημαντικές πηγές για τη μύηση των Σπαρτιατισσών νεανίδων στην ενήλικη ζωή, κυρίως τα παρακάτω κείμενα παρέχουν τις πιο σημαντικές πληροφορίες: Το πρώτο χρονολογείται στις πρώτες δεκαετίες του 4ου π.Χ. αιώνα και αποδίδεται στον Ξενοφώντα. Η «Λακεδαιμονίων Πολιτεία» του είναι η καλύτερη πηγή μας για τις Σπαρτιάτισσες γυναίκες, τις οποίες θαύμαζε και οι ιδέες του γι' αυτές είχαν διαμορφωθεί από επιρροές και εμπειρίες τόσο από το περιβάλλον της πόλης του, της Αθήνας, όσο και από τη διαμονή του στη Σπάρτη. Το δεύτερο κείμενο προέρχεται από τα «Πολιτικά»

του Αριστοτέλη. Ο Αριστοτέλης στο έργο του διατυπώνει μια σειρά από επικρίσεις για το σπαρτιατικό πολίτευμα και τους νόμους, συμπεριλαμβανομένων του χαλαρού ελέγχου των γυναικών και των νόμων για τη περιουσία και την κληρονομιά. Άλλα σημαντικά αρχαία κείμενα για τη Σπάρτη είναι τα κείμενα «Λυκούργος», «Λυκούργου και Νουμά Σύγκρισις» και «Λακωνικά Αποφθέγματα», τα οποία ανήκουν όλα στον Πλούταρχο. Ο Πλούταρχος είναι ο συγγραφέας της πιο μεγάλης ποσότητας αρχαίων γραπτών για τις γυναίκες της Σπάρτης και οι απόψεις του συμπίπτουν με εκείνες του Ξενοφώντα, εφόσον και οι δύο εξήραν τον σπαρτιατικό τρόπο ζωής και τον γάμο. Όμως, ο Πλούταρχος δεν ήταν ιστορικός. Αντίθετα, έγραφε φιλοσοφικά και βιογραφικά έργα και ήταν περισσότερο ηθικολόγος, γι' αυτό και θεωρείται συμμετοχος στη δημιουργία και την εξέλιξη του σπαρτιατικού μύθου, ενώ το έργο του για τη Σπάρτη, γραμμένο στην αρχή του 2ου μ.Χ. αιώνα,⁴ μισή χιλιετία μετά τη κλασική περίοδο, είναι αμφίβολο κατά πόσο είναι άξιο εμπιστοσύνης.

Στόχος αυτής της μελέτης είναι να φωτιστούν οι ρόλοι της Σπαρτιάτισσας γυναίκας ως μητέρας, συζύγου και πολιτικής, οικονομικής και κοινωνικής δύναμης, κυρίως στην αρχαϊκή και στην κλασική περίοδο και να υπάρξει αναφορά στη προσφορά της στην οικογένεια και στη ζωή των Σπαρτιατών.

Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΣΠΑΡΤΗ

Η εκπαίδευση των γυναικών

Η Σπάρτη ήταν η μοναδική πολιτεία στην οποία η εκπαίδευση των κοριτσιών ήταν διαμορφωμένη και υποστηριζόταν από τις δημόσιες αρχές, ενώ είχε ως κύριο χαρακτηριστικό τη σωματική άσκηση. Ο σκοπός της εκπαίδευσης των κοριτσιών κατά τον Ξενοφώντα, ήταν να δημιουργηθούν μητέρες που θα παρήγαγαν τους καλύτερους στρατιώτες και οπλίτες.⁵ Στην αρχαϊκή και στην κλασική Σπάρτη τα κορίτσια ανατρέφονταν και εκπαιδεύονταν όπως και τα αγόρια, τα οποία έπρεπε να γίνουν το είδος του στρατιώτη που η πολιτεία απαιτούσε. Οι γυναίκες στη Σπάρτη γυμνάζονταν εξίσου με τους άνδρες και συναγωνίζονταν μεταξύ τους στο δρόμο, στην αντοχή, στην πάλη, στη ρίψη δίσκων και ακοντίων, όπως οι άρρενες. Επίσης, τα κορίτσια στη Σπάρτη μάθαιναν γραφή, ανάγνωση, μουσική, ποίηση, τραγούδι, έπαιζαν μουσικά όργανα και συμμετείχαν στην όρχηση, στο χορό, στις πομπές και στις θρησκευτικές τελετές. Συμμετείχαν και σε αγώνες δρόμου στην Ολυμπία, προς τιμήν της θεάς Ήρας, της προστάτιδας του γάμου, φορώντας κοντό χιτώνα.⁶

Ο Πλούταρχος στο έργο του «Λυκούργος» αναφέρει ότι ο Λυκούργος κατέβαλε κάθε δυνατή φροντίδα για την ανατροφή και την εκπαίδευση των γυναικών και των κοριτσιών. Επέβαλε στις παρθένες να συμμετέχουν στις τελετές γυμνές, χορεύοντας και τραγουδώντας, παρουσία των νέων

ανδρών που τις παρακολουθούσαν σαν θεατές. Πρέπει να ειπωθεί πως η γύμνια αυτή των παρθένων, κατά τον Πλούταρχο, ο οποίος έχει τη τάση να τη δικαιολογήσει, δεν είχε τίποτα το αισχρό ή το ανήθικο, αλλά συντελούσε στο να συνηθίζουν οι νεαρές κοπέλες στην απλότητα και στο λιτό τρόπο ζωής, καθώς και στο να επιθυμούν να είναι υγιείς. Μάλιστα, μ' αυτόν τον τρόπο αποκτούσαν και υψηλό φρόνημα. Επιπλέον, αυτή η γυμνότητα των κοριτσιών είχε σκοπό να προκαλέσει το ερωτικό ενδιαφέρον των ανδρών θεατών και οδηγούσε πολλές φορές στο γάμο. Επίσης, τα κορίτσια μάθαιναν ιπασία και οδηγούσαν άμαξες σε πομπές, κάτι το οποίο προσέφερε στις Σπαρτιάτισσες μια ιδιαίτερη αυτονομία και τις έκανε μοναδικές σε όλη την υπόλοιπη Ελλάδα.⁷

Στη Σπάρτη οι όμορφοι άνθρωποι εκτιμούνταν ιδιαίτερα. Εξάλλου, από πολύ παλιά η Σπάρτη θεωρείτο μια περιοχή με όμορφες γυναίκες και η ομορφιά που διέθεταν οι Σπαρτιάτισσες ήταν παροιμιώδης. Το χρώμα των μαλλιών τους συνήθως ήταν το ξανθό, ενώ ήταν οι μοναδικές Ελληνίδες που τρέφονταν καλά και έπιναν κρασί και σαν αποτέλεσμα, καταχωρούνταν ανάμεσα στις πιο υγιείς Ελληνίδες.⁸

Ένα θέμα, το οποίο για τους αρχαίους Έλληνες δεν παρουσιαζόταν σαν μια παρέκκλιση ως προς την ομαλή σεξουαλικότητα, αλλά είχε μεγάλη σπουδαιότητα, ήταν η παιδεραστία. Οι πηγές που υπάρχουν για τους «έρωτες» μεταξύ των ανδρών είναι πιο πλούσιες, σε σχέση με τις πηγές για τους «έρωτες» μεταξύ των γυναικών. Για να γίνει κατανοητή η σημασία τους, χρειάζεται να ληφθούν υπόψη οι κοινότητες των γυναικών, οι οποίες ονομάζονταν «θίασοι». Τέτοιες κοινότητες εντοπίζονταν ιδιαίτερα στη Σπάρτη. Μέσα σε αυτές τις κοινότητες τα κορίτσια πριν από το γάμο τους ζούσαν -κατανεμημένα σε ομάδες- μια σφαιρική εμπειρία ζωής που θύμιζε τις εμπειρίες ζωής που λάμβαναν και οι άνδρες στις δικές τους ομάδες. Μέσα σ' αυτές τις ομάδες τα κορίτσια έπαιρναν και κάποια παιδεία, ενώ οι παντρεμένες και ώριμες γυναίκες αγαπούσαν και διατηρούσαν σχέσεις με τις νεότερες (παρθένες) και καλύτερες κοπέλες, όπως υποστήριζε ο Πλούταρχος («Λυκούργος»)⁹.

Η θρησκεία στη ζωή των γυναικών της Αρχαίας Σπάρτης

Πολλές από τις αθλητικές δραστηριότητες των γυναικών στη Σπάρτη ήταν μέρος θρησκευτικών εορτών, οι οποίες γίνονταν προς τιμήν μιας γυναικείας θεότητας. Σαν αποτέλεσμα, είναι δύσκολο να διαχωριστεί ο αθλητισμός από τη θρησκεία. Η θρησκεία ήταν εκείνη η περιοχή δράσης, όπου το γυναικείο τμήμα του πληθυσμού μπορούσε να βγει στο δημόσιο προσκήνιο.

Οι αρχαίοι Έλληνες παντού λάτρευαν τους ίδιους θεούς και γενικά τους λάτρευαν με τον ίδιο τρόπο, όμως η έμφαση που έδιναν σ' αυτούς ποίκιλλε από τόπο σε τόπο. Στην Αθήνα, για παράδειγμα, η οικιακή λατρεία ήταν πολύ σημαντική και οι γυναίκες συνήθως συμμετείχαν στο θρήνο των νεκρών. Στη Σπάρτη όμως, η έμφαση δινόταν στη δημόσια σφαίρα. Οι λατρείες στη Σπάρτη φανέρωναν την έμφαση που έδινε η πολιτεία στη γυναικεία ομορφιά,

στην υγεία και πιο πολύ στη γονιμότητα. Υπήρχαν κάποιες λατρευτικές δραστηριότητες αποκλειστικά για γυναίκες, άλλες αποκλειστικά για άνδρες και άλλες αφορούσαν και τα δύο φύλα. Για παράδειγμα, στη Σπάρτη οι γυναίκες συμμετείχαν αποκλειστικά στη λατρεία της Ειλειθυίας και της Ελένης, ήταν αποκλεισμένες από μία γιορτή προς τιμήν του Άρη, ενώ συμμετείχαν από κοινού με τους άνδρες στα Υακίνθεια. Ως μέρος των θρησκευτικών τους δραστηριοτήτων, οι γυναίκες τραγουδούσαν, χόρευαν, έτρεχαν, αφιέρωναν προσφορές, γιόρταζαν και ύφαιναν ρούχα για τα λατρευτικά αγαλματίδια των θεών. Επίσης, στη Σπάρτη λατρευόταν η θεά Άρτεμις, που σχετιζόταν με την Άρτεμις Ορθία, η οποία ήταν μια θεότητα της φύσης και αντανάκλουσε το ενδιαφέρον και την επένδυση της Σπάρτης στην ανατροφή και στην εκπαίδευση των νέων. Περισσότερο όμως, οι γυναίκες στην αρχαία Σπάρτη ήταν ορατές στη λατρεία του θεού Διονύσου. Είναι αλήθεια πως οι περισσότερες θρησκευτικές λατρείες στη Σπάρτη συνδέονταν συνήθως με την προετοιμασία των κοριτσιών να εισέλθουν στην έγγαμη ζωή και στις συνήθειες του γάμου.¹⁰

Τέλος πρώτου μέρους

* Ιστορικός-Διεθνολόγος, με ειδίκευση στην Στρατηγική Ανάλυση διπλωματικών και στρατιωτικών κρίσεων, στον αεροπορικό πόλεμο και στη στρατηγική του εξαναγκασμού, Υποψηφία Διδάκτωρ Διεθνών και Ευρωπαϊκών Σπουδών Πανεπιστημίου Πειραιώς.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1 Claude Mossé, *La Femme dans la Grece antique* (Paris: Albin Michel S.A., 1983), (ελληνική μετάφραση Α. Δ. Στεφανής, *Η Γυναίκα στην Αρχαία Ελλάδα*, Αθήνα: Δ.Ν. Παπαδήμα, 2008), 155-156.

2 Sue Blundell, *Women in Ancient Greece* (London: British Museum Press, 1995), (ελληνική μετάφραση Λίτσα Ι. Χατζηφώτη, *Γυναίκα στην Αρχαία Ελλάδα*, Αθήνα: Ελληνικά Γράμματα, 2004), 102 και 155.

3 Blundell, *Women in Ancient Greece*, 231-232.

4 Douglas M. MacDowell, *Spartan Law* (Edinburgh: Scottish Academic Press, 1986), (ελληνική μετάφραση Νικ. Κονομή, *Σπαρτιατικό Δίκαιο*, Αθήνα: Παπαδήμα, 2005), 17-19 και 37 και Sarah B. Pomeroy, *Spartan Women* (New York: Oxford University Press, 2002), 148-149 και 153-155.

5 Ξενοφώντας, *Λακεδαιμονίων Πολιτεία* (μετάφραση ΑΔ. Ν. Διαμαντόπουλου, Αθήνα: Πάπυρος, 1938), 25-33 και 43-45, Pomeroy, *Spartan Women*, 4, 7 και 18 και Paul Cartledge, *The Cambridge Illustrated History of Ancient Greece* (London: Cambridge University Press, 1998), (ελληνική μετάφραση Βίκυ Κυριαζή, *Η Εικονογραφημένη Ιστορία της Αρχαίας Ελλάδας του Κέμπριτζ*, Αθήνα: Ζαχαρόπουλος Σ. Ι., 2004), 129.

6 Pomeroy, *Spartan Women*, 25 και Elaine Fantham, Helen Peet Foley, Natalie Boymel Kampen, Sarah B. Pomeroy, H. Alan Shapiro, *Women in the Classical World. Image and Text* (New York: Oxford University Press, 1994), (ελληνική μετάφραση Κωνσταντίνος Μπούρας, *Οι Γυναίκες στον Αρχαίο Κόσμο*, Αθήνα: Πατάκη, 2004), 85-86.

7 Πλούταρχος, *Λυκούργος στους Βίους Παράλληλους* (μετάφραση Σπυρίδωνος Χ. Μαγγίνα, Αθήνα: Ελληνικός Εκδοτικός Οργανισμός, 1938), 19, 27-33, 36 και 43-46, Blundell, *Women in Ancient Greece*, 233 και Pomeroy, *Spartan Women*, 18-19 και 21.

8 Pomeroy, *Spartan Women*, 132-133 και 136 και Fantham, Foley, Kampen, Pomeroy, Shapiro, *Women in the Classical World. Image and Text*, 83.

9 Πλούταρχος, *Λυκούργος*, 19, 27-33, 36 και 43-46, Blundell, *Women in Ancient Greece*, 163 και 235, Eva Cantarella, *L' ambiguo Malanno. Condizione e immagine della donna nell' antichita greca e romana* (Milano: Feltrinelli, 1985), (ελληνική μετάφραση Παναγιώτης Δημάκης, *Οι Γυναίκες της Αρχαίας Ελλάδας*, Αθήνα: Παπαδήμα, 1998), 164-170 και Mossé, *La Femme dans la Grece antique*, 176.

10 Pomeroy, *Spartan Women*, 105-107, 111, 113-115 και 118-119.

Γιατί ένα ασήμαντο κρατίδιο όπως η πΓΔΜ βρίσκεται στο επίκεντρο;

του Δημητρίου Α. Ζακοντίνου

Οικονομολόγου, Msc Αμυντικών & Στρατηγικών Σπουδών

Μέλους & τ. Αντιπροέδρου Ελληνικού Ινστιτούτου Στρατηγικών Μελετών

Πράγματι για 28 χρόνια η Ελλάδα και η Πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας διαφωνούν για το όνομα της χώρας αυτής.

Η Ελλάδα μέχρι σήμερα αντιδρούσε και εμπόδιζε το κράτος αυτό να υλοποιήσει την επιθυμία του να ενταχθεί στο NATO και στην Ε.Ε. με κύρια αιτιολογία ότι το όνομα ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ που υιοθέτησε, συμπίπτει επακριβώς με την ονομασία της βόρειας επαρχίας της και είναι φυσικό να μη θέλει να υπάρξει στο μέλλον, ουδεμία διεκδίκηση εδαφών από το συγκεκριμένο κρατίδιο ή αυτό να αφομοιώσει την ιστορική κληρονομιά της Αρχαίας Μακεδονίας και του Μεγάλου Αλεξάνδρου.

Ωστόσο προσφάτως, κάποιες διαβουλεύσεις μεταξύ των δύο μερών επέτρεψαν ώστε οι πρωθυπουργοί της Ελλάδος Α.Τσίπρας & ΠΓΔΜ Ζ. Ζαεφ να υπογράψουν συμφωνία, στις όχθες της μεγάλης λίμνης των Πρεσπών στα σύνορα των δύο χωρών βάση της οποίας συμφωνήθηκε, η αλλαγή του συντάγματος της ΠΓΔΜ με κύρια σημεία, την αλλαγή του ονόματος από «Δημοκρατία της Μακεδονίας» σε «Δημοκρατία της Βόρειας Μακεδονίας» καθώς και κάποιες άλλες Συνταγματικές αλλαγές αφαιρώντας οποιαδήποτε αναφορά στην προστασία των Μακεδονικών μειονοτήτων εκτός της επικράτειάς της.

Όμως η συμφωνία δεν γίνεται απόλυτα αποδεκτή. Ο Πρόεδρος της ΠΓΔΜ Γκιόργκι Ιβάνοφ έχει δηλώσει ότι ουδέποτε πρόκειται να υπογράψει μία τέτοια συμφωνία καθώς πιστεύει ότι γίνονται πολλές παραχωρήσεις στην Ελλάδα.

Το ίδιο συμβαίνει και από την πλευρά της Ελλάδος, όπου ένα συντριπτικό μέρος του πληθυσμού δεν αποδέχεται τη συμφωνία, αντιδρώντας έντονα, πράγμα που οι διάφορες δημοσκοπήσεις ανεβάζουν τον αριθμό των επικριτών αυτής της συμφωνίας περίπου στο 70% του Ελληνικού πληθυσμού.

Αναμφίβολα η διαμάχη γύρω από το όνομα, εμποδίζει τη χώρα αυτή να μετακινηθεί περισσότερο προς την τροχιά της Ευρώπης, πράγμα που το επιθυμεί διακαώς η Ρωσία, που δεν θα ήθελε την περαιτέρω αύξηση της επιρροής της Ε.Ε. στα Βαλκάνια.

Μάλιστα στο πρόσφατο παρελθόν είχε αντιδράσει πολύ έντονα στην απόφαση, του επί 26 χρόνια ηγέτη του Μαυροβουνίου Τζουκάνοβιτς να εντάξει τη χώρα του στο NATO που αποτελεί και τον προθάλαμο της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Αναμφίβολα όλα τα παραπάνω σηματοδοτούν μία υποβόσκουσα διαμάχη μεταξύ των Δυτικών Δυνάμεων και της Ρωσίας και ίσως θα πρέπει να μας απασχολήσει ποιά μπορεί να είναι η γενεσιουργός αιτία αυτής της διαμάχης, όταν όλοι γνωρίζουν ότι οι Κοινωνίες, οι Οικονομίες και οι πλουτοπαραγωγικές πηγές των χωρών του Δυτικού τμήματος της χερσονήσου του Αίμου και ιδιαίτερα αυτής της μικρής χώρας παρουσιάζουν ελάχιστο οικονομικό ενδιαφέρον για τις υπερδυνάμεις Ρωσία & ΗΠΑ.

Έτσι λοιπόν μοιραίως τίθεται το ερώτημα :Ποιός είναι ο λόγος να εκδηλώνεται αυτό το λίαν έντονο ενδιαφέρον για το κρατίδιο των 26.000 τετραγωνικών χλμ. με πληθυσμό των 2,0 εκατομ. και την σχεδόν ανύπαρκτη Οικονομία;

Είναι λοιπόν η διαμάχη πράγματι για το όνομα μόνο ή είναι κάτι πολύ περισσότερο απ'όσο θέλουν να φαίνεται.

Μήπως η όλη διαμάχη είναι η απόρροια των επιδράσεων της Γεωγραφίας στις διεθνείς σχέσεις αλλά και στην διεθνή πολιτική;

Ο Otto Von Bismarck ο δημιουργός της ενοποίησης των Γερμανικών κρατιδίων το 1871 που είχε αντιληφθεί ότι η τεχνολογικά αναπτυσσόμενη Γερμανική Οικονομία για να επιβιώσει και να διασφαλισθεί χρειάζεται πρώτες ύλες είχε πει: « όποιος ελέγχει την κοιλάδα του Βαρδάρη (που μοιραίως καταλήγει στο Αιγαίο και στη Θεσσαλονίκη) ελέγχει τις σύνδεσεις μεταξύ Ευρώπης και Μ.Ανατολής και όποιος ελέγχει τις συνδέσεις της Ευρώπης και Μ. Ανατολής ελέγχει και τις συνδέσεις μεταξύ Μ.Ανατολής και Ασίας».

Δεν χρειάζεται και πολύ σκέψη να καταλάβουμε τη Στρατηγική σημασία αυτού του συγκεκριμένου διαδρόμου για τη μεταφορά αγαθών της Άπω Ανατολής προς την Κ. Ευρώπη αλλά και κατά πόσο αυξάνεται η δυνατότητα πρόσβασης των χωρών της Κεντρικής Ευρώπης προς επηρεασμό των χωρών της Μ.Ανατολής και της Ευρασίας πράγμα που το επιχείρησαν δύο φορές στην διάρκεια του 20ου αιώνα, χωρίς όμως επιτυχία..

Καταλήγουμε λοιπόν στο συμπέρασμα ότι οι χώρες της χερσονήσου του Αίμου αποτελούν το κλειδί του ελέγχου των χωρών της Μέσης Ανατολής από τις χώρες της Κεντρικής Ευρώπης πράγμα που γνωρίζοντας τη Στρατηγική σημασία τους η ενοποιημένη από το 1990 Γερμανία και με την βοήθεια του καθολικού lobby υλοποίησε το αρχέγονο δόγμα της, που πάντα στόχευε στην διάσπαση της Ανατολικής Ευρώπης με βάση την Εθνολογική της σύσταση και που βρήκε λαμπρό επιστέγασμα στην διάλυση της Γιουγκοσλαβίας στέλλνοντας παράλληλα το μήνυμα για τις δυνατότητες της Γερμανικής εξουσίας.

Ήταν δε τόση η σπουδή της Γερμανικής Κυβέρνησης να εγκριθεί η συμφωνία από τα κοινοβούλια και των δύο χωρών που επέβαλε στην Καγκελάρια Merkel να επισκεφθεί παραμονές της ψηφοφορίας και τις δύο χώρες, ενώ παράλληλα το γεγονός αυτό θεωρήθηκε υψίστης σημασίας από Ευρωπαϊκούς παράγοντες που πρότειναν να δοθεί το Nobel Ειρήνης στους κκ Α. Τσίπρα & Ζ.Ζάεφ.

Παρόλα αυτά η επιρροή της Ρωσίας σε ορισμένα από τα κράτη της Κ. Ευρώπης & των Βαλκανίων και δη στη Σερβία απειλεί τον μεγαλεπήβολο σχεδιασμό, έστω και μετά την συμφωνία των Πρεσπών.

Τελειώνοντας παραθέτουμε απόφθεγμα του von Bismarck: «Αν ξαναγίνει πόλεμος στην Ευρώπη, θα ξεκινήσει από κάποια ανοησία στα Βαλκάνια».

Αυτός, αυτοί και τα μυστήρια

Δοκίμιον

Του Υποστρατήγου ε.α. Κωνσταντίνου Αργυροπούλου

Λέει ο Αριστοτέλης, ότι «...εδώ και αλλού δεν θα αποκτήσουμε άριστη γνώση των πραγμάτων παρά μόνον εάν τα ιδούμε να αναπτύσσονται εξ αρχής». Υποθέτουμε, ότι ο Αριστοτέλης μέσα στην γνώση των πραγμάτων περιλαμβάνει και τα έμβια όντα, τα οποία θεωρούνται ουσιαστικοί συντελεστές της πορείας των πραγμάτων.

Εφ'όσον δεχθούμε, ότι ο έννους άνθρωπος σκέπτεται με μία ανυπολόγιστη δεξιότητα πνευματικής διεισδυτικότητας επόμενον είναι να δεχθούμε και το ότι αυτός ο άνθρωπος κινούμενος με βάση μία ακολουθία πειθαρχημένων συλλογισμών είναι ικανός να παρατηρεί τα πράγματα αδιαλείπτως ερευνώντας και ερωτώντας και όχι αποδεχόμενος ασυζητητί ανεύθυνες απαντήσεις.

Υπό την προϋπόθεση, ότι θεωρούμεν εαυτούς έννοες, τότε είμεθα υποχρεωμένοι να ενεργοποιήσουμε μία ευάγωγη συλλογιστική, ώστε να προσεγγίσουμε άσφαλτα και εύστοχα το περιμάχητον αίτιον της στραβής Ελληνικής πλεύσεως. Και τούτο το στραβό αρμένισμα, όπως όλες οι ενδείξεις μαρτυρούν χρεώνεται σ' «αυτόν, σ' «αυτούς» και στα «μυστήρια». Πιο συγκεκριμένα με το «αυτός» βαπτίζεται ο εκάστοτε Έλληνας πρωθυπουργός από της μεταπολιτεύσεως και εντεύθεν. «Αυτοί» είναι οι υπόλοιποι συλλήβδην οι πολιτικοί. «Αυτοί» είναι και απαξάπαντες οι έχοντες το δικαίωμα του εκλέγειν Έλληνες. «Αυτοί» είναι και οι νατοϊκοί σύμμαχοι και οι Ευρωπαίοι εταίροι και οι λοιποί -κατά Καβάφη- βάρβαροι. Τέλος τα «μυστήρια» είναι οι υποθέσεις των δυνάμεων, η απαξία των αντικειμενικών αρχών και τα όρια των αμφιβολιών όλων των κατηγοριών.

Και ας τα πάρουμε όλα με μία σειρά ελπίζοντας, ότι σε όποιο δήποτε συμπέρασμα καταλήξουμε ας αποτελέσει τούτο τον οδηγό μιας ευκταίας εθνικής συμπεριφοράς.

«Αυτός» είναι εκείνος ο αυτοεξόριστος πολιτικός, ο οποίος ηύχετο και ήλπιζε σε μία εθνική συμφορά για να επανέλθει, ως ο περιζήτητος πολιτικός μεσσίας, ο οποίος στην συνέχεια με το γνωστό «η Κύπρος κείται μακράν» κατέστη ο καταλύτης μιας περαιτέρω συρρικνώσεως του Ελληνισμού.

«Αυτός» είναι και εκείνος, ο οποίος προτίμησε να τα «δώσει όλα» σε ένα λαό, ο οποίος άρχισε να προσαρμόζεται στον νεοδιαμορφούμενο νεωτερικό κόσμο, που ερμηνεύει το παρόν, που αντιστοιχεί σε ό,τι αντιλαμβάνεται και το μέλλον σε ό,τι προσδοκά,

τα οποία μεταφραζόμενα είναι το χρήμα, η καταναλωσιμότητα, η σεξουαλική απελευθέρωση, τα υπερχειλίζοντα υποσχέσεων δικαιώματα, η απαγωγή των πειστικών υποχρεώσεων, οι αποπλανούσες σειρήνες του αριστερισμού και ένας υποκρυπτόμενος έμφοβος θαυμασμός για το επελαύνον φαινόμενον της παγκοσμιοποίησης.

Ακολούθησε «αυτός», ο οποίος έμεινε στην ιστορία με το ρηθέν ...ότι σε δέκα χρόνια ουδείς θα θυμάται μια κάποια Μακεδονία.

Τον διεδέχθη ένας άλλος «αυτός», ο οποίος ουδαμού και ουδέποτε έκρυψε την αντιπάθειά του σε οποιοδήποτε ον είναι ενδεδυμένο με στρατιωτική στολή. Υπάρχουν και τέτοια σύνδρομα. Όταν όμως απαιτήθηκε η συνεργασία του με αυτά τα όντα την 31η Ιανουαρίου 1996 «αυτός» διετράνωσε την απέχθειά του προς ολόκληρο τον θεσμικό φορέα, που είναι επιφορτισμένος με την εξασφάλιση της εθνικής κυριαρχίας και την εκδήλωση δυναμικής αποτροπής κατέναντι οίας δήποτε προθέσεως προσβολής της πατρίδας της οποίας «αυτός» ηγείτο. Αποτέλεσμα; Αλλαγή του status στα Ελληνοτουρκικά ζητήματα. Ο Τουρκικός παράγων, πλέον, από μηδενικές αξιώσεις του παρελθόντος επέσεισε τα λάβαρα μιας Οθωμανικού τύπου βουλμίας προς επιμήκυνσιν του στρατηγικού του βάθους. Ανέδειξε γκρίζες ζώνες, γαλάζιες πατρίδες και το όνειρο των συνόρων της καρδιάς του. Δηλαδή μία έτι σοβαρή απειλή για πολλαπλάσια συρρίκνωση του Ελληνισμού.

Και ύστερα ήλθε ένας άλλος «αυτός», ο οποίος έμεινε γνωστός, ως ο γαστρίμαργος της διπλανής πόρτας και, ως ο ολίγιστα ασχοληθείς με το άθλημα της διοικήσεως. Το απόγειον της ανευθυνότητάς του, ως προς τον ρόλο του, ήτο ο απροκάλυπτος φόβος για ενδεχομένη ή επικείμενη δολοφονική κατ' αυτού απόπειρα. Πρωτότυπη και μικρόψυχη αντίδραση απέναντι στην παγκοσμία παραδοχή, ότι ο αναλαμβάνων την ηγεσία μιας κρατικής οντότητας υπογράφει την διαθήκη του. Ωσάν μελλοθάνατος. Είναι ο ενδείκτης πρακτικής τής επί δικαίων και αδίκων ιστορίας της ανθρωπότητας, που στοχοποιεί εξέχουσες προσωπικότητες.

Και στο τιμόνι της χώρας ήλθε «αυτός», που στο εξωτερικό εξεμυστηρεύθη το αμίμητο «Διοικώ μια διεφθαρμένη χώρα». Κατά κάποιον τρόπο σ' αυτό υπάρχει μία αλήθεια, διότι σε εναντία περίπτωση «αυτός» δεν θα εξελέγετο σαν «αυτός» γι αυτό.

Τον ακολούθησε εκείνος ο «αυτός», ο οποίος βρέθηκε καταμεσής παλαιστρας διαστρεβλωμένων οικονομικών. Δηλαδή της πλασματικής και της πραγματικής. Η πολιτική οικονομία, την οποία όφειλε να διαχειριστεί κατά ένα ρεαλιστικό και προσαρμοσμένο στις νέες πραγματικότητες και στις μη προβλέψιμες συγκλίσεις, τελικά βρέθηκε άοπλος μπροστά στο συμβαίνον (πραγματική/δυννητική οικονομία). Ίσως δεν κατενόησε, ότι το χρέος κινείται σε άλλη τροχιά από ό,τι προβλέπουν οι σύμβουλοι οικονομολόγοι και ότι σε τελευταία ανάλυση και το χρέος γίνεται αντικείμενο εξαγοράς συνειδήσεων και ενός τρίτου τύπου πνιγμού των λαών.

Και το οικονομικό αυτό μελάνωμα εξεμεταλλεύθη ένας νεαρός με πειστικό λέγειν και εχρίσθη και αυτός «αυτός». Σ' αυτόν τον «αυτόν» θα επιμείνουμε έτι περισσότερο, διότι είναι ο νυν «αυτός». Επιστρέφοντας στην ρήση του Αριστοτέλους θυμόμαστε, ότι τα πράγματα τα γνωρίζουμε, όταν παρακολουθούμε την ανάπτυξή τους από την αρχή.

Στην αρχή ένας έφηβος έπεισε τους συμμαθητές του ότι οφείλουν να αντιμετωπίσουν ένα εχθρό, ήγουν το κράτος, του οποίου η δομή, ο σκοπός και οι δυνατότητές του προς το παρόν φαντάζουν αίνιγμα πολλαπλών προσεγγίσεων και ερμηνειών. Μία ιδιαιτέρου τύπου εγγενής ευφυΐα τον ωδήγησε στο αποφαντικό, ότι πρέπει να ταυτιστεί με αυτόν τον εχθρό. Θεώρησε ότι το κράτος καλώς θα κρατεί μόνον, όταν η συντελεστική του συμμετοχή θα παίξει τον μοιραίο της ρόλο. Οι αρχικές του δυνατότητες εξεδηλώνοντο με μία επιτηδειότητα αντιεξουσιαστικού χαρακτήρος.

Η μορφωτική του πορεία πόρω απείχε από τα έχοντα σχέσιν με τις επιστήμες. Αποκλειστική του ενασχόληση η πολιτική και πως η εκμετάλλευση της δημαγωγικής του δεξιότητας θα εκάλυπτε τα μειονεκτήματά του, δηλαδή της ελλείψεως μορφώσεως και της αρετής, όπως την εννοούσαν οι αριστεί των προγόνων μας και όχι οι αριστερόφρονες και οι πτερόεσσας συνειδήσεις «προοδευτικοί».

Τομείς ιδιαιτέρου ενδιαφέροντος η δυναμική εκτροπή από την ευταξία, η διαβουκόληση δι' απατηλών προσδοκιών, η εξαπάτηση ως προς τους συλλογικούς σκοπούς, η αποκοίμηση των φεγγαροπερπατητών, η απονάρκωση των ευπροσβλήτων, η παράπειση των κατασπιλωμένων, το δέλεαρ των αγαθών, η παγίδα των αντιφρονούντων. Η σύντονος και επίμονος μέριμνά του ήταν και είναι να παραμείνει στην συνείδηση ενός ποδηγετούμενου ποιμνίου, ως ο μελίρρητος, ο γητευτής, ο αναγκαίος, ο τα πάντα πληρών και λαού χορηγός ελπίδων και προσβασίμων ονείρων.

Η αποκάλυπτη φιλοδοξία του ήταν και είναι η εξουσία πάνω σε ένα αλαφρόπιστο, αφελή, αμόρ-

φοτο, εγωκεντρικό, ανερμάτιστο, φίλαυτο και ιδιοτελή Έλληνα ή ακόμη και ελληνοποιημένο ψηφοφόρο. Κυρίως τον Έλληνα που έχει ως κανόνα ζωής την αδιαφορία για το γενικό συμφέρον. Αυτόν τον Έλληνα σπούδασε στο πανεπιστήμιο των λαϊκών τόπων δοσοληψιών ο νυν «αυτός» και εξακολουθεί να τον μελετά, ούτως ώστε να κατορθώσει, δια πάσης Μακιαβελλικής επινοήσεως να παραμείνει στα πράγματα των αξιωμάτων, στο δεσμείν και λύειν και στην παντοδυναμία. Εξ άλλου στο νου του αενάως περιδινίζεται το ρηθέν υπό του Γεωργίου Κονδύλη το «...αν γνώριζα πόσο ζώα είναι ο Ελληνικός λαός θα τον διοικούσα από δεκανέας».

Ο νυν «αυτός» έχει κάτι το χαρακτηριστικό ιδιάζον, το ετεροειδές. Επιδιώκει την διαφορετικότητα, διότι έτσι δικαιολογεί τις πεποιθήσεις του περί ριζοσπαστισμού και αποκοπής από κάθε τι που έχει σχέση με Ελληνική Ιστορία, με Ελληνική Παράδοση, με Ελληνικό Πολιτισμό, με θρησκευτική πίστη, με εθνικό φρόνημα, με Ελληνική πολεμική αρετή, με Ελληνικές διαχρονικές αξίες. Ακόμη και η εμφάνισή του είναι επιμελημένα διαφορετική. Επιδιώκει κατά το μάλλον να πείσει, ότι η διαφορετικότητα στην ενδυματολογική περιβολή σημαίνει ισχυρή προσωπικότητα διεθνούς ακτινοβολίας που δεν δίδει σημασία σε πρωτόκολλα και το κοινώς αποδεκτόν ειωθός. Δηλαδή διακεκριμένη προσωπικότητα, ξεχωριστή εμφάνιση. Όπως Fidel Castro, Mao Zedong, Fuhrer Adolf κ.α.

Αυτός ο νυν «αυτός» έχει μολυνθεί από κάποια διανοήματα, αποκεκλιμένα από τις Ελληνικές σταθερές και τα οποία δεν δείχνει να μπορεί αλλά και ούτε θέλει να τα αποβάλλει. Γιατί άλλωστε να κάνει κάτι τέτοιο την στιγμή που πανταχόθεν δέχεται συγχαρητήρια για την ακολουθούμενη πολιτική του. Εξ άλλου και παρά το γεγονός, το τοις πάσι γνωστόν, ότι όταν ένας πολιτικός δέχεται συγχαρητήρια από ξένους πολιτικούς ηγέτες σημαίνει ότι αυτός ο πολιτικός ενεργεί εις βάρος των συμφερόντων του κράτους/έθνους του οποίου ηγείται. Δεν συγκινείται ακόμη και όταν οι γηγενείς (ιθαγενείς μήπως;) του καταμαρτυρούν -χλιαρώ τω τόνω- εθνική προδοσία για την περιίπτωση της Μακεδονίας και των όσων άλλων ζητημάτων θα μπορούσαν να τρώσουν την Ελληνική ολότητα.

Όλες αυτές οι προκαταλήψεις των μη οπαδών του δεν τον αποθαρρύνουν από του να συνεχίσει κατά τρόπον που οι συγχαίροντες αυτόν παράγοντες του εξωτερικού θεωρούνται από αυτόν πιο σημαντικοί από τους οπαδούς και μη του εσωτερικού. Έτσι λοιπόν συνεχίζει ανεπίσχετος την ορμητική του πορεία με σκοπό να καταλυθεί κάθε έννοια που διέπεται από λογικούς ειρμούς και σχέσιν έχει με τα εννοήματα Θεός,

θηρσκευτική πίστη, έθνος, εθνική άμυνα, εθνικά σύμβολα, εθνικό φρόνημα, εθνική υπερηφάνεια, λαβωμένα ελληνική γλώσσα, πολυστένακτος ελληνική παιδεία καθώς και ό,τι θυμίζει αξίους της πατρίδος Έλληνες κεκτημένοι και όσους μελλοντικά επαναστήσουν εκείνους τους εθνικούς συντελεστές για μία ακόμη παλιγγενεσία, δηλαδή τους αγέννητους νεκρούς.

Από ό,τι μας μηνύει αυτός ο «αυτός» εμείς αντιλαμβανόμαστε, ότι εργαλειοποιεί το σύστημα κατευθυνόμενων και κατευθυνόντων ψυχολογικών επιχειρήσεων δια των media, ώστε να απαρνηθούμε σταδιακά κάποιες παραδοσιακές θέσεις και να μεταπεισθούμε για την θνησιμότητα της ψυχής και για την ανυπαρξία της ελευθέρας βουλήσεως. Ας το χωνέψουμε μας λένε. Δεν φαίνεται κάτι που να στηρίζει μία πίστη. Για να ισορροπήσουμε ψυχικά θα πρέπει να πιστέψουμε στον θάνατο της τέχνης, στο θάνατο της φιλοσοφίας, στο θάνατο της λογοτεχνίας, στον θάνατο της διαφοράς. Μας λέγει να πιστέψουμε ακόμη και στον θάνατο της πολιτικής. Και επιχειρηματολογεί και για να γίνει πιο πειστικός μας δακτυλοδεικνύει τα μέλη που κάθονται στα έδρανα του κοινοβουλίου. Τονίζει το πόσο ανέντιμα, υποκριτικά και αλλόδοξα αποδεικνύονται σε κάθε δοκιμασία. Εισηγείται την ιδέα του πολιτικού διαχειριστού που υπακούει σε ξένες ντιρεκτίβες για επίτευξη αποφασιστικού αποτελέσματος και καταλήγει στο θάνατο της μεταφυσικής. Και τούτο το επιρρωνύει με την ιδιωτική του συμπεριφορά αδιαφορώντας για την μεταθανάτιο φήμη του, αφού διάγει ένα απροκάλυπτο βίο που θυμίζει τα προνομιούχα ζωντανά του George Orwell στο βιβλίο του “The animal farm”.

Ας προστεθεί και τούτο. Η αδιαφιλονίκητη αλαζονεία της εξουσίας, φαίνεται και από δύο ίσως διαφεύγουσες λεπτομέρειες. Η μία είναι η υπερχειλίζουσα οίησή του, ότι αισθάνεται υπέροφρος την στιγμή που σε ηλικία σαράντα ετών είναι πρωθυπουργός μιας χώρας. Η άλλη λεπτομέρεια είναι αυτή, όπου η οίησή του περί την ιδιότητά του τον οδηγεί στο επίταγμα εντός του κοινοβουλίου με το «...τόρα μιλάει ο πρωθυπουργός της χώρας».

Φυσικόν επόμενον είναι να διατυπωθεί υφ' ημών, των μη σκεπτομένων -κατά την άποψη του «αυτού»- μία δειλή προτροπή. Να αναζητηθεί κάποια ακτινοβολούσα και αδιάφθορος προσωπικότητα, η οποία πρέπει να ανακαλέσει τον Sigmund Freud εκ της πνευματικής εφεδρείας και επανεξετάσει την προσωπική ψυχική επίδοση ενός ονειρευομένου. Να εντοπίσει το ό,τι δήποτε αποκλίνει από το φυσιολογικό. Επί παραδείγματι για τις λογικές του αντιφάσεις. Για την έδραση επί σχιζοφρενοφανούς πεδίου, ενός δια-

βοήτου ιδιοφυούς. Ενός επιτηδείου, ο οποίος καρπούται, ένεκα της εξαιρετικά ευελίκτου ικανότητας του στους αμυντικούς του ελιγμούς, και σκοπεύοντας στην εξασφάλιση των κεκτημένων του εις το διηνεκές. Να καταστήσει σε όλους μας κατανοητόν, ότι καταρρίπτονται όλες οι μυθοπλασίες ενός μιμητού λαοπλάνου και, ότι αυτός ο εξαίρετος ανακληθείς επιστήμων οφείλει να δώσει στον κόσμο μία διεξοδική ερμηνεία των ευρημάτων του και τέλος να ασκήσει μία ολιστική ιατρική, ώστε να ιδωθεί ο πάσχων κάτω από την παραδοσιακή οπτική του πολύπαθου ελληνισμού.

Ας πάμε τώρα να εξετάσουμε τους «αυτούς».

Αυτοί οι «αυτοί» είναι οι 300 εκπρόσωποι των δέκα εκατομμυρίων Ελλήνων, οι οποίοι Έλληνες ανήκουν και αυτοί στους «αυτούς». Εδώ πρέπει να αναγνωρίσουμε, ότι οι 300 της βουλής ανήκουν στους δυστυχισμένους θνητούς. Και αυτό επειδή ενώ ο κάθε πολίτης ανεξαρτήτως ιδιότητος -πλην πολιτικού- μπορεί και αποβλέπει σε επαίνους, αντιθέτως ο πολιτικός μπορεί μόνον να ελπίζει ότι θα αποφύγει την μομφή, την καταφορά και την έγκληση για κάποιο είδος και βάρος μιας ενοχής του.

Δεν έχουμε σαφή εικόνα για τους 300 «αυτούς», για το εάν έχουν επίγνωση της κλίμακος σοβαρότητας της ευθύνης των απέναντι στον κόσμο που εκπροσωπούν. Δεν γνωρίζουμε το κατά πόσον έχουν κατανοήσει την νεωτερικής επιδράσεως μετάλλαξη του πολίτου σε ασύνειδο καταναλωτή και ποία είναι η θέση τους σαν αποκλειστικών εκπροσώπων και όχι σαν φορέων αλλοτρίων εντολοδόχων της εξουσίας. Άραγε γνωρίζουν την διαφορά εξουσίας και συνετής υπηρετήσεως του λαού τους; Γνωρίζουν την μειούμενη εθνική μας ισχύ, η οποία εκχωρείται σε διεθνείς συλλογικότητες (EU, NATO, IMF, FAO, GATT, EF TA, CU κλπ), οι οποίες δρουν κατά το μάλλον εις κόστος των υπό βεβήλωσιν ασθενούντων «στρατηγικών εταίρων» καταβαρυνόμενους κάθε έννοια εταιρικής αλληλεγγύης;

Ποιός από «αυτούς» θα αμυνθεί για τα συμφέροντα της Ελλάδος; Ακόμη και οι πιστωτές αντί υποστηρίξεως θα φροντίσουν να συλήσουν τα όσα κράτη κρίνουν «αυτοί», ότι δεν είναι ανταγωνιστικά και η πορεία τους μαρτυρεί, ότι αργοπεθαίνουν σαν φυλετικές, πολιτισμικές και εθνικές οντότητες.

Τι λένε οι 300 για την διογκούμενη ανασφάλεια των πολιτών για το αύριο; Ποιός επωμίζεται τις ευθύνες; Γιατί «αυτοί» οι εκλεκτοί καλλιεργούν την ιδέα υπαρκτών και μη φόβων μέσω της αγοράς και των media; Ίσως για να συντηρείται το αίσθημα στους πολίτες, ότι είναι εξαρτώμενοι από «αυτούς» και από την φιλοφροσύνη και φιλοκοσμία τους. Τούτο όμως είναι ένα διανοητό ψέμα, αλλά ο κόσμος το προσπερ-

νά. Γιατί; Ίσως έφθασε η ώρα να αρχίσει ο κόσμος να σκέπτεται πραγματικά και όχι με την έννοια που ο νυν «αυτός» κατέδωσε στους ξένους περί μη σκεπτομένων Ελλήνων.

Για το κατά πόσον αυτοί οι 300 είναι φορείς αγαθών προθέσεων τους ερωτώμεν «...θα θέλατε να είστε βουλευτής και να βουλευέσθε αμισθί και μάλιστα να καταθέσετε ό,τι περιουσιακό στοιχείο έχετε στο δημόσιο ταμείο, όπως έκανε ο Καποδίστριας»; Η απάντηση θα αποκαλύψει το απύθμενο της υποκρισίας.

Αυτοί οι όσοι υποκριτές (για να μην αδικηθεί κάποιος, ο οποίος θέλει όντως να υπηρετήσει την πατρίδα αμισθί) με την συμπεριφορά τους καθημερινά μας προτρέπουν να αλλάξουμε τα πιστεύω μας. Μας υπερτονίζουν, ότι το νόημα της ηθικής είναι μία αποσυντεθειμένη θρησκεία. Αν θέλουμε να δεχθούμε ένα μεταλλασσόμενο νόημα ηθικής θα πρέπει να καταλάβουμε, ότι ηθική είναι η θεραπευνής της αναγκαιότητας. Και αναγκαιότητα σήμερα είναι ο οικονομισμός, η πνευματική τρομοκράτηση του εναντιούμενου στην δική μας θεώρηση των πραγμάτων και η εξουδετέρωση των αξιών προς δόξαν της κοινωνικής μηχανικής.

Τέτοιοι και χειρότεροι είναι και «αυτοί» οι βάρβαροι της παγκοσμιοποίησης (οικονομική elite), οι οποίοι ευθύνονται για τα μεγάλα μεταναστευτικά ρεύματα και οι οποίοι μάλιστα εις ουδένα λογοδοτούν για τις επερχόμενες -αιτιότητί των- αλλαγές στην ανθρωπότητα. Αυτοί είναι οι υποβολείς robores (δια της δυνάμεως) των πραγμάτων, ροπών και τάσεων του κόσμου. Αυτή η elite που δεν έχει κανένα δεσμό με κανένα τόπο του πλανήτη Γη. Είναι καταχθόνιοι και απρόβλεπτοι.

«Αυτοί» είμεθα και όλοι εμείς, οι οποίοι οδεύουμε προς μίαν αυτοκτονία του απομένοντος λογικού μας, όταν ευθυγραμμίζουμε τις πεποιθήσεις μας, οι οποίες εν τη χαλαρότητι και αμεθεξία μας ενίνονται στον εγκέφαλό μας από κάθε μπουρδολόγο των τηλεοπτικών panels χωρίς να κάνουμε τον κόπο να αμυνθούμε ανοίγοντας ένα βιβλίο της αρχαίας ελληνικής γραμματείας, η οποία θεωρείται η βάση της συγκροτήσεως του ενσόφου ανθρώπου και του δυτικού πολιτισμού.

Τέλος ας πούμε και ολίγα τινα για τα μυστήρια. Τα μυστήρια προτρέπουν σε αναζητήσεις. Είναι δοκίμια σκέψεως. Ιδού λοιπόν κάποιες προκλήσεις για σκέψη.

Δεχόμεθα καταιγισμούς απροσδιόριστου αναπαραγωγής ιδανικών και φαντασιακών παραστάσεων ψυχαναγκαστικής φύσεως. Μας επιβάλλονται άπειρες εικόνες και όνειρα, τα οποία εμείς εκδόντες άκοντες τα

αναπαράγουμε με μία ασκεψία, με ασυγκινησία και με αδιαφορία, παρ'όλον, ότι μέσα στην ίδια μας την οικογένεια παίζουμε ένα υπεύθυνο ρόλο για την ορθή διαπαιδαγώγηση των όσων μας διαδέχονται στην ζωή. Εκτός εάν πιστεύουμε, ότι το γήινο καθήκον μας είναι απλά η διαιώνιση του είδους μέσω μιας πράξεως απολαύσεως.

Μυστήριο είναι το γεγονός, ότι ο Έλληνας σαν εθνότητα και σαν φυλή άντεξε προ απειλών, προσβολών και κατακτήσεων ένεκα των διαχρονικών και ακαταβλήτων αξιών του. Το σημερινό μυστήριο είναι, ότι σταδιακά αποβάλλεται η αξία χρήσης λόγω της μειωμένης αναφοράς της. Η παραδοσιακή αξία πλέον μετατρέπεται σε αξία ανταλλακτική, σαν τούτο να είναι εμπόρευμα και σαν αξία σημείου, σαν ένα μέρος δηλαδή ενός όλου ή και σαν λεπτομέρεια ήσσονος αποτιμήσεως στο πλαίσιο ενός περιβάλλοντος αντιπαλοτήτων, όπου παρελαύνουν άπειρες εκδοχές μοντέλλων, τα οποία εσκεμμένα προβάλλονται από τους διαμορφωτές κοινών πεποιθήσεων.

Ο κόσμος που ζούμε έχει δεχθεί, ότι τα πράγματα που μας επιβάλλονται προορίζονται για μία αδιάκοπη μετατροπή. Μία αντιμετάθεση. Συνεπώς μία πολλαπλασιαζόμενη ακαθοριστία, η οποία συνιστά την αρχή της αβεβαιότητας. Κι εμείς λησμονώντας την επιλογή μας του, ότι ο δήμος κρατεί (δημοκρατία), στέκουμε υπνωτισμένοι και ανήμποροι προς αντίδραση σε όλες τις μεταβολές, θεωρώντας τες φυσικά επόμενα, διότι έχει προηγηθεί η κατάπεισή μας από τους επί πληρωμή «διανοούμενους» των media.

Δεν υπάρχει πλέον ένα φυσικό τέλος, όπως το γνωρίζαμε. Ο πολλαπλασιασμός μέσω των εικόνων καθίσταται επιδημία προσομοιώσεως και αυτή η προσομοίωση σταδιακά μετατίθεται σε μία δευτερογενή, τριτογενή κοκ παραγωγή προσομοιώσεως, η οποία διασπείρεται κατά τέτοιο τρόπο έως ότου συναντηθεί με την σύγχρονη θεωρία του χάους και την εν συνεχεία διασπορά της, ώστε το άτομο να αισθάνεται ανήμπορο να αντισταθεί, παρά μόνον να παρασυρθεί σε συμβιβασμούς (έ... τι να κάνουμε... μπορούμε να κάνουμε αλλιώς;). Αυτή η λογική της ιώδους (viral) διασποράς και μολύνσεως των εγκεφάλων μας είναι η νέα λογική των προς επιβολή μεταμοντέρνων αξιών, οι οποίες σταδιακά θα οδηγήσουν στην ρομποτοποίηση των κοινωνιών προς όφελος κάποιων elite, οι οποίες στο τέλος θα μεταπέσουν κι αυτές σε κατάσταση δυστυχίας, διότι δεν θα τύχουν κατανοήσεως ακόμη και από την ίδια τους την μεμιασμένη συνείδηση.

Λέει μία παροιμία, «εμαζώχτηκαν τα όρνια κι έκαναν τον μπούφο πρώτο».

Αυτό είναι γι «αυτόν» και γι «αυτούς» ένα από τα «μυστήρια» στην Ελληνική πολιτική ιστορία.

Με μια ματιά η Ελλάδα και ο Κόσμος

Γεγονότα και εξελίξεις στο διάστημα από 16 Δεκεμβρίου 2018 έως 5 Μαρτίου 2019.

Του Αντιστρατήγου ε.α. Χ. Μουστάκη
Επιτίμου Διοικητού 1ης Στρατιάς

1. ΕΘΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

α. Κύπρος

(1) Συνομιλίες

Η απεσταλμένη του γγ ΟΗΕ κ. Λουντ συναντήθηκε στις 16 Δεκεμβρίου 2018 και 4 Φεβρουαρίου 2019 με τους κύριους Αναστασιάδη και Ακιντζί, προκειμένου να διερευνήσει τη δυνατότητα επανέναρξης των ενδοκυπριακών συνομιλιών, ενώ οι δύο ηγέτες συναντήθηκαν στις 2 Φεβρουαρίου, με τον κ. Ακιντζί να δηλώνει ότι αυτό δεν σημαίνει και την επανέναρξη των συνομιλιών.

Μετά τη Συμφωνία των Πρεσπών η Διεθνής Κοινότητα θα ασκήσει πιέσεις και για τη λύση του κυπριακού, αναμένοντας ότι ο Έλληνας πρωθυπουργός θα δείξει την ίδια υποχωρητικότητα προκειμένου να έχει μια ακόμη, κατά τη γνώμη του, διεθνή επιτυχία παρά την αντίθεση της συντριπτικής πλειοψηφίας των Ελλήνων.

(2) Ενεργειακό

Συνεχίζονται οι γεωτρήσεις της EXON-MOBIL οικόπεδο 10 χωρίς παρενοχλήσεις από την Τουρκία, ύστερα από την προειδοποίηση των ΗΠΑ.

-Στις 28 Φεβρουαρίου ο υπουργός Ενέργειας της Κύπρου κ. Λιαροτρίπης και ο

αντιπρόεδρος της EXON MOBIL ανακοίνωσαν την ανεύρεση κοιτάσματος 5-8 τρισεκατομμυρίων κυβικών πόδων, με εκτιμώμενη αξία 30-40 δις. Δολαρίων.

Το κοιτάσμα από μόνο του δεν είναι οικονομικά εκμεταλλεύσιμο, αλλά μαζί με τα άλλα ανακαλυφθέντα και αυτά που θα προκύψουν από τις μελλοντικές γεωτρήσεις θα αποτελέσουν ικανοποιητικό σύνολο.

-Στις 20 Μαρτίου θα πραγματοποιηθεί η 6η Τριμερής συνάντηση των κύριων Αναστασιάδη, Τσίπρα και Νετανιάχου με την παρουσία του ΥΠΕΞ των ΗΠΑ κ. Πομπέο, στην οποία θα συζητηθεί και η συμφωνία για τον αγωγό East Med, ο οποίος ενεκρίθη και από την ΕΕ.

Η ανεύρεση του κοιτάσματος δημιουργεί νέα γεωπολιτικά δεδομένα, γιατί ΗΠΑ και Γαλλία θα συνάψουν αμυντικές συμφωνίες με την Κύπρο για την προστασία των ενεργειακών σχεδιασμών και των υποδομών των εταιρειών τους, γεγονός που θα αποτρέψει την Τουρκία ακόμη και από τη σκέψη για δυναμική επέμβαση. Η παρουσία μάλιστα του κ. Πομπέο στην 6η Τριμερή Ελλάδα-Κύπρου-Ισραήλ υποδηλώνει το ενδιαφέρον των ΗΠΑ να αναλάβουν την ηγεσία του συνασπισμού των χωρών της Α. Μεσογείου, με τη

σύμπραξη Γαλλίας και Ιταλίας, των οποίων οι εταιρείες συμμετέχουν στις γεωτρήσεις.

-Στις 10 Ιανουαρίου 2019 ο υπουργός Ενέργειας της Κύπρου κ. Λιαροτρίπης δήλωσε ότι εντός του 2019 θα αρχίσει νέος κύκλος γεωτρήσεων από την ENI-TOTAL στις οποίες θα περιληφθεί και το οικόπεδο 3, που τον Φεβρουάριο του 2018 δεν πραγματοποιήθηκαν έρευνες, λόγω παρεμποδίσεως από τουρκικά πολεμικά πλοία.

-Στις 7 Φεβρουαρίου, ενώ το BARBAROS συνέχιζε τις έρευνες στην περιοχή ανάμεσα στην Κύπρο και το Καστελόριζο, ο ΥΠΕΞ κ. Τσαβούσογλου δήλωσε ότι η Τουρκία θα πραγματοποιήσει γεωτρήσεις γύρω από την Κύπρο και με τα δύο γεωτρύπανα FATIH (ΠΟΡΘΗ-ΤΗΣ) και το νέο που ονόμασε Yavuz (άγριος), προσθέτοντας ότι «θα πρέπει να καταλάβουν όλοι, ακόμη και εταιρείες, που πραγματοποιούν γεωτρήσεις, ότι χωρίς εμάς δεν μπορεί να γίνει κάτι στη περιοχή, γιατί δεν θα το επιτρέψουμε».

β. Ε/Τ Σχέσεις

-Στις 20 Δεκεμβρίου ο Τούρκος ΥΕΘΑ κ. Ακάρ, συνεχίζοντας τις προκλήσεις του, δήλωσε ότι «Στο Αιγαίο και τη Μεσόγειο δεν θα υποχωρήσουμε από

τα δικαιώματα του λαού μας και των Τουρκοκυπρίων, και θα καταβάλλουμε κάθε προσπάθεια για να προστατεύσουμε τη Γαλάζια Πατρίδα».

-Από 4-6 Φεβρουαρίου ο Έλληνας πρωθυπουργός πραγματοποίησε επίσημη επίσκεψη και είχε συνομιλίες με τον κ. Ερντογάν για το σύνολο των Ελληνοτουρκικών διαφορών χωρίς κανένα θετικό αποτέλεσμα. Η επίσκεψη διεξήχθη σε καλό κλίμα, αλλά σκιάστηκε από τη διπλωματική απρέπεια της Τουρκίας, να επικηρύξει τους οκτώ πραξικοματίες αξιωματικούς στην Ελλάδα με 5,6 εκατομμύρια δολάρια, την ώρα που ο Έλληνας πρωθυπουργός πετούσε προς την Τουρκία. Το μόνο πρακτικό αποτέλεσμα που προέκυψε από την επίσκεψη ήταν η συμφωνία για επανέναρξη των Μέτρων Οικοδόμησης Εμπιστοσύνης (ΜΟΕ).

Οι συναντήσεις των ηγετών είναι χρήσιμες, αλλά θα πρέπει να γίνονται όταν έχουν να ανακοινώσουν κάποια συμφωνία και όχι μόνο για να διαπιστώσουν ότι διαφωνούν. Σε αυτή τη περίπτωση είναι καλύτερα να συναντιούνται εκπρόσωποί τους.

Όσον αφορά δε στις συνομιλίες για τα ΜΟΕ το μόνο καλό τους είναι, ότι τηρούν ανοικτούς τους διαύλους επικοινωνίας. Κατά τα άλλα η Τουρκία παραβιάζει κατά καιρούς ότι και αν έχει συμφωνηθεί.

-Στις 27 Φεβρουαρίου ξεκίνησε η αεροναυτική άσκηση «Γαλάζια Πατρίδα» που θα διεξαχθεί μέχρι τις 8 Μαρτίου στο Αιγαίο και την Ανατολική Μεσόγειο, την οποία η Τουρκία έχει χαρακτηρίσει ως τη μεγαλύτερη, που έχουν πραγματοποιήσει ποτέ οι Ένοπλες Δυνάμεις της.

γ. Σκοπιανό

-Η συμφωνία των Πρεσπών για τη μετονομασία της «Δημοκρατίας της Μακεδονίας» σε «Βόρεια Μακεδονία» ενεκρίθη από τα κοινοβούλια των δύο χωρών και ετέθη σε ισχύ, ενώ στις 8 Φεβρουαρίου η Ελληνική Βουλή κύρωσε το «Πρωτό-

κολλο για προσχώρηση της «Βόρειας Μακεδονίας» στο ΝΑΤΟ.

Έκτοτε οι Σκοπιανοί με πρώτο τον Ζάεφ δηλώνουν ότι είναι «Μακεδόνες» και ότι μιλούν την «Μακεδονική γλώσσα» προκαλώντας τις αντιδράσεις της συντριπτικής πλειοψηφίας των Ελλήνων.

Οι Έλληνες κακώς διαμαρτύρονται και καταγγέλλουν τους Σκοπιανούς, γιατί αυτό το δικαίωμα τους το έδωσε η Συμφωνία των Πρεσπών.

-Στις 23 Φεβρουαρίου το ΥΠΕΞ της «βόρειας Μακεδονίας» απέστειλε ρηματική διακοίνωση στον ΟΗΕ για τη χρήση των όρων «Μακεδονικός/ή/ό» σύμφωνα με την οποία αυτοί θα χρησιμοποιούνται όταν σχετίζονται με την εθνική και πολιτισμική ταυτότητα του λαού, τη γλώσσα, την ιστορία, τον πολιτισμό, την κληρονομιά και άλλα χαρακτηριστικά, επισημαίνοντας ότι οι όροι αυτοί είναι διαφορετικοί από αυτούς, που χρησιμοποιούνται και σχετίζονται με την περιοχή της Μακεδονίας στην Ελλάδα.

-Στις 25 Φεβρουαρίου υποβολιμαίο ρεπορτάζ του BBC έκανε λόγο για «Μακεδονική μειονότητα» στην Ελλάδα, η οποία μέχρι την συμφωνία των Πρεσπών δεν αναγνωριζόταν, εξοριζόταν και καταπιεζόταν από το Ελληνικό κράτος.

Από τις μέχρι σήμερα κινήσεις των Σκοπιανών και το υποβολιμαίο ρεπορτάζ του BBC αποδεικνύεται ότι η συμφωνία των Πρεσπών, όχι μόνο δεν έλυσε το πρόβλημα, αλλά αντιθέτως το επέτεινε, αναγνωρίζοντας «Μακεδονική» εθνότητα και «Μακεδονική γλώσσα» και δημιουργήσε τις προϋποθέσεις για τη διεκδίκηση από κάποιους Σλαβομακεδόνες, που ζουν στην Ελλάδα, αναγνώρισεως «Μακεδονικής μειονότητας» κατευθυνόμενους από ξένα κέντρα.

Οι μελλοντικές ελληνικές κυβερνήσεις θα πρέπει, αφού πλέον δεν είναι δυνατή η ακύρωση της Συμφωνίας, να επιδιώξουν τις όποιες βελτιώσεις, που θα ακυρώνουν της αλυτρωτικές

τους βλέψεις, μέσω της ενταξιακής διαδικασίας για την ένταξη τους στην ΕΕ.

2. ΒΑΛΚΑΝΙΑ

α. Αλβανία

Πολιτικό χάος έχουν προκαλέσει στην Αλβανία οι παραιτήσεις όλων των βουλευτών της αντιπολίτευσεως και οι συνεχείς κινητοποιήσεις και συγκρούσεις οπαδών της αντιπολίτευσης, που ζητούν την παραίτηση του κ. Ράμα.

β. Σερβία

-Στις 17 Ιανουαρίου ο κ. Πούτιν, κατά την επίσκεψη του στο Βελιγράδι, υπέγραψε με τον κ. Βούτσις συμφωνίες ύψους 600 εκατομμυρίων Ευρώ, του πρότεινε την επέκταση του Turkish Stream μέχρι τη Σερβία και την ένταξη της στην Ευρωασιατική Ένωση, επισκέφθηκε το ναό του Αγίου Σάββα και συναντήθηκε με τον Πατριάρχη κ. Ειρηναιο.

Όλες οι κινήσεις του κ. Πούτιν αποβλέπουν στην αποστολή μηνύματος στην Διεθνή κοινότητα ότι η Σερβία βρίσκεται υπό την προστασία της ομόδοξης Ρωσίας και ότι θα κάνει το παν για να την κρατήσει εκτός ΕΕ και ΝΑΤΟ. Από την πλευρά του ο κ. Βούτσις, γνωρίζοντας το ενδιαφέρον και της ΕΕ εξακολουθεί να παίζει σε δύο ταμπλό. Μέχρι τότε όμως;

Στις 22 Δεκεμβρίου 2018 το Κόσοβο έχοντας τη στήριξη των ΗΠΑ ανακοίνωσε τη δημιουργία στρατού, παρά την αντίθεση της ΕΕ και του ΝΑΤΟ, προκαλώντας και νέα ένταση στις σχέσεις με τη Σερβία.

-Οι φήμες ότι η Σερβία βρίσκεται σε μυστικές συνομιλίες με το Κόσοβο για ανταλλαγή εδαφών έχει προκαλέσει της διαμαρτυρίες της αντιπολίτευσεως, της οποίας οι οπαδοί προβαίνουν σε ογκώδεις διαδηλώσεις κάθε εβδομάδα.

3. ΤΟΥΡΚΙΑ

α. Εσωτερική Κατάσταση

Συνεχίζονται οι διώξεις εναντίον των αντιπάλων του Ερντογάν, ο οποίος στα πλαίσια της προεκλογικής εκστρατείας για τις αυτοδιοικητικές εκλογές περιοδεύει ανά τη χώρα εκφωνώντας πύρινους λόγους κατά των πάντων και ιδίως κατά της Ελλάδας και της Κύπρου, προκειμένου να εξασφαλίσει τη στήριξη των εθνικιστών.

β. Εξωτερικές Σχέσεις

(1) Με ΗΠΑ

Συνεχίζεται η ένταση μεταξύ των δύο χωρών λόγω:

- Της μη εκδόσεως του Γκιουλέν.
- Αρθρου του κ. Ερντογάν στους Times της Ν. Υόρκης με το οποίο, επικρίνοντας τη στρατηγική των ΗΠΑ κατά του ISIS στη Συρία και το Ιράκ, προκάλεσε την οργισμένη αντίδραση του Λ. Οίκου.
- Της υποστηρίξεως του ηγέτη της Βενεζουέλας κ. Μαδούρου.
- Της μη εφαρμογής των κυρώσεων σε βάρος του Ιράν.
- Της αρνήσεως του κ. Τραμπ να επιτρέψει στην Τουρκία τη δημιουργία ζώνης ασφαλείας Ανατολικά του Ευφράτη στη Συρία.
- Της υπογραφής από τον κ. Τραμπ διατάγματος στις 19 Φεβρουαρίου 2019, με το οποίο αναστέλλεται επ' αόριστον η παράδοση στην Τουρκία των ο/φ F-35, και άλλου στρατιωτικού υλικού, λόγω της επιμονής του κ. Ερντογάν για την αγορά πυραύλων S-400 από τη Ρωσία.

(2) Με τη Γαλλία

Οι κύριοι Ερντογάν και Τσαβουσόγλου επέκριναν με βαρείες εκφράσεις τον κ. Μακρόν για τη πρόθεση του να αναλάβει η Γαλλία την προστασία των κούρδων στη Συρία, μετά την αποχώρηση των ΗΠΑ και την απόφασή του, να οριστεί η 24 Απριλίου, ως ημέρα μνήμης για τη γενοκτονία των Αρμενίων το 1915.

(3) Με τη Ρωσία

Παρά τις καλές σχέσεις των δύο

χωρών, ο κ. Πούτιν δεν φαίνεται διατεθειμένος να επιτρέψει την δημιουργία από τον τουρκικό στρατό ζώνης ασφαλείας στη Συρία, ανατολικά του Ευφράτη.

(4) Με το Ισραήλ

Συνεχίζεται η ένταση μεταξύ των δύο χωρών με τους κύριους Ερντογάν και Νετανιάχου να ανταλλάσσουν αλληλοκατηγορίες πολύ συχνά.

(5) Με την ΕΕ

Στις 7 Φεβρουαρίου η Επιτροπή Εξωτερικών Υποθέσεων του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου ζήτησε από την ΕΕ, να αναστείλει επισήμως τις ενταξιακές διαπραγματεύσεις με την Τουρκία, επικαλούμενη την καταπάτηση ανθρωπίνων δικαιωμάτων, τις παρεμβάσεις στη δικαιοσύνη και τις κακές σχέσεις με την Ελλάδα, την Κύπρο και τους άλλους γείτονες της. Τη πρόταση έκρινε ως απαράδεκτη η Τουρκία.

4. ΗΠΑ

-Ασχημη τροπή για τον κ. Τραμπ παίρνει η έρευνα του ανεξάρτητου ανακριτή κ. Μιούλερ, για την υπόθεση παρεμβάσεως της Ρωσίας στις προεδρικές εκλογές, μετά τις αποκλύψεις του πρώην δικηγόρου του κ. Κοέν ότι τον πίεζε να πει ψέματα και τη σύλληψη του συμβούλου του κ. Στόουν με τις κατηγορίες της παρακώλυσης της δικαιοσύνης και της παρενοχλήσεως μαρτύρων. Στα κακά νέα για τον κ. Τραμπ είναι και η εκλογή στις 3 Ιανουαρίου 2019 στην προεδρία της Βουλής της κ. Πελόζι, η οποία αναμένεται να τηρήσει σκληρή στάση απέναντί του.

-Στις 19 Δεκεμβρίου ο κ. Τραμπ ανακοίνωσε ότι θα αποσυρθούν εντός 30 ημερών οι αμερικανικές δυνάμεις από τη Συρία, προκαλώντας τις αντιδράσεις των συμμάχων και πολλών συνεργατών του, καθώς και την παραίτηση του ΥΕΘΑ κ. Μάτις. Ύστερα από τις αντιδράσεις αναδιπλώθηκε και δήλωσε ότι η αποχώρηση θα γίνει εφόσον διασφαλι-

στεί η ήττα του ISIS.

Στις 17 Φεβρουαρίου ο απεσταλμένος του κ. Τραμπ στη Συρία δήλωσε ότι οι 2000 Αμερικανοί στρατιώτες, που βρίσκονται σε αυτή, θα αποσυρθούν σταδιακά και σε συνεννόηση με τους συμμάχους.

-Την 1η Φεβρουαρίου ο ΥΠΕΞ κ. Πομπέο ανακοίνωσε ότι η χώρα του αποχωρεί από τη Συμφωνία INF του 1987, για τον έλεγχο του ΠΟ μικρού και μεσαίου βεληνεκούς, καθώς η Ρωσία δεν δέχτηκε να ικανοποιήσει τους όρους των ΗΠΑ. Οι Ευρωπαίοι εξέφρασαν την ανησυχία τους για ένα νέο ανταγωνισμό σε εξοπλισμούς, όπως στον ψυχρό πόλεμο και η Ρωσία αντέδρασε, όπως στην παράγραφο 6.

-Στη Διεθνή Διάσκεψη για την Ασφάλεια στο Μόναχο στις 16-17 Φεβρουαρίου ο αντιπρόεδρος των ΗΠΑ κ. Πέιν επέκρινε τους Ευρωπαίους για την κατασκευή του αγωγού Nord Stream 2, που θα ενισχύσει την ενεργειακή εξάρτηση της ΕΕ από τη Ρωσία και την παραμονή τους στη Διεθνή Συμφωνία με το Ιράν, με τη κ. Μέρκελ να απαντά, καταχειροκροτούμενη από όλους τους Ευρωπαίους, ότι το γεωστρατηγικό συμφέρον της Ευρώπης επιβάλλει τη διατήρηση δεσμών με τη Ρωσία, την οποία χαρακτήρισε αξιόπιστη.

-Στις 17 Φεβρουαρίου ο κ. Τραμπ κήρυξε τις ΗΠΑ σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης, επικαλούμενος προβλήματα ασφαλείας, προκειμένου να ανακατευθύνει το ποσό των 8 δις δολαρίων από τα Υπουργεία Οικονομικών και Αμύνης για την κατασκευή του τείχους στα σύνορα με το Μεξικό.

Κατά της απόφασης προσέφυγαν στη Δικαιοσύνη 16 πολιτείες, που τον κατηγορούν, ότι χρησιμοποίησε μια δήθεν κρίση για να παρακάμψει το Κογκρέσο, που αρνείτο να το εγκρίνει. Το ίδιο θα πράξει και το Δημοκρατικό Κόμμα, όπως ανακοίνωσε εκπρόσωπος του.

Εξαιτίας των παράλογων ενεργειών του κ. Τραμπ έχουν επα-

ναληφθεί οι συζητήσεις για παραπομπή του στη δικαιοσύνη και την αποπομπή του, με την κ. Πελόζι να είναι θετική, ενώ στο παρελθόν υποστήριζε ότι θα έπρεπε να αποπεμφθεί μόνο με εκλογές.

5. ΕΕ

α. Γερμανία

-Στις 8 Φεβρουαρίου η ΕΕ ενέκρινε την κατασκευή του αγωγού Nord Stream 2 με τη σύμφωνη γνώμη της Γαλλίας, η οποία μέχρι πρότινος, εξέφραζε ανησυχίες για την ενεργειακή εξάρτηση της Ευρώπης από τη Ρωσία.

-Στις 22 Ιανουαρίου η κ. Μέρκελ και ο κ. Μακρόν υπέγραψαν στο Άαχεν της Βαυαρίας Συμφωνία Συνεργασίας κατά του εθνικισμού και την οικοδόμηση Ευρώπης Κυρίαρχης, ενωμένης και δημοκρατικής, χωρίς όμως τα οράματα του κ. Μακρόν, τα οποία δεν απεδέχθη η κ. Μέρκελ, λόγω των εσωτερικών προβλημάτων που αντιμετωπίζει.

-Σύμφωνα με έρευνα του Πανεπιστημίου Κόρμπουκ, που δημοσιεύτηκε στις 22 Φεβρουαρίου, η Γερμανία χρειάζεται 260000 μετανάστες το χρόνο μέχρι το 2060.

β. Γαλλία

-Το κίνημα των «κίτρινων γιλέκων» συνεχίζει τις κινητοποιήσεις με ολοένα και μικρότερη συμμετοχή, ύστερα από την ψήφιση από τη βουλή στις 31 Ιανουαρίου του δρακόντειου νόμου κατά των βανδαλισμών, που προβλέπει φυλάκιση ενός έτους και χρηματικό πρόστιμο 15000 ευρώ.

-Οι επιθέσεις των αντιπροέδρων της Ιταλικής κυβέρνησης κ. Σαλβίνι ηγέτη της Λέγκας του Βορά και Ντι Μάιο ηγέτη του κινήματος 5 Αστέρων κατά του κ. Μακρόν και η συνάντηση του κ. Σαλβίνι στις 5 Φεβρουαρίου με στελέχη του κινήματος «Κίτρινα Γιλέκα» στο Μοντραζί της Γαλλίας, προκάλεσαν την οργή της γαλλικής κυβέρνησης, η οποία ανακάλεσε προσωρινά, για προειδοποίηση όπως δήλωσε ο

εκπρόσωπος του Γάλλου προέδρου, τον πρόεδρο της στη Ρώμη.

γ. Ιταλία

-Ο κ. Σαλβίνι επιδιώκει την οικοδόμηση ευρωπαϊκού άξονα κατά της μετανάστευσης, με τον οποίο συμφωνεί και ο Ούγγρος πρωθυπουργός κ. Ορμπάν, χωρίς όμως να εντάσσεται σε αυτόν.

-Στις 25 Ιανουαρίου ο πρωθυπουργός κ. Κόντε σχολιάζοντας τη Συμφωνία Άαχεν της κ. Μέρκελ και του κ. Μακρόν, τους κατηγορήσε ότι ενώ μιλούν για την ΕΕ σκέφτονται μόνο τα συμφέροντά τους.

δ. Ισπανία

Ο κ. Σάντσεθ κήρυξε πρόωρες εκλογές για τις 28 Απριλίου, ύστερα από την καταψήφιση από τη Βουλή του προϋπολογισμού του.

ε. Βρετανία

Μετά την απόρριψη από τη βουλή της Συμφωνίας της Μει με την ΕΕ για το Brexit και την απειλή των ευρωσκεπτικιστών βουλευτών της, ανακοίνωσε στις 27 Φεβρουαρίου ότι θα φέρει νέα πρόταση στις 12 Μαρτίου και αν απορριφθεί θα καλέσει τη Βουλή στις 13 Μαρτίου να αποφασίσει αν εγκρίνει ή όχι ένα Brexit χωρίς Συμφωνία και αν ψηφίσει όχι, θα κληθεί εκ νέου στις 14 Μαρτίου να ψηφίσει αν επιθυμεί αναστολή της εξόδου πέραν της 29 Μαρτίου και μέχρι τέλος Ιουνίου.

Με τον τρόπο αυτό η κ. Μει θα κερδίσει χρόνο για να διαπραγματευτεί εκ νέου με την ΕΕ.

στ. Ευρωεκλογές

Στις ευρωεκλογές που θα διεξαχθούν στις 26 Μαΐου οι ευρωσκεπτικιστές θα αναδειχθούν σε δεύτερη δύναμη, γεγονός που θα δυσχεράνει τις αποφάσεις του ευρωκοινοβουλίου, αλλά και της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, αν Ιταλία, Ουγγαρία και Πολωνία ορίσουν ως επιτρόπους σκληρούς ευρωσκεπτικιστές.

6. ΡΩΣΙΑ

-Στις 16 Ιανουαρίου ο κ. Λαβρόφ δήλωσε ότι η Συμφωνία των Πρεσπών επιβλήθηκε έξωθεν και κατηγορήσε την Ελλάδα ότι αγνόησε τον ελληνικό λαό.

-Στις 7 Φεβρουαρίου ο αναπληρωτής ΥΠΕΞ κ. Ριαμκόφ δήλωσε ότι η Ρωσία, ύστερα από την απόσυρση των ΗΠΑ, ανέστειλε τη συμμετοχή της στη Συμφωνία INF, προσθέτοντας ότι η χώρα του είναι πρόθυμη να εξετάσει νέες αμερικανικές προτάσεις.

-Στις 20 Φεβρουαρίου ο κ. Πούτιν, καυτηριάζοντας την απόφαση του κ. Τράμπ για απόσυρση των ΗΠΑ από τη Συμφωνία INF του 1987, υποστήριξε ότι οι αιτιάσεις της Ουάσιγκτον ήταν προσχηματικές και έγιναν για να δικαιολογηθεί η εγκατάσταση πυραύλων μικρού και μεσαίου βεληνεκούς στην Ευρώπη. Προειδοποίησε δε πως, αν οι Αμερικανοί εγκαταστήσουν τέτοιους πυραύλους, η Ρωσία θα βάλει στο στόχαστρό της όχι μόνο τις χώρες που θα τα φιλοξενούν, αλλά και τις ίδιες της ΗΠΑ, προσθέτοντας ότι αν κάποιοι θέλουν μια κρίση όπως αυτή της Κούβας το 1962, καλώς να ορίσουν.

7. ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

α. Συρία

-Μετά την απόφαση του κ. Τραμπ στις 19 Δεκεμβρίου 2018 για αποχώρηση των ΗΠΑ από τη Συρία, ο κ. Ερντογάν δήλωσε ότι ο τουρκικός στρατός θα εισβάλει ανατολικά του Ευφράτη και θα δημιουργήσει ζώνη ασφαλείας, κατά μήκος των συνόρων, εντός του συριακού εδάφους για την εγκατάσταση των 4 εκατομμυρίων σύρων προσφύγων, που έχουν καταφύγει στην Τουρκία, αλλά μέχρι τώρα δεν έχει εξασφαλίσει την ανοχή των ΗΠΑ και της Ρωσίας ή τουλάχιστον του ενός. Προ αυτής της απειλής οι κούρδοι επισκέφτηκαν τη Γαλλία και ζήτησαν από το κ. Μακρόν να καλύψει το κενό που

αφήνουν οι ΗΠΑ. Αυτός προειδοποίησε τον κ. Ερντογάν, ότι δεν θα αφήσει τους κούρδους μόνους, με τον κ. Τσαβούσογλου να του απαντά ότι αυτό δεν θα ήταν ωφέλιμο για κανέναν και ότι η Τουρκία δεν θα είναι υπεύθυνη, αν τα στρατεύματα της και οι σύμμαχοι τους βρουν στο δρόμο τους στη Συρία τα γαλλικά στρατεύματα.

-Στις 28 Δεκεμβρίου 2018 οι κούρδοι παρέδωσαν την Μπανμίζ στο στρατό του Άσαντ και αποχώρησαν, κατόπιν συμφωνίας με τη μεσολάβηση της Ρωσίας. Ο κ. Ερντογάν, που μέχρι τότε απειλούσε με επίθεση, δήλωσε ικανοποιημένος.

-Στις 14 Φεβρουαρίου συναντήθηκαν στο Σότσι της Ρωσίας οι κύριοι Πούτιν, Ερντογάν και Ροχανί και συζήτησαν για τη συγκρότηση της επιτροπής που θα συντάξει το νέο σύνταγμα της Συρίας.

-Στις 8 Φεβρουαρίου η εκπρόσωπος του Κρεμλίνου κ. Ζαχάροβα επέστησε την προσοχή της Τουρκίας, που έχει αναλάβει την ευθύνη για την τήρηση της εκεχειρίας στη ζώνη αποκλιμάκωσης της Ιντιλίμπ, ζητώντας της να τηρήσει της υποχρεώσεις της.

-Οι υπό κουρδικό έλεγχο Συριακές Δημοκρατικές Δυνάμεις κατέλαβαν και το τελευταίο οχυρό του ISIS στο χωριό Μπαγούζ. Αυτό ήταν και το τέλος του Ισλαμικού Κράτους, που ταλαιπώρησε επί 5 χρόνια τη Συρία και το Ιράκ.

Η απόφαση του κ. Τραμπ για αποχώρηση των ΗΠΑ από τη Συρία θα καταστήσει τη Ρωσία ρυθμιστή της ασφάλειας στη Μ. Ανατολή και θα αναβαθμίσει το ρόλο της στην Ανατολική Μεσόγειο, με ότι αυτό συνεπάγεται για τις χώρες της περιοχής. Κερδισμένη θα είναι σε αυτήν την περίπτωση και η Τουρκία, γιατί η Ρωσία δεν θα επιτρέψει τη δημιουργία ανεξάρτητου κουρδικού κράτους στη Β. Συρία.

β. Ιράν

Στις 11 Φεβρουαρίου ο κ.

Ροχανί, μιλώντας σε διαδηλωτές, είπε ότι ο ιρανικός λαός θα αντιμετωπίσει με επιτυχία τις οικονομικές κυρώσεις των ΗΠΑ και απέρριψε τις εκκλήσεις της Ουάσιγκτον για απόσυρση των ιρανικών δυνάμεων από τη Συρία.

-Την ίδια ημέρα ο ηγέτης των Φρουρών της Επανάστασης, με αφορμή τα 40 χρόνια από την επανάσταση, δήλωσε 'το «αν μας επιτεθούν θα ισοπεδώσουμε το Τελ Αβίβ και τη Χάιφα».

γ. Ισραήλ

Στις 9 Απριλίου θα διεξαχθούν εκλογές, στις οποίες θα απειληθεί ο κ. Νετανιάχου από τον μετριοπαθή στρατηγό κ. Γκαντς, ο οποίος έχει υιοθετήσει πιο μετριοπαθείς θέσεις, υποστηρίζοντας ότι το Ισραήλ πρέπει να επιστρέψει στους Παλαιστίνιους τμήματα της κατεχόμενης Δυτικής Όχθης.

δ. Ιράκ

Στις 3 Φεβρουαρίου ο κ. Τραμπ δήλωσε ότι επιθυμεί της διατήρηση αμερικανικών στρατευμάτων για την επιτήρηση του Ιράκ, με τον πρόεδρο του Ιράκ κ. Σαλίχ να του απαντά, ότι ο μόνος λόγος που δικαιολογεί την παραμονή των Αμερικανών στο Ιράκ είναι ο πόλεμος κατά της τρομοκρατίας.

8. ΑΣΙΑ

α) Κίνα

-Στις 4 Μαρτίου το Bloomberg δημοσίευσε ότι οι διαπραγματεύσεις ανάμεσα στις ΗΠΑ και την Κίνα με στόχο τον τερματισμό του εμπορικού πολέμου έχουν σημειώσει πρόοδο και ότι ενδεχομένως να επιτευχθεί συμφωνία μέχρι το τέλος Μαρτίου.

-Την 1 Μαρτίου ο ΥΠΕΞ των ΗΠΑ κ. Πομπέο διαβεβαίωσε τις Φιλιππίνες ότι η χώρα του θα σταθεί στο πλευρό τους, αν δεχτούν απειλή από την Κίνα.

β) Β. Κορέα

Σε απόλυτη αποτυχία κατέ-

ληξε η δεύτερη συνάντηση που είχαν οι κύριοι Τραμπ και Κιμ στις 28 Φεβρουαρίου στο Ανόι χωρίς να οριστεί νέα στο μέλλον.

9. BENEZOYELLA

-Σε χάος έχει βυθιστεί η χώρα από τις 23 Ιανουαρίου που ο αρχηγός της αντιπολίτευσης και πρόεδρος του εκλεγμένου κοινοβουλίου κ. Γκουαϊντό αυτοανακηρύχθηκε προσωρινός Πρόεδρος της Βενεζουέλας, ζητώντας ελεύθερες εκλογές, τις οποίες απορρίπτει ο κ. Μαδούρο.

-Στις 23 και 24 Φεβρουαρίου η αντιπολίτευση επιχείρησε να περάσει ανθρωπιστική βοήθεια από Κολομβία και Βραζιλία, αλλά ο στρατός του κ. Μαδούρο την παρεμπόδισε πυροβολώντας εναντίον του πλήθους που συνόδευε τα φορτηγά. Σκοτώθηκαν τρεις άνθρωποι και τραυματίστηκαν πάνω από 300.

-Τον κ. Γκουαϊντό έχουν αναγνωρίσει όλες οι λατινοαμερικανικές χώρες πλην του Μεξικού, οι ΗΠΑ, η Βρετανία, η Γαλλία, η Γερμανία, η Ισπανία και όλες οι πολιτισμένες χώρες πλην Ρωσίας, Κίνας, Τουρκίας και Ιράν. Η ΕΕ, παρόλο που το Ευρωκοινοβούλιο είχε ψηφίσει υπέρ της αναγνώρισής του κ. Γκουαϊντό, περιορίστηκε σε συστάσεις για ελεύθερες εκλογές, λόγω της αρνητικής στάσεως της Ιταλίας. Κατά της απόφασης του Ευρωκοινοβουλίου ψήφισαν και οι ευρωβουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ. Η Ελληνική κυβέρνηση, κρύφθηκε πίσω από τη θέση της ΕΕ για ελεύθερες εκλογές, ενώ το Κόμμα τάχθηκε υπέρ του Μαδούρο.

-Στις 25 Φεβρουαρίου ο κ. Τραμπ επέβαλε νέες κυρώσεις σε βάρος του Μαδούρο και άφησε ανοιχτό το ενδεχόμενο στρατιωτικής επεμβάσεως, με την οποία είναι αντίθετη η ΕΕ.

-Την 1η Μαρτίου Ρωσία και Κίνα έβαλαν VETO στο σχέδιο ψηφίσματος, που κατέθεσαν οι ΗΠΑ στο ΣΑ/ΟΗΕ, για καταδίκη της κυβερνήσεως Μαδούρο.

Συντάκτης Σάββας Αργουζής Γεν Γραμματέας ΕΛΙΣΜΕ

Αγαπητοί Συνδρομητές του Περιοδικού μας

Σας παραθέτουμε τις διάφορες δραστηριότητες του Ινστιτούτου ταξινομημένες στους παρακάτω τομείς, όπως ακριβώς ενημερώνονται κάθε εβδομάδα τα μέλη μας και αφορούν το χρονικό διάστημα από 14 Δεκεμβρίου 2018 έως 13 Μαρτίου 2019.

ΝΕΑ ΜΕΛΗ

20/12 Νάστος Παναγιώτης Συνταγματάρχης ε. α., Συγγραφέας
17/1 Ιωαννίδης Γεώργιος, Οικονομολόγος-Φοροτεχνικός
17/1 Πετρόπουλος Παναγιώτης, Αντιναύαρχος ΛΣ ε. α.
24/1 Παρλάντζας Μιλτιάδης, Υπολοχαγός (ΕΜ) ε. ε.
24/1 Τράπαλης Ιωάννης, Λογιστής
31/1 Παπαδοπούλου Μυροφόρα, Αρθρογράφος-Αναλύτρια
7/2 Παρασκευάκος Ιωάννης, Έμπορος, Σπουδαστής του Σ 19 Α
21/2 Κοσμίδου Κων/να, Υπάλληλος Υπουργ. Υποδομών-Μεταφορών
21/2 Μάνεση Δέσποινα, Υπεύθυνη Επικοινωνίας στη Γαλλία

ΜΕΤΑΒΟΛΕΣ ΜΕΛΩΝ

-Οι κ. Πορτοκαλάκης, Μπαλάφας, Τσαροπούλου και Μπράτση . Σπουδαστές Σεμιναρίων ανανέωσαν την εγγραφή τους και έγιναν τακτικά μέλη.
-Οι κ. Μεταξάς Νικ., Ηλιόπουλος Νικ., Καλλέας , Λεβάκος και Καραντζούλης ζήτησαν τη διαγραφή τους από μέλος.
-Οι Σπουδαστές Σεμιναρίων Πανδερμαράκη, Λαδόπουλος, Σιδεράκης, Βούρβας δεν ανανέωσαν την εγγραφή μετά 1 έτος και διεγράφησαν.

ΟΡΓΑΝΩΣΗ – ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

-Ενεργοποίηση του νέου e mail του ΕΛΙΣΜΕ, elisme@elisme.gr,
-Ορισμός ως εκπροσώπου του ΕΛΙΣΜΕ στη Θεσ/νίκη του κ. Γριβάκου Ευαγ. Αντιστράτηγου ε. α.
-Πραγματοποίηση στις 14/2 της Τακτικής Γενικής Συνέλευσης και Κοπή Βασιλόπιτας.
-Μετά από ειδοποίηση του ιδιοκτήτη περί 2πλασίας αύξησης του ενοικίου από τον Σεπ 2019, το ΔΣ αποφάσισε ότι δεν μπορεί να ανταποκριθεί σ' αυτή την απαίτηση και μετά από έρευνες ενός μηνός ενέκρινε τη μεταστέγασή του Ινστιτούτου στο Πειραιά Κολοκοτρώνη 102.Η μετακόμιση προβλέπεται να γίνει τη περίοδο του Πάσχα.

ΔΩΡΕΕΣ ΒΙΒΛΙΩΝ

-Το μέλος ΔΣ κ. Δουδούμης «Η Οργάνωση της Ασφάλειας στον Ευρωπαϊκό Χώρο», του Νικολάου Γιαν.
-Το Ίδρυμα Η. Κρίστη : «Το Δίκαιο του Πολέμου», «Η Έννοια της κρατικής κυριαρχίας και αυτοδιαθέσεως στο Διεθνές Δίκαιο» και Το Διεθνές Δικαστήριο».
-Η φίλη του ΕΛΙΣΜΕ κ. Πέτσιναρ Αλεξ. "Remembering Boutrow Boutrow Ghali"

ΗΜΕΡΙΔΕΣ-ΕΣΠΕΡΙΔΕΣ

1.Εσπερίδα «Η Συνθήκη των Πρεσπών»

Στις 19 Φεβρουαρίου πραγματοποιήθηκε από το ΕΛΙΣΜΕ στο «Απολλώνιο Πολιτιστικό Κέντρο». Ομιλητές ήταν ο Πρέσβης ε. τ. Αλέξανδρος Μαλλιάς, ο Καθηγητής του Πανεπιστημίου Πειραιώς Πέτρος Λιάκουρας και ο Αντιστράτηγος ε.α. Κωνσταντίνος Λουκόπουλος, ενώ Συντονιστής ήταν ο Γεώργιος Δουδούμης, Μέλος του ΔΣ του ΕΛΙΣΜΕ.

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ

1. «Το Εδαφικό Καθεστώς της Ελλάδος και οι Συνθήκες που το έχουν εγκαθιδρύσει»
Διοργανώθηκε από το ΕΛΙΣΜΕ και πραγματοποιήθηκε στα Γραφεία του, από 6 Φεβ. έως 6 Μαρ., διάρκειας 15 ωρών, με 5 Διαλέκτες, Συντονιστή το μέλος ΔΣ κ. Φωτίου, ήταν πολύ πετυχημένο και το παρακολούθησαν 35 Σπουδαστές.
2.Σεμινάριο Χ Κ (Σ 19 Β)
Το Ινστιτούτο Διεθνών Σχέσεων (ΙΔΙΣ) και το ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ (ΕΛΙΣΜΕ), συνδιοργάνωσαν το Σεμινάριο, «Προσομοίωση – Σεμινάριο Διακρατικού Χειρισμού Κρίσεων», που το πρώτο μέρος του πραγματοποιήθηκε στο ΕΛΙΣΜΕ στις 16 και 17/2, το δε 2ο μέρος πραγματοποιείται 16 & 17/3 στο ΙΔΙΣ. ΜΕΛΕΤΕΣ
Στην αρχή του έτους το ΕΛΙΣΜΕ ανήγγειλε τη σύναξη 2 φακέλων, ευελπιστώντας ότι θα συνεχίσει με την έκδοση των αντίστοιχων βιβλίων. Τα θέματα τα οποία θα εξετασθούν είναι:
-Οι Υβριδικοί Πόλεμοι και
-Η Αμυντική Ολοκλήρωση της Ευρωπαϊκής Ένωσης.
Ήδη καθορίστηκαν τα 20 επί μέρους θέματα, οι αντίστοιχοι συντάκτες τους και η όλη εργασία ευρίσκεται σε εξέλιξη. Συντονιστής της όλης εργασίας ορίσθηκε ο Διευθυντής Μελετών κ. Δασκαλάκης.

ΛΟΙΠΕΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

Πρόγραμμα «ΑΤΛΑΣ»
28/2 Ελήφθη από το Πάντειο Πανεπιστήμιο η έγκριση πρακτικής άσκησης της Όλγας Γιαλή, η οποία ανέλαβε ήδη δράση. ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ
-Πρόταση από την κ. Πέτσιναρ Αλεξ. συνεργασίας του Κέντρου Ειρήνης και Ανάπτυξης του Πανεπιστημίου ΟΗΕ Βελιγραδίου με το ΕΛΙΣΜΕ.
-Επισκέψεις στα γραφεία μας του Ακολούθου Άμυνας της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, στις 18/2 και του Ακολούθου Άμυνας της Πρεσβείας της Δημοκρατίας της Σερβίας, στις 20/2, για ενημερωτική επαφή.
ΟΜΙΛΙΕΣ
7/2 Του φίλου ΕΛΙΣΜΕ κ. Χαλάτση Ξενοφ., με θέμα «Η Κρίση στο Μαλί το 2012. Τρέχουσα κατάσταση –Προοπτικές».
21/2 Του μέλους κ. Μαλτέζου Χρ., με θέμα «Η Ναυοτεχνολογία σε προχωρημένα Οπλικά Συστήματα».
7/3 Του Αντιπροέδρου Δ Σ κ. Μπασαρά Ανασ., με θέμα «Η Επισκόπηση της Διηνεκούς Ελληνικής Οικονομικής Κρίσης και η Γυμνή Αλήθεια»

Για την Επανάσταση του 1821

«Όταν αποφασίσαμε να κάμουμε την Επανάσταση, δεν εσυλλογισθήκαμε, ούτε πόσοι είμεθα, ούτε πως δεν έχουμε άρματα, ούτε ότι οι Τούρκοι εβαστούσαν τα κάστρα και τας πόλεις, ούτε κανέναν φρόνιμο μας είπε; «πού πάτε εδώ να πολεμήσετε με τα σιταροκάραβα βατσέλια». Αλλά, ως μια βροχή, έπεσε εις όλους μας η επιθυμία της Ελευθερίας μας και όλοι και οι κληρικοί και οι προεστοί και οι καπεταναίοι και οι πεπαιδευμένοι και οι έμποροι, μικροί και μεγάλοι, όλοι εσυμφωνήσαμε εις αυτόν το σκοπό και εκάμαμε την επανάσταση».

Θεόδωρος Κολοκοτρώνης (Από το λόγο του στην Πνύκα στις 8 Οκτ 1838).

Η ελληνική επανάσταση του 1821, επικός απελευθερωτικός αγώνας, του επί αιώνες, υπόδουλου ελληνικού λαού, υπήρξε ο πιο σημαντικός σταθμός της ιστορίας του Νεώτερου Ελληνισμού.

Σφράγισε την εθνική πορεία των Ελλήνων, αφού η επιτυχής τελική έκβασή του, μετά από εννιά

χρόνια σκληρού, ηρωικού, αλλά και αιματηρού πολέμου, σε πολλά μέτωπα, σήμανε την ίδρυση, από το 1830, του ελληνικού κράτους και την ένταξη της Ελλάδος, ύστερα από πολλούς αιώνες, στον πολιτικό χάρτη των ανεξάρτητων κρατών της γης.

Και γύρω απ' αυτό το, αρχικά, μικρό κράτος, που δεν ανταποκρινόταν στις προσδοκίες και τις θυσίες των αγωνιστών του '21, θα συγκεντρωθεί σιγά-σιγά όλος ο Ελληνισμός για να πραγματοποιήσει τη νέα του ιστορική πορεία.

Ο αγώνας της εθνικής παλιγγενεσίας, μακροχρόνιος, άνισος, με κορυφώσεις ηρωισμού αλλά και με περιόδους κάμψης και κατάπτωσης, κατόρθωσε να σφυρηλατήσει την εθνική συνείδηση των Ελλήνων, να αναπτύξει την εθνική τους ενότητα και να εμπνεύσει τις επόμενες γενιές για διαδοχικές εξορμήσεις και απελευθερώσεις ώστε να λάβει η Ελλάδα τη σημερινή της μορφή.

Ακόμη, σε καιρούς απογοήτευσης και δοκιμασίας,

εμφύχωσε τους αλύτρωτους Έλληνες και τους έδωσε τη δύναμη για καρτερία και αντίσταση, μέχρι να μπορέσουν να πετύχουν κι αυτοί την εθνική τους αποκατάσταση και ένταξη στον εθνικό κορμό.

Ταυτόχρονα, υπήρξε κορυφαίο πολιτικό γεγονός και για την ίδια την ιστορία της Ευρώπης, αφού απασχόλησε την ευρωπαϊκή διπλωματία, ενεργοποίησε τις φιλελεύθερες συνειδήσεις, προκάλεσε το φιλελληνικό κίνημα, όπλισε με προσδοκίες τους ευρωπαϊκούς λαούς που αναζητούσαν την εθνική τους δικαίωση, παρέσυρε

κυβερνήσεις μεγάλων δυνάμεων να ενδιαφερθούν, θετικά ή αρνητικά, και στο τέλος να υποχρεωθούν να συνεργασθούν και να συνυπογράψουν τα πρωτόκολλα για την ίδρυση του νεοελληνικού κράτους.

Η ελληνική επανάσταση παρουσίασε έντονες διακυμάνσεις κατά τα εννέα χρόνια της διάρκειάς της, με εναλλαγές επιτυχιών

αλλά και αποτυχιών, εμφύλιους σπαραγμούς, μέχρι να μπορέσει να ισχυροποιηθεί και να αναγνωριστεί από τις εγγυήτριες δυνάμεις με την υπογραφή του Πρωτοκόλλου του Λονδίνου του 1830, που δημιούργησε το ανεξάρτητο ελληνικό κράτος.

Απόσπασμα από τον αυθεντικό λόγο του στρατηγού, Γιάννη Μακρυγιάννη:

«Τούτην την πατρίδα την έχομεν όλοι μαζί, και σοφοί και αμαθείς και στρατιωτικοί και οι πλέον μικρότεροι άνθρωποι. Όσοι αγωνιστήκαμεν, αναλόγως ο καθείς, έχομεν να ζήσωμεν εδώ. Το λοιπόν δουλέψαμεν όλοι μαζί, να την φυλάμεν κι όλοι μαζί. Και να μην λέγει ούτε ο δυνατός «εγώ», ούτε ο αδύνατος. Ξέρετε τότε να λέγη ο καθείς «εγώ»; Όταν αγωνιστή μόνος του και φκιάση ή χαλάση, να λέγη «εγώ». Όταν όμως αγωνίζονται πολλοί και φκιάνουν, τότε να λέη «εμείς». Είμαστε εις το «εμείς» και όχι εις το «εγώ». Και εις το εξής να μάθωμεν γνώση, αν θέλωμεν να φκιάσωμεν χωριόν, να ζήσωμεν όλοι μαζί».

<http://www.onalert.gr/stories/25-martiou-1821>

